

Giả Thiết Rõng S.E.R.F

Contents

Giả Thiết Rõng S.E.R.F	1
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Thượng	4
3. Quyển 1 - Chương 1-3: Hạ	8
4. Quyển 1 - Chương 2-1: Thượng	14
5. Quyển 1 - Chương 2-2: Hạ	20
6. Quyển 1 - Chương 3-1: Thượng	24
7. Quyển 1 - Chương 3-2: Hạ	29
8. Quyển 1 - Chương 4-1: Thượng	33
9. Quyển 1 - Chương 4-2: Hạ	38
10. Quyển 1 - Chương 5-1: Thượng	42
11. Quyển 1 - Chương 5-2: Hạ	46
12. Quyển 1 - Chương 6-1: Thượng	51
13. Quyển 1 - Chương 6-2: Hạ	56
14. Quyển 1 - Chương 7: Phiên Ngoại	59
15. Quyển 2 - Chương 1-1: Tiết Tử	63
16. Quyển 2 - Chương 1-2: Thượng	66
17. Quyển 2 - Chương 1-3: Hạ	70
18. Quyển 2 - Chương 2-1: Thượng	74
19. Quyển 2 - Chương 2-2: Hạ	77
20. Quyển 2 - Chương 3-1: Thượng	82
21. Quyển 2 - Chương 3-2: Hạ	86
22. Quyển 2 - Chương 4-1: Thượng	91
23. Quyển 2 - Chương 4-2: Hạ	96
24. Quyển 2 - Chương 5-1: Thượng	101
25. Quyển 2 - Chương 5-2: Hạ	106
26. Quyển 2 - Chương 6-1: Thượng	111
27. Quyển 2 - Chương 6-2: Hạ	114
28. Quyển 2 - Chương 7: Vĩ Thanh	119
29. Quyển 2 - Chương 8: Phiên Ngoại	120
30. Quyển 2 - Chương 9: Hậu Kí	127

Giả Thiết Rõng S.E.R.F

Giới thiệu

Editor: Cao Ying. Thể loại: Hiện đại, khoa học viễn tưởng, tương lai, Âu phong huyền nghi tham án,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-thiet-rong-s-e-r-f>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Lam Mộc Ân tự kiểm điểm phản ứng ngay lúc đó của bản thân.

Nói thật không phải hắn chưa từng ảo tưởng về chuyện này nhưng không phải ở tình huống này. Cho nên khi thủ trưởng Raikes Haier đột nhiên nhào tới, hắn hoàn toàn không hề chuẩn bị tâm lý trước, lưng đập xuống nền nhà bằng đá cẩm thạch lạnh lẽo, phía trên lại là thân thể ấm áp.

Hắn xoay mặt đi, né hơi thở của Haier đang phả lên sườn mặt mình, hai người sát nhau tới nỗi ngay cả hô hấp cũng khó khăn với hắn.

“Tim cậu đập hơi nhanh, có vấn đề gì sao?” Tiếng nói khàn khàn trầm thấp vang lên bên tai, đôi môi lạnh tiếp xúc vành tai, làm cho cả cơ thể muốn run lên.

Lam Mộc Ân hít một hơi thật sâu, trả lời rất trấn định, “Tôi nghĩ cho dù là ai, nếu bị thủ trưởng của mình đột nhiên đè xuống đất thì đều sẽ căng thẳng thôi.”

Haier nâng mặt lên, nhưng chỉ cách vài mm, con ngươi màu xanh sâu thẳm nhìn chằm chằm Lam Mộc Ân, gần như muốn chạm lên môi hắn, “Nếu cậu chú ý kỹ phía sau lưng chứ không phải tôi, thì có lẽ tôi cũng sẽ không đè cậu xuống ngay lúc này đâu.”

Hắn cũng không muốn suy nghĩ đằng sau câu này còn ý nghĩa sâu xa nào khác không, “... Nếu tôi chỉ chú ý phía sau thì làm sao yểm trợ cho anh?”

Haier khẽ cong khóe miệng, biểu tình cười như không cười, nói, “Vậy nếu cậu bị thương, tôi đi đâu tìm người yểm trợ cho tôi đây?”

Lam Mộc Ân trừng mắt, ngay tại lúc này lại đi tranh luận chuyện này với Haier thì thật vô nghĩa, “Được rồi, là lỗi của tôi, bây giờ làm gì?”

Một viên đạn xẹt ngang qua đỉnh đầu hai người, Haier vẫn đang nằm trên người Lam Mộc Ân lập tức cúi đầu, mà hắn thì đang chặt vật cố gắng làm sao để dừng tiếp xúc quá thân mật.

“Còn mấy viên đạn?” Haier nâng nửa thân trên, di chuyển nửa thân dưới, xuyên qua bàn làm việc thấp bé mà bọn họ đang ẩn nấp, xem tình hình ở tầng hai bên kia.

Ma sát ở nửa thân dưới làm Lam Mộc Ân muốn rên lên, nhưng chỉ có thể cắn chặt môi dưới, thầm mắng trong lòng.

Có đôi khi hắn thật sự nghĩ, Raikes Haier là cố ý!

Nhưng nếu mình không phải đồng tính chết tiệt, cũng không thèm yêu tên thủ trưởng chết tiệt đó, thì có lẽ tình huống vừa xảy ra cũng không khiến mình cảm thấy ngại ngùng.

Hắn cũng không muốn ở thời điểm này, bởi vì hành vi quấy nhiễu tình dục ‘mờ ảo’ kia mà hắn bị trúng đạn, hắn chửi thề trong lòng, những từ mà chắc chắn mẹ hắn tuyệt đối sẽ không muốn nghe, một tay mở súng ra xem, “Còn ba viên.”

Trước mặt tối om, Haier vẫn chưa xác định vị trí của tay súng, hắncòn hai viên đạn, nhưng quân cứu viện chắc cũng đã tới rồi.

“Cậu trái tôi phải?” Haier cúi đầu nhìn về mặt hờn giận của Lam Mộc Ân.

“Ừ.” Lam Mộc Ân gật đầu đồng ý, hắn chỉ hy vọng Haier mau lết khỏi cơ thể mình.

Tay súng nấp trong bóng tối không biết nên bắn vào góc nào, Lam Mộc Ân giơ súng, hướng lên căn phòng trên lầu hai, trong lòng thấy thất kinh, hắn cảm thấy tầm bắn không đủ.

Bang bang bang ba tiếng.

Lam Mộc Ân xoay người nấp dưới chân cầu thang, thò đầu xác định phương hướng của Haier.

Giương mắt nhìn lên lầu hai, có một thân ảnh cao to phát tay với hắn, hắn mới thở ra, xác nhận đối phương không có việc gì mới an tâm.

“Hai người không sao chứ?” Từ bên ngoài chạy vào là Annetta Everson, là nữ điều tra viên duy nhất trong tổ và cũng là nhân viên đột kích của cả đội, cô mặc áo chống đạn, cầm theo cây súng dài, thoát nhìn cực kì nhỏ nhắn. Annetta nhìn bọn họ, xác định không có ai bị thương mới nói, “Bên trong thu hoạch được khá lớn.”

“Bên trong có mấy người?” Haier dẫn đầu vào trong.

“Ở trên có một, bên trong có ba, bên ngoài có hai.” Annetta vừa nói vừa cởi áo chống đạn, vắt bên tay, “Có khoảng năm pound Heroin.”

Ban đầu chỉ nghĩ là tình báo bình thường, giao dịch ở tòa nhà đã vứt bỏ ở ngoại thành, còn tưởng chỉ là giao dịch nhỏ chừng mấy gram, ai ngờ lại bắt được con cá lớn.

Annetta thấy Haier đi xa, ngẩng đầu nhìn Lam Mộc Ân, “Sắc mặt của cậu không tốt lắm, có chuyện gì à?”

“... Không có gì, đồng đội của cô đâu?” Lam Mộc Ân cười khổ, cất súng vào, thay áo chống đạn của Annetta.

“Ở bên trong.” Annetta cười giải thích, vỗ vỗ vai hắn.

Danny Blake là thành viên thứ tư trong tổ của Haier, cũng là đồng đội của Annetta, giờ phút này hắn đang dùng thân hình cao gần 1m9 của mình đè lên người da đen chỉ cao tới hông hắn, áp xuống đất.

“... Blake, hàng này không phải của tôi, tôi chỉ tới lấy hàng cho băng đảng thôi, chúng ta là bạn bè cũ... giúp đỡ đi...”

Danny cầm gói ma túy nâng nâng trong tay, lắc đầu, phát tay bảo người dẫn tội phạm đi.

“Boss.” Danny nhìn về phía Haier, “Đây là hàng cao cấp, thằng nhóc đó không có can đảm, cũng không có cửa mua được đâu.”

Haier châm điếu thuốc, “Có nói là ai không?”

Danny lắc đầu, “Hắn không dám nói, nhưng nơi cung cấp hàng là bên nhà Collins.”

“Bắt được lô hàng này thật ra là ngoài ý muốn, bên nhà Collins nhất định sẽ có hành động.” Haier nhìn Annetta và Lam Mộc Ân đi vào từ phía sau, “Thu đội.”

Annetta nghe lệnh rời khỏi, Danny đột nhiên lên tiếng, “Nhưng mà... Hắn mới vừa nói một chuyện.”

Haier nhìn hắn, ý bảo Danny nói tiếp.

“Hắn nói có tin tức tốt có thể báo cho tôi, gần đây có vài lô hàng súng đạn kiểu mới được đưa vào.” Giọng điệu của Danny có chút chần chờ.

“Chùng nào? Ở đâu?” Lam Mộc Ân nhíu mày, tin tức có nhiều súng ống đạn dược được đưa vào thì một tên buôn ma túy nhỏ bé không thể nào tùy tiện được biết.

Danny nhún vai, “Không biết, hần nói hần đã thấy hàng mẫu, là súng tiểu liên.”

Lam Mộc Ân và Haier liếc mắt nhìn nhau, Haier gật đầu, “Xác nhận tin tức trước, nếu thành nhóc kia nói thật, hần sẽ không sống nổi trước khi vào nhà giam đâu, phải cẩn thận canh chừng.”

“Đã biết.” Danny gật đầu rồi khỏi.

Lam Mộc Ân suy nghĩ, đang định lên tiếng thì Haier xoay đầu mở miệng trước, “Cậu có biết cậu không vượt qua đánh giá tâm lý tháng trước không?”

Lam Mộc Ân sợ run lên, than thở gật đầu.

Haier nhìn chằm chằm Lam Mộc Ân một lúc lâu mới nói, “Thu phục hần, đừng lãng phí thời gian suy nghĩ về lời bác sĩ nói.”

“Đã biết.” Lam Mộc Ân gật đầu, chờ Haier đi xa mới thở dài, trong lòng nghĩ, trận tra tấn mỗi tháng một lần lại bắt đầu rồi.

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Thượng

Từ trước tới giờ Lam Mộc Ân vẫn chưa thoát khỏi bóng ma sẽ có khuynh hướng tự sát.

Cho dù hần muốn thì vẫn có người luôn không ngừng nhắc nhở hần, ví dụ bác sĩ tâm lý, từ nhỏ tới lớn, cho dù có đổi bác sĩ hay không thì kết quả vẫn như nhau.

“A... Ability... B... Brave... C... Care...” Lam Mộc Ân tạm dừng, nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt.

Đối phương mỉm cười, phát tay bảo hần tiếp tục, hần đành phải tiếp tục suy nghĩ những từ tiếp theo, ngón tay đặt lên thành ghế gỗ gỗ theo quy luật, ánh mắt cũng đồng thời chuyển đi nhìn xung quanh. Căn phòng này dù có thay đổi chủ nhân thì nó vẫn không thay đổi, giá sách bằng gỗ thô màu cà phê, bàn làm việc cùng màu, văn kiện và sách đặt trên bàn dường như cũng không thay đổi, thứ thay đổi chắc là chỉ có chủ nhân của nó thôi.

“D... Determination... E... Effort... Vẫn phải tiếp tục sao? Trò chơi này tôi đã chơi từ năm tám tuổi tới giờ rồi, tôi sắp hết từ rồi.” Lam Mộc Ân cố gắng dùng giọng điệu thoải mái nhất có thể, đối mặt với người đàn ông nhàn nhã ngồi trước mặt. Đối phương lại chỉ giữ nụ cười, “Khi cảm thấy đủ, cậu có thể dừng.”

Lam Mộc Ân cũng không mất kiên nhẫn, đối thoại kiểu này hần đã sớm quen rồi, chỉ mỉm cười nói, “Vậy phải làm lại sao? Bác sĩ Stark.”

“Lam, tôi đã nói rồi, gọi tôi là Lan.” Giọng điệu của Stark vẫn luôn nhã nhặn.

“Tôi tưởng bây giờ đang là giờ làm việc.” Lam Mộc Ân nhìn đồng hồ đeo tay, cười cười ngồi thẳng dậy, hần không muốn tỏ vẻ thả lỏng quá mức trước mặt người này.

“Đúng vậy, nếu cậu không muốn đi vội.” Lan nhìn thẳng vào mắt hần, “Công việc của cậu cần sự kiên nhẫn.”

Lam Mộc Ân nhìn Lan chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng than thở bỏ cuộc, “Được rồi, tiếp theo phải làm gì? Lan?”

Lan lại nở nụ cười, “Nói về công việc của cậu đi.”

“Vẫn vậy, không có gì đặc biệt, tôi cũng không thể bàn luận về vụ án với cậu.” Lam Mộc Ân trả lời.

“Nói về thủ trưởng của cậu thì sao?” Lan tạm dừng, như là quan sát phản ứng của Lam Mộc Ân.

“... Cậu cố tình?” Lam Mộc Ân trừng hần.

“Cậu nói cái nào?” Lan nhún vai, tỏ vẻ vô tội.

“Cậu biết rõ còn hỏi, tôi kể chuyện về Haier cho cậu nghe, bởi vì cậu là bạn tôi, chứ không phải bác sĩ tâm lý của tôi, bây giờ cậu còn dám hỏi ngược lại tôi à?” Lam Mộc Ân nhăn mày, biểu tình có vẻ không tin nổi.

“Bởi vì tôi biết rồi, với lại bây giờ tôi đang là bác sĩ tâm lý của cậu, chẳng lẽ cậu bảo tôi giả vờ như không biết?” Lan thở dài đáp.

Lam Mộc Ân có vẻ hờn giận, “Cậu có thể phân rõ chuyện chung với chuyện riêng không? Tôi chưa kể cho ‘bác sĩ tâm lý’ nghe cho nên đừng hỏi tôi.”

“Lam, dù cho tôi là bác sĩ tâm lý hay bạn của cậu thì tôi vẫn muốn giúp cậu, tôi không thể giả vờ như không biết.” Lan nhẫn nại nói, giọng điệu cũng mềm mỏng hơn.

“Cậu cho tôi là bạn cậu thì có thể chiếm lấy vị trí của Hughes à?” Lam Mộc Ân đứng lên, bắt đầu cảm thấy bức dọc.

Lan nhíu mày liếc nhìn hần, “Nói thế thì rất không công bằng cho tôi rồi, cậu cũng biết vị trí của Hughes là mục tiêu của tôi, tôi lại không ngại bất chấp xung đột với những người khác nhận bệnh án của cậu, bởi vì chúng ta là bạn, tôi không muốn giao cho mấy thằng ngu khác.”

“Tôi hoàn toàn không cần ai giúp, Hughes có chết cũng không buông tha cho tôi, cả đời tôi ngay cả khi cầm dao lên thái rau còn dọa sợ Mai Lâm, cậu quen biết tôi lâu vậy rồi, chẳng lẽ cũng thấy tôi sẽ có khuynh hướng tự sát?” Lam Mộc Ân không dám tin nhìn người bạn của mình.

“Lam, không có chuyện gì là tuyệt đối, cậu có thể không thừa nhận luận điểm của Hughes, nhưng ông ấy có suy nghĩ của mình, tôi có suy nghĩ của riêng tôi, ở lập trường là một người bạn, tôi đương nhiên không tin cậu sẽ tự sát, nhưng ở lập trường là một bác sĩ tâm lý, tôi phải nói là, cậu cần người giúp đỡ.”

Lam Mộc Ân không trả lời, chỉ nắm tay lại, hần muốn biết Lan Stark còn có thể nói được những gì.

Lan phất tay, “Được thôi, cậu muốn tôi nói thì tôi nói, đời sống tình cảm của cậu quá hỗn loạn, cậu là người đồng tính, cậu chưa từng gặp bố nên có xu hướng mến mộ những người đàn ông lớn tuổi, nhưng cậu chưa bao giờ chọn đúng người, cậu không muốn giống mẹ mình, nhưng cả hai người lại có điểm chung là luôn nhẫn nhịn chịu đựng...”

“Đủ rồi!” Lam Mộc Ân cắt ngang, “Mẹ tôi là Mai Lâm, bố tôi là Kevin, tôi không nhớ cũng chẳng thèm quan tâm bố mẹ đẻ của mình là ai, tám năm đầu tiên trong cuộc đời tôi còn không chiếm được một phần ba trí nhớ mà mấy bác sĩ tâm lý như cậu cứ suốt ngày phóng đại khoảng thời gian đó lên, bảo cuộc đời sau này của tôi có bao nhiêu khó khăn, vấn đề là, tám năm đó đối với tôi không quan trọng, tôi chỉ quan tâm tới cuộc sống sau này của mình thôi, tôi chỉ để ý tới Kevin và Mai Lâm, đừng lấy mảng kí ức tôi không nhớ về bố mẹ ruột mà công kích tôi!”

Lan nhìn thẳng vào mắt Lam Mộc Ân, “Lam, vấn đề bây giờ của cậu là cậu không muốn chấp nhận...”

“Tôi nói đủ rồi.” Lần thứ hai cắt ngang lời Lan, Lam Mộc Ân không muốn nói về chủ đề này nữa.

Về Hughes Lake, bạn của cha nuôi Kevin Ames, trước khi mất, ông là bác sĩ tâm lý của Lam Mộc Ân, một tuần đến nhà Ames một lần, sau đó là một tháng một lần, mãi cho đến khi hần trưởng thành, không muốn gặp Hughes nữa thì thôi. Nhưng hần lại lựa chọn làm cảnh sát, vào FBI, khéo thay, Hughes chính là một trong những cố vấn tâm lý của FBI lúc đó. Là Hughes kí tên cho hần thông qua bản đánh giá tâm lý, thuận lợi vào FBI, cái giá phải trả là hần phải tiếp tục đi đánh giá tâm lý một tháng một lần, hần không biết nên cảm ơn hay oán giận.

Thở sâu, Lam Mộc Ân áp chế lại cảm xúc của bản thân, hần không muốn xả cơn tức giận lên bạn mình, “Lan, nếu là bạn thì làm ơn giúp tôi kí bản đánh giá tâm lý, không cần quay lại đây thêm một lần nào nữa.”

Lan thở dài, hần theo Hughes bảy năm, bởi vậy mới quen biết Lam Mộc Ân còn trở thành bạn bè. Trước khi bác sĩ Lake chết, ông có yêu cầu hần phải ‘tiếp tục xem trọng Lam Mộc Ân’. Hần đã đọc qua hồ sơ, biết về thời thơ ấu của Lam Mộc Ân, lấy thân phận là bạn bè chơi với nhau bảy năm trời, hần bắt buộc phải thừa nhận, ân sư của mình có thành kiến với Lam Mộc Ân.

Bây giờ mặc kệ là bạn bè hay bác sĩ tâm lý, hấn vẫn luôn cho rằng Lam Mộc Ân không thể có khuynh hướng tự sát, câu nói này hoàn toàn phản bác lại ân sư của mình, nhưng Lam Mộc Ân lại có vấn đề khác.

“Lam, tôi là bạn của cậu, cậu cho là tôi thích bởi móc vết thương cũ của cậu lắm sao? Đồng ý cậu cần giúp đỡ, chính cậu là người rõ nhất...” Lan còn chưa dứt lời thì nghe thấy tiếng títt phát ra từ người Lam Mộc Ân, hấn lập tức kêu lên bất mãn, “Cậu biết vào phòng làm việc của tôi thì phải tắt điện thoại mà!”

Lam Mộc Ân nhìn hấn bất đắc dĩ, móc điện thoại ra, “Tin nhắn thôi mà, cậu có biết nếu tôi dám tắt điện thoại thì Haier sẽ làm thịt tôi không?”

Lan liếc mắt, hấn đương nhiên biết tên thủ trưởng hung bạo kia của Lam Mộc Ân, Lan thấy, cái người cần phụ đạo tâm lý phải là Raikes Haier mới đúng.

Đọc tin nhắn xong, Lam Mộc Ân nhú mày, xoay xoay điện thoại, “Xin lỗi, tôi phải đi rồi, là Amber Alert (*).”

(*) AMBER là hệ thống Báo Động – Phát Thanh Truyền Hình Ứng Cứu Khẩn Cấp, đặt tên theo Amber Hagerman. Hệ thống Amber Alert, ra đời năm 1996 sau cái chết của bé gái Amber, với mục đích thức tỉnh cộng đồng về tình trạng bắt cóc trẻ em, mọi người có thể thông báo cho cảnh sát bất cứ hành động tội ác đáng nghi ngờ nhanh nhất. Nó là một phần của hệ thống Cảnh báo không dây (WEA) ở Hoa Kỳ.

Lan cầm lịch làm việc lên xem, tìm một ngày, khoanh tròn lại, “Được rồi, tôi có chỗ trống hôm thứ tư.”

Lam Mộc Ân trừng mắt nhìn, “Lan...”

“Khỏi cãi, cậu biết đây là công việc.” Lan phất tay đáp.

“Kệ cậu, tôi phải đi rồi.” Lam Mộc Ân hét cách, xoay người ra cửa, hấn muốn mau chóng thoát khỏi nơi này.

Hấn bước nhanh ra thang máy, sàn nhà ở đây lúc nào cũng sáng bóng, có thể làm gương được, hấn nhớ trước đây, khi ngồi chờ Hughes ở ngoài, hấn sẽ lên đổ nước xuống sàn, dùng chân giẫm lên. Có lần khi hấn ra về, hấn nhìn thấy một bà già phải khom người vắt vả lau sàn, từ đó hấn không làm như thế nữa.

Cửa thang máy ding một tiếng mở ra, cắt ngang dòng suy nghĩ, hấn tươi cười lễ phép nhường một phụ nhân ra trước, sau đó tiêu sái bước vào trong. Không gian hẹp còn phảng phất mùi nước hoa, hấn nhú mày nhấn nút đóng cửa, trước khi cửa đóng lại, Lan đưa tay ngăn cửa, nghiêng người vào trong, Lam Mộc Ân thở dài trong lòng, cố gắng không thể hiện ra mặt.

“Tôi tiễn cậu, hết giờ làm việc rồi.” Lan mỉm cười, nhấn nút đóng cửa.

Lam Mộc Ân liếc hấn không nói gì, Lan tạm dừng một lát mới lên tiếng, “Được rồi, cậu định giận tôi tới bao giờ?”

Con số biểu thị tầng lầu hiện trên cửa, Lam Mộc Ân chỉ mong nó có thể nhảy nhanh hơn, “Tôi không giận cậu, chẳng phải lúc này tôi đã nói có Amber Alert sao?”

“Tôi chỉ thấy, sau khi nhận vị trí của Hughes.” Lan nhìn hấn, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ, “Cả ba tháng nay, mỗi tháng cậu chỉ gặp tôi đúng một lần.”

Sự im lặng trong thang máy không kéo dài lâu lắm, Lam Mộc Ân thở dài thừa nhận, “Được rồi, đúng là tôi không được vui.”

Lan nhìn hấn vô cùng thành khẩn, “Tin tôi đi, cậu sẽ không muốn để một người lạ đọc hồ sơ của mình đâu, sau đó lại nghiên cứu cậu thêm lần nữa.”

Lam Mộc Ân thở dài, “... Tôi biết.”

Lan cười rõ, “Vây... Có thể trở lại những ngày lâu lâu rủ tôi đi uống rượu không?”

Lam Mộc Ân nhìn Lan, tạm dừng một lát rồi mới lên tiếng, “Lan... Cậu là người duy nhất tôi có thể tâm sự, nhưng nếu cậu lấy nội dung chúng ta nói chuyện vận dụng vào công việc, thì cậu bảo tôi phải làm sao mới nói chuyện được với cậu như xưa đây?”

Lan nhăn mày, thang máy đã tới bãi đậu xe, hần nhấn nút để Lam Mộc Ân ra trước, “Chúng ta quen biết bảy năm, cậu biết mục tiêu của tôi là Hughes, cậu cũng biết sớm muộn gì tôi cũng sẽ tiếp nhận phòng làm việc của ông ấy, cậu vẫn ủng hộ tôi, chẳng lẽ cậu ủng hộ mục đích của tôi là vì muốn tôi kí vào bản đánh giá tâm lý rằng cậu không cần đi điều trị tâm lý thêm lần nào nữa?”

“Ý tôi không phải vậy.” Lam Mộc Ân bước ra khỏi thang máy, khí lạnh bên ngoài khiến hần thở nhẹ ra. Theo trí nhớ buổi sáng, hần bước nhanh về hướng xe mình đã đậu, tiếng bước chân một trước một sau vang vọng giữa bãi, hần bắt đầu cảm thấy có chút hối hận, đáng ra hần phải xin đổi bác sĩ tâm lý trước khi Hughes chết, nhưng hần lại không làm vậy.

“Nhưng mà cậu lại vừa yêu cầu tôi làm vậy.” Lan lên tiếng.

Lam Mộc Ân dừng bước, thở dài thêm lần nữa, hần ghét bãi đậu xe này, lần nào cũng vậy, hần chưa từng tìm được xe mình thuận lợi ngay lần đầu tiên.

“Lam, nếu cả tôi mà cậu cũng từ chối thì cả đời này cậu sẽ mãi mãi sống trong bóng ma của mình.” Giọng nói của Lan nghe rất bình tĩnh.

Lam Mộc Ân xoay đầu lại nhìn người bạn của mình, bất đắc dĩ mở miệng, “Tôi phải làm gì cậu mới tin tôi sẽ không ‘mãi sống trong bóng ma’?”

“Nói chuyện với tôi, nói về thời thơ ấu của cậu, tôi không thấy cậu là thành phần ‘hạnh phúc’.” Lan đi theo Lam Mộc Ân, hần biết người này phải mất một khoảng thời gian mới tìm ra xe mình.

Lam Mộc Ân xoay đầu nhìn hần, giọng điệu nghiêm khắc, “Sao cậu có thể ám chỉ cuộc sống thời thơ ấu của tôi với Kevin và Mai Lâm không hạnh phúc?”

Lan nhún vai, “Bởi vì Mai Lâm nói với tôi, bà rất lo cho cậu vì cậu chưa từng nói với bà cậu cảm thấy buồn hay đau.”

“Vậy chẳng lẽ nó không chứng tỏ tôi rất hạnh phúc sao?” Lam Mộc Ân không thể tin tưởng mắt nhìn Lan, lấy chìa khóa ra nhấn nút.

“Một đứa bé mười tuổi, khi tập xe đạp bị té còn khóc, cậu thì bị đánh tới gãy xương sườn mà vẫn có thể cười với Mai Lâm nói mình bị té.” Lan nhớ rõ bộ dáng của Mai Lâm vừa khóc vừa nói, không có đứa nhỏ nào phải trải qua một thời thơ ấu như vậy.

“Lúc đó tôi là một đứa trẻ, được chưa? Một đứa trẻ Hoa Kiều nào khi được nhận nuôi mà chẳng bị người ta ăn hiếp, tôi không muốn Mai Lâm lo lắng thôi.” Lam Mộc Ân rút cuộc cũng nhìn thấy xe của mình, nó nằm ở phía bên kia, hần cảm thấy thật bức bối, một là đề tài này, hai là nếu tới trẻ hơn Haier thì chết chắc rồi.

Lan theo sát hần, “Cậu có thể nói với bà ấy cậu thấy đau, nửa đêm sốt tới bốn mươi độ, nhức đầu tới nổi ngứa xiu mà cũng không kêu một tiếng.”

Lam Mộc Ân đứng cạnh chiếc xe, xoay đầu nhìn Lan vẫn chưa chịu bỏ cuộc, “Được rồi, bây giờ cậu còn đi trưng cầu ý kiến của Mai Lâm nữa à?”

“Chính bà ấy tới tìm tôi.” Lan tạm dừng, nhìn về mặt của Lam Mộc Ân, mềm giọng lại, “Bà muốn biết, mình có phải là một người mẹ thất bại hay không.”

“Bà không phải, bà là người mẹ tốt nhất trên đời.” Chỉ cần nhắc tới Mai Lâm, Lam Mộc Ân lúc nào cũng thấy ảm áp, “Lúc nào tôi cũng nói vậy, tại sao bà không tin tôi?”

Lan thở dài, hỏi ngược lại hần, “Còn cậu? Sao cậu không tin tôi chỉ muốn giúp cậu?”

Lam Mộc Ân im lặng, nhìn đồng hồ, “Tôi phải đi rồi.”

“Lam!” Lan giữ chặt cánh tay hần, “Raikes Haier.”

Lam Mộc Ân bất đắc dĩ nhìn Lan không lên tiếng, hần ước chừng đã biết Lan muốn nói gì.

Lan nói, “Đây là lời đề nghị của một người bạn, tránh xa người đó ra, hần không phải đối tượng tốt đẹp gì, nếu cậu chọn hần thì đó sẽ là thất bại thứ ba trong đường tình của cậu.”

Lam Mộc Ân hất tay Lan ra, trừng mắt, thấp giọng nói, “Hắn là thủ trưởng của tôi, tôi nhớ rất rõ nguyên văn đã nói với cậu, tôi rất may mắn khi được theo hắn, hắn là một thủ trưởng đáng tôn kính và tài giỏi, tôi chưa từng nói là yêu hắn hay muốn lên giường với hắn.”

Lan không hề lùi bước, nhìn hắn nói, “Tôi nói vậy là vì trước đây, tôi cũng nghe cậu ca ngợi hai người, kết quả, hai người đó trở thành người yêu của cậu, nhưng cuối cùng đều chẳng đi tới đâu.”

Lam Mộc Ân trừng Lan một lúc lâu, cuối cùng chỉ có thể nói, “Cố vấn xong chưa? Tôi có thể đi chưa?”

Lan bắt đầu buông tay, lùi ra sau, để hắn lái xe đi.

Nhìn Lam Mộc Ân vội vàng lái xe đi, Lan biết người bạn này xem ra vẫn còn giận hắn, mà còn là giận rất lâu.

3. Quyển 1 - Chương 1-3: Hạ

Bật còi cảnh sát, Lam Mộc Ân phóng nhanh nhất có thể. Ở hiện trường có rất nhiều người ra vào, cảnh sát và điều tra viên đang tìm kiếm xung quanh, bốn năm con cảnh khuyển đang cố gắng ngửi mùi ở ven đường, phóng viên chen chúc chuẩn bị đưa tin.

Lam Mộc Ân xuống xe bước vào hiện trường tìm đồng nghiệp, cảnh lực nhiều hơn so với hắn nghĩ, khu này cách không xa nơi ở của cha nuôi, đại khái chỉ chừng hai ngã tư.

Hai điều tra viên đứng trước mặt là người của tổ bên, thấy hắn tới gần thì cười nhạo nói, “Ui, chẳng phải là điều tra viên Ames đây sao? Nghe nói không qua được đánh giá tâm lý hử? Vẫn chưa chữa khỏi bệnh à?”

Lam Mộc Ân cười trừ mặc kệ, đang định đi ngang qua chỗ họ thì ngẩng đầu thấy Annetta đang bước về phía mình.

“Mẹ anh hôm qua nói với tôi, tới năm tám tuổi mà anh còn đái dầm, không biết hết chưa ha?” Annetta mặc bộ quần áo màu đen vừa người, trên mặt là nụ cười lạnh, châm chọc người vừa mở miệng khi nãy.

Nụ cười trên mặt đối phương đông cứng, muốn nổi giận nhưng lại không dám, đành phải phần nộ xoay người đi, so với Lam Mộc Ân ôn hòa, toàn bộ mọi người đều biết, chọc cô gái này chẳng khác nào tự đi tìm phiền phức cho mình.

Lam Mộc Ân khụ khụ mấy tiếng, “Xảy ra chuyện gì?”

“Lidia Max, sáu tuổi, cô bé vào vườn cho chó ăn, chừng mười phút sau, mẹ cô bé ra xem thì không thấy đâu nữa, tính tới giờ thì đã mất tích ba giờ...” Annetta nhìn đồng hồ đeo tay, thuận tay cột mái tóc dài lại, “Hai mươi tám phút, có người thấy một chiếc xe RV dừng trước căn nhà chừng hai mươi phút, trước mắt đang truy tìm chiếc xe đó.”

“Danny đâu?” Lam Mộc Ân bước vào nhà, đánh giá xung quanh một lần, xác nhận không thấy người cộng tác với Annetta.

“Hôm qua sau khi kết thúc hành động, hắn tới quán bar vớt vại em nóng bỏng, tôi đã gọi ba lần rồi.” Annetta nhún vai bất đắc dĩ.

“Hắn tốt nhất là tới trước Haier.” Lam Mộc Ân cười khở.

Sống ở gần quảng trường tương đối yên tĩnh, bởi vì ở đây hầu hết đều là cảnh sát về hưu, không có nhiều chuyện xảy ra. Vậy mà giữa ban ngày ban mặt, ở nơi cảnh sát thường xuyên lui tới lại có một cô bé bị bắt cóc thì đúng là một chuyện khó có thể tưởng tượng.

Là có kế hoạch tốt hay nhất thời nảy lòng tham?

Lam Mộc Ân vừa suy nghĩ vừa quan sát căn phòng, kiến trúc và cách sắp xếp của mỗi căn nhà đều giống nhau, từ bàn, ghế, tới giá sách tất cả đều có vẻ giống căn phòng trước kia của mình.

Lam Mộc Ân nhìn những khung ảnh để đầy trên ngăn tủ, bố mẹ, ông bà, còn có những tấm chụp tiền bối trước đó nữa, cũng có hình của trẻ con, một cặp anh em.

Lam Mộc Ân nhú mồm, nhìn tấm ảnh chụp một bé trai, hắn phát hiện mình biết thằng bé này.

“Lam, chúng ta có một vấn đề.” Annetta đột nhiên tới gần hắn, thấp giọng nói.

“Tôi biết thằng bé này.” Lam Mộc Ân cầm khung ảnh lên, xoay đầu lại nhìn Annetta, đang định mở miệng nói tiếp thì nhìn thấy boss của tổ bên, Neil Brown từ bên trong bước ra.

“Hai người làm gì ở đây?”

“Chúng tôi nhận được Amber Alert.” Lam Mộc Ân đặt khung ảnh về chỗ cũ.

“Vụ án này là của chúng tôi, hai người có thể về.” Neil bảo bọn họ về.

“Nhưng tôi đã nhận được chỉ thị, Haier vẫn chưa tới, anh cũng biết tính cách của hắn rồi, đừng gây khó dễ cho chúng tôi.” Lam Mộc Ân mỉm cười ôn hòa, nhún vai trông rất bất đắc dĩ.

Neil nhìn Lam Mộc Ân một lúc lâu, hắn biết tính cách của Raikes Haier, “Ra ngoài tìm kiếm giúp tôi, trong này có tổ của tôi lo liệu rồi.”

Bóng người xoay đi bước vào trong, cũng hiểu hắn tỏ vẻ từ chối bọn họ, Annetta khoanh tay, thấp giọng mở miệng, “Mẹ của cô bé bị mất tích là cháu gái của nghị viên Meisi, Neil giành chỗ cũng nhanh thật.”

“Đừng nói chuyện này bây giờ.” Ánh mắt của Lam Mộc Ân đảo một vòng căn phòng, sau đó kéo Annetta ra ngoài.

Hắn đứng trên mặt cỏ, nhìn trái nhìn phải rồi hướng về phía sân sau nhà. Trên cây đại thụ có một căn nhà, Lam Mộc Ân cởi tây trang, đưa cho Annetta, nói lỏng cà vạt, leo lên.

Sau khi lên, Lam Mộc Ân nở nụ cười tươi nhìn bé trai ngồi bên trong, “Jason, còn nhớ anh không?”

Bé trai ngồi trong góc ngẩng đầu nhìn Lam Mộc Ân, gật đầu, “... Anh là Lam, con của gia đình Ames...”

“Lúc trước mỗi khi đưa báo, em đều mua cho anh một ly cà phê.” Lam Mộc Ân cười ôn hòa, vươn tay về phía nó, “Em có muốn xuống dưới nói chuyện không?”

Jason lắc đầu, chỉ ôm chân ngồi bên trong.

“Anh vào được không?” Lam Mộc Ân nhìn căn nhà, xem ra rất chắc chắn.

Jason chần chờ một lát nhưng vẫn gật đầu, Lam Mộc Ân cẩn thận leo vào trong, ngồi xuống bên cạnh Jason, nắm lấy tay nó, “Em có biết đã xảy ra chuyện gì không?”

Jason gật đầu, “Không thấy... Lidia...”

Lam Mộc Ân sờ đầu nó, “Em có thấy ai dẫn Lidia đi không?”

Jason lắc đầu, sau đó cúi đầu vào đầu gối, rầu rĩ nói, “... Em mới phải là người ra cho chó ăn...”

Lam Mộc Ân thở dài, “Không phải lỗi của em.”

Jason trầm mặc vài giây, hơi nâng đầu lên, dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Lam Mộc Ân, “Anh sẽ tìm thấy Lidia chứ?”

Lam Mộc Ân tạm dừng, mỉm cười, “Anh sẽ cố gắng hết sức có thể.”

Jason thoát nhìn an tâm hơn, “Em không thấy ai dẫn Lidia đi cả... Em nghe mẹ gọi nhưng không thấy Lidia trả lời, em chạy ra ngoài xem thì không thấy đâu nữa...”

Lam Mộc Ân vỗ vỗ nó, “Mấy hôm nay em có thấy Lidia nói chuyện với ai không? Hay là có thấy ai đi dạo ngang nhà không, hoặc những cái không giống ngày thường cũng được.”

Jason cúi đầu, thoát nhìn như đang cố gắng nhớ lại, cuối cùng ngẩng đầu lên, “... Chú lập dị sống trong nhà kho, có người đứng nói chuyện với chú ấy.”

“Chú lập dị sống trong nhà kho?” Lam Mộc Ân nhú mồm.

“Dạ, bình thường không có ai nói chuyện với chú ấy cả, nhưng hôm qua, hôm kia nữa lại có người tới nói chuyện.” Jason cúi đầu, đây là chuyện duy nhất không giống ngày thường mà nó có thể nhớ ra.

“Ồm... Chú lập dị sống trong nhà kho là...?” Lam Mộc Ân cười khở lên tiếng hỏi, bọn nhỏ luôn đặt nick name cho những người mà bọn họ không rõ là ai.

“Là một người đàn ông sống trong nhà kho của nhà bà Alan, bà Alan nhốt chú ấy ở trong đó, mọi người đều gọi là chú lập dị sống trong nhà kho.” Jason nói xong, nhướn người ra ngoài, chỉ chỉ căn phòng ở bên kia.

Lam Mộc Ân cũng thò đầu ra ngoài nhìn, vừa thò đầu ra thì thấy Haier ngẩng mặt lên nhìn, còn có Annetta đang lê lưỡi, ngón tay mảnh khảnh đưa lên cổ làm động tác cắt, hần cười khở chui lại vào trong.

“Jason, anh phải đi rồi.” Lam Mộc Ân cười trừ, sờ đầu thằng bé, “Em làm rất tốt, anh muốn em đừng quá lo lắng cho Lidia, mấy ngày nay cẩn thận suy nghĩ mọi chuyện, thấy cái gì không bình thường thì nói với anh liền, có được không?”

“Anh vẫn sống ở đây ạ?” Jason ngẩng đầu, dùng đôi mắt to tròn long lanh, khẩn cầu nhìn Lam Mộc Ân.

“Có thể sẽ không, nhưng em có thể gọi cho anh.” Lam Mộc Ân mỉm cười, lấy danh thiếp đưa cho nó.

“... Nếu em gặp nguy hiểm cũng có thể gọi cho anh?” Jason chùi chùi đôi mắt ướt.

“Đương nhiên.” Lam Mộc Ân đẽ vai Jason, mỉm cười nói, “Có điều bây giờ ở cả ba ngã tư, đâu đâu cũng là cảnh sát và điều tra viên của FBI, em sẽ không gặp nguy hiểm đâu, hiểu chưa?”

“Dạ.” Jason gật đầu, Lam Mộc Ân sờ đầu nó rồi leo xuống dưới.

Trước khi nhảy xuống đất, thừa dịp đang đứng trên cầu thang, hần nhìn thấy chiếc xe quen thuộc đang lái vào hiện trường.

“Xảy ra chuyện gì.” Haier nhìn Lam Mộc Ân, giọng điệu và vẻ mặt đều cho thấy hần không vui, về phần là vì sao thì Lam Mộc Ân cũng không dám khẳng định.

Trước khi mở miệng, hần và Annetta trao đổi ánh mắt, xác định Haier không hỏi về Danny, “Bên trong do tổ của Brown xử lý, đứa nhỏ ngồi ở trên là Jason Max, con trai đầu lòng của nhà này, nó nói trong nhà kho có nhốt một người, mấy ngày nay đột nhiên có người tới tìm, ngoài ra không còn gì đặc biệt.”

Haier xoay đầu nhìn căn phòng, “Không còn tin gì khác?”

Lam Mộc Ân nhún vai, “Nếu anh có thể đá Brown ra khỏi căn nhà thì chắc là sẽ có manh mối khác.”

“Danny đâu?” Di động của Haier reo lên, hần mở ra, tùy tiện xem tin nhắn.

“Tới rồi, tôi bảo hần đi một vòng xem tình hình.” Lam Mộc Ân trả lời, vừa lúc Danny rất nhanh đã vọt tới.

Haier xoay đầu lại nhìn, Danny đang đứng phía sau hần, không hề có chút hoang mang nào, mở miệng nói, “Chiếc xe khả nghi đang bị vây bắt ở ngã sáu.”

Haier gật đầu, “Vậy không còn chuyện của chúng ta nữa, nơi này giao cho Brown, cách đây hai mươi phút, ngân hàng US vừa bị cướp.”

Annetta im lặng, leo lên xe Danny, Lam Mộc Ân sợ run lên, “Nhưng mà...”

“Tôi lái.” Haier cắt ngang lời Lam Mộc Ân, giơ tay ra trước mặt hần.

Lam Mộc Ân có chút không cam tâm tình nguyện, đưa cho chìa khóa cho Haier, “... Nhưng tôi quen thẳng bé kia.”

Haier chỉ liếc mắt nhìn, mở miệng nói, “Cậu biết chúng ta không hợp với những vụ án bắt cóc tống tiền.”

Lam Mộc Ân muốn nói gì đó nhưng rồi thôi. Hần đương nhiên biết lý do, bởi vì Annetta không hợp những vụ án này. Ba lần đi bắt phạm nhân đều bị khiếu nại có hành vi đánh người, trong đó có một lần còn làm phạm nhân bị thương nặng, thiếu chút nữa bị kiện ra tòa, nếu không nhờ bối cảnh gia đình vững chắc thì cô đã sớm bị đuổi rồi.

Lam Mộc Ân nhăn mày, nghĩ một hồi lại nói, “Cái này cũng không phải xâm hại tình dục, Mrs. Max là cháu gái của nghị viện Meisi, có lẽ lần này chỉ muốn tiền chuộc.”

Haier mở cửa xe, liếc mắt nhìn hắn, “Ba tiếng đã đủ để gọi điện tới tổng tiền và cũng không sử dụng chiếc xe bắt mắt như vậy chạy không ngoài đường.”

Lam Mộc Ân thở dài, leo lên xe, Haier nói đúng.

Lái xe rời khỏi hiện trường, Haier mới mở miệng, “Nếu cậu muốn xử lý vụ này thì phải mau chóng giải quyết vụ cướp trước đã.”

“Đã biết.” Lam Mộc than nhẹ, chẳng biết tại sao hôm nay lại xảy ra nhiều vụ án như vậy.

Chuyện này cũng không thường xảy ra cùng ngày, ở vài ngã tư lân cận còn xảy ra án bắt cóc và cướp ngân hàng cùng một lúc.

“Đường kính bốn phẩy sáu, hình như là MP7.” Danny ngồi chồm hổ xuống, nhặt đầu đạn lên xem, nhìn lên bức tường bằng đá cẩm thạch, bề như bắn pháo hoa, “Bắn 40 phát đạn.”

“Xem ra là dân mới vào nghề.” Lam Mộc Ân chỉ vết đạn, “Lực phản chấn của MP7 rất nhỏ, nhưng nếu không dùng quen thì sẽ bị dọa, không thể dừng lại ngay tức thì.”

“Có hai tên cướp, mặc quần áo trượt tuyết, đeo mặt nạ bảo vệ, đều dùng súng tiểu liên, cao gần bằng nhau, khoảng năm feet tám, trong đó có một người tên là Simon, cả hai tên cướp có vẻ đều còn trẻ.” Annetta cầm PDA báo cáo với Haier, “Trước mắt không có ai bị thương, đang tính số tiền chính xác bị cướp, ước chừng hai trăm ngàn.”

– PDA (Personal Digital Assistant): Thiết bị kỹ thuật số hỗ trợ cá nhân.

“Ra tay thuận lợi như vậy, chắc chắn sẽ có lần thứ hai, tuyên bố tin tức để các ngân hàng ở xung quanh chú ý.” Haier nhìn cảnh sát chỉ viện, ít hơn một phần ba so với bình thường, bởi vì có liên quan tới Amber Alert, hầu hết cảnh lực đều đi hỗ trợ vụ án mất tích, hướng chỉ đưa bé còn là người thân của nghị viện.

“Không kịp rồi.” Danny bước tới, “Bọn họ vừa mới cướp ngân hàng thứ hai, ngân hàng Quốc.”

“Vậy thì sẽ có lần thứ ba, bảo các ngân hàng lân cận chú ý, phái cảnh lực tới hỗ trợ.” Haier nhíu mày, nhanh chóng rời khỏi ngân hàng.

Tiếng cảnh báo vẫn vang vẳng bên tai, tựa như bắt đầu từ sáng tới bây giờ vẫn chưa dừng lại.

“Dân mới vào nghề cũng không thể tùy tiện dùng MP7 để đi cướp ngân hàng.” Lam Mộc Ân nhìn Haier đang lái xe.

“Ngân hàng US và ngân hàng Quốc chỉ cách nhau một con phố, gần đó nhất là ngân hàng nào?” Haier liếc nhìn Lam Mộc Ân.

“Ngân hàng Liên Bang, quẹo phải, tới cột đèn giao thông thứ ba quẹo trái.” Lam Mộc Ân trả lời. Trước khi Haier quẹo phải với tốc độ cực nhanh, hắn cầm thiết bị vô tuyến, giữ tay nắm, “An, tới ngân hàng Liên Bang.”

“Đã biết.”

Tiếng còi cảnh sát hụ liên tục, xe bay nhanh đến ngân hàng Liên Bang và chỉ còn cách vài mét, tiếng súng liên tiếp vang lên từ trong ngân hàng, chứng minh Haier đã đoán đúng.

Xe dừng lại ở ven đường, Haier phóng xuống xe, Lam Mộc Ân hô to vào thiết bị vô tuyến, “Bọn cướp ngân hàng đang ở ngân hàng Liên Bang, hiện trường cần trợ giúp!”

“Haier!” Chú ý thấy bóng dáng của Haier đã đi xa, Lam Mộc Ân bỏ lại thiết bị vô tuyến, nhào ra phía sau lấy áo chống đạn, mặc vào rồi phóng xuống xe đuổi theo Haier.

Cấp tốc lao vào đám người, Lam Mộc Ân dẫn đường cho bọn họ an toàn rời khỏi, Haier đã vọt vào trong.

“Chết tiệt!” Lam Mộc Ân thảm mắng, có đôi khi hắn thật sự nghĩ, Haier còn phiền phức hơn cả Annetta và Danny.

Cầm súng chạy vào trong, Lam Mộc Ân cúi người xuống, chạy tới quầy, đồng thời quan sát xung quanh. Haier đang ngồi xổm ở phía trước quầy, Lam Mộc Ân ra hiệu cho một phụ nhân không lên tiếng dù bà đang vô cùng sợ hãi.

Hai tên cướp, một người đứng trước quầy, vẻ mặt vô cùng căng thẳng, tên còn lại thì uy hiếp quản lý lấy tiền.

“Nhanh lên!” Tên cướp đứng trước quầy vô cùng căng thẳng đi qua đi lại, lớn tiếng nói, “Đã nói là cướp hai ngân hàng là đủ rồi! Mà xem kia! Cớm đuổi tới nơi rồi!”

“Lấy nhanh lên, nếu không tao giết!” Tên cướp đứng bên trong cửa súng vào đầu quản lý, quản lý chỉ có thể mau chóng nhét tiền vào túi.

Lam Mộc Ân lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Annetta, hai tên này 80% vẫn còn là con nít, chưa có kế hoạch rõ ràng đã xông đi cướp bóc, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, bọn họ sẽ rất khó sống.

Tiếng còi hụ càng ngày càng gần, Lam Mộc Ân nhìn ra ngoài thăm dò, cảnh sát đã vây quanh toàn bộ ngân hàng.

Haier xoay đầu lại, cho Lam Mộc Ân một ánh mắt, sau đó cởi áo chống đạn.

Lam Mộc Ân trừng mắt nhìn Haier, hẳn biết Haier muốn làm gì, nhưng hẳn không có cách ngăn cản.

Chết tiệt!

Chữ FBI trên áo chống đạn sẽ tiết lộ thân phận, Haier nhét áo chống đạn vào quầy, lặng lẽ hướng về phía quầy bên kia.

Bên ngoài đồng thời vang lên tiếng loa phát thanh.

“Chúng tôi là cảnh sát của Los Angeles, các người đã bị bao vây, bỏ vũ khí xuống đầu hàng, không ai sẽ bị thương!”

“Chết tiệt!” Tên cướp đứng trước quầy vô cùng kích động, giơ súng lên muốn bóp cò.

“Đừng nổ súng!” Haier đột nhiên mở miệng, ngạo mạn từ từ đứng lên, nói rất thông thả, “Cậu nổ súng, bọn họ sẽ xông vào, cậu có muốn sống không?”

“Không được nhúc nhích!” Tên cướp đứng trước quầy kích động nhìn hẳn.

Tên cướp đứng bên trong giật lấy gói tiền, để lên vai, “Đừng nghe lời hẳn, chúng ta đi mau!”

“Ở ngoài đầu đầu cũng có cảnh sát, hai người không đi được đâu.” Haier chậm rãi bước tới gần tên cướp đang kích động.

Tên cướp giữ gói tiền tựa như bây giờ mới biết đã bị cảnh sát bao vây, hẳn kích động chìa súng vào Haier, “Mày không được lại gần! Mày là cớm?”

Haier giơ cao hai tay, lắc lắc bàn tay, “Đừng căng thẳng, tôi không có vũ khí.”

Lam Mộc Ân vô cùng căng thẳng, nếu thằng nhóc kia dám bóp cò, hẳn thật không dám nghĩ tới hậu quả.

Hắn thật cẩn thận tiến về phía trước, đến nơi có thể thấy Haier và hai tên cướp.

“Nghe này, bây giờ bỏ súng xuống vẫn còn kịp, vì không có ai bị thương nên nếu đầu hàng thì sẽ được cân nhắc mức hình phạt.” Giọng nói trầm thấp của Haier vẫn luôn có sức thuyết phục, “Hai người chắc là trẻ vị thành niên? Hai người đã cướp ba ngân hàng, nếu còn gây tổn thương, thì sẽ bị xử như một người trưởng thành. Hai người có biết cuộc sống trong ngục giam khổ sở thế nào không? Huống chi cả hai lại còn trẻ như vậy, tôi biết các cậu không đủ minh mẫn nên bỏ súng xuống đi.”

“Chớ nhiều lời!” Tên cướp giữ túi tiền chìa súng vào Haier.

“Từ từ, Simon, tao thấy hẳn nói đúng đó.” Tên cướp còn lại kích động nói.

“Câm mồm! Đồ ngu!” Tên cướp có tên là Simon hét lên, dùng sức đẩy tên kia.

“Ai cho mày nói tao ngu!” Tên kia lại đẩy trở lại.

Haier liếc mắt nhìn Lam Mộc Ân, đồng thời chạy ra sau Simon, dùng sức ghì cổ hắn, một tay đè cây súng.

Lúc tên cướp còn lại kích động chĩa súng vào Haier, Lam Mộc Ân đã lao tới, chĩa súng vào hắn, “Không được nhúc nhích, bỏ súng xuống!”

Dáng người của Simon không tính là cao to, bị Haier bẻ tay gần như không thể giãy dụa.

“Nhóc con, bỏ súng xuống, cậu không dám nổ súng vào bất kì ai nói chi là chĩa súng vào bạn mình.” Haier ghì chặt Simon, che trước người.

Tên cướp kia rất kích động, hô hấp dồn dập không biết nên chĩa vào Haier hay chĩa vào Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân bình tĩnh mở miệng, “Bỏ súng xuống, trước khi có ai đó bị thương, chúng ta vẫn có thể đàm phán.”

Tên cướp kia nhìn Simon gần như không thể thở nổi, run rẩy buông súng, “Đủ... đủ rồi... Anh... anh cũng không định bóp chết Simon đi...”

Lam Mộc Ân đá cây súng đi, lấy còng tay còng hắn lại. Haier buông tay ra, Simon quỳ rạp xuống, hai tay bị bẻ ra sau, hắn chỉ có thể hít thở liên tục.

Lam Mộc Ân trừng mắt nhìn Haier, tiếp nhận còng tay Haier ném tới, còng tay Simon lại.

Có rất nhiều cảnh sát ập vào xử lý hiện trường, Annetta chạy về phía Lam Mộc Ân, “Cậu nói đúng, xe của bọn họ đậu ở trong hẻm, đã tìm thấy số tiền của hai ngân hàng trước.”

“Ừ, cũng may là không có ai bị thương.” Lam Mộc Ân mở miệng.

“Hình như hôm qua tôi đã hỏi một lần rồi, trông cậu thoát nhìn không ổn lắm, không sao chứ?” Annetta vỗ vai hắn.

“Một ngày nào đó nếu tôi bị Haier hù chết, thì nhất định phải ghi trên bia tôi hy sinh vì nhiệm vụ!” Lam Mộc Ân trừng mắt, nhấc cây súng lên, “Quả nhiên là MP7, chỉ là hai thằng nhóc thôi, sao tụi nó lại có được hàng này.”

“Nhiều khi là có đường dây buôn bán súng ống cho thanh thiếu niên.” Annetta nhăn mày nói.

“Cho dù là có đường dây thì tụi nó cũng không thể mua được hàng tốt.” Lam Mộc Ân hít một hơi, “Hôm nay ở ngoài đường thật hỗn loạn.”

“Về trước rồi nói sau.” Annetta đứng lên, bước ra khỏi ngân hàng.

Giao khẩu súng cho nhân viên giám định, Lam Mộc Ân bước về phía Haier, tức giận nói, “Tôi lái xe!”

Haier đưa chìa khóa cho hắn, hai người cùng bước về nơi đã đậu chiếc xe.

“Trông cậu không được vui vẻ lắm.” Haier mở cửa kính, đốt điều thuốc, tâm trạng thoát nhìn không tồi.

“Nếu tôi cởi áo chống đạn, nhảy tới trước mặt tên cướp đang cầm MP7, anh không đập tôi chết trước mới là lạ, tại sao tôi không thể làm chuyện ngược lại, đập anh chết rồi thì tôi đỡ phải lo lắng.” Lam Mộc Ân trừng mắt nhìn, bất mãn nói.

“Bởi vì tôi mới là boss.” Haier nở nụ cười khó hiểu, “Hai thằng nhóc đó còn nhỏ, không có can đảm nổ súng giết người, nếu không tính trường hợp bất ngờ thì không thành vấn đề.”

“Còn nếu xảy ra trường hợp bất ngờ thì sao?!” Lam Mộc Ân hung hăng trừng mắt.

“Vậy thì tôi mới là người lo lắng, chứ không phải cậu.” Haier nhìn khung cảnh chạy như bay ngoài cửa sổ, “Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, ở thời điểm cần thiết, lo cho bản thân là đủ rồi.”

Lam Mộc Ân muốn phản bác nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Có đôi khi, Lam Mộc Ân cảm thấy người có khuynh hướng tự sát là Haier mới đúng, hắn cứ xông ra bắt chấp nguy hiểm, có trời mới biết hắn làm cách nào để vượt qua bài đánh giá tâm lý.

Chậm rãi thở ra, Lam Mộc Ân im lặng một lúc sau mới lên tiếng, “Tuy rằng anh mới là boss, nhưng chúng tôi ít ra cũng là đồng đội của anh, anh không muốn người khác lo lắng cho mình hay là không muốn tôi lo lắng cho anh?”

“Tôi muốn cậu chú ý sau lưng mình, nếu cậu có thể làm tốt thì tôi cũng không cần phân tâm đi lo cho cậu.” Haier chậm rãi phun làn khói trắng.

“Tôi không nhớ tôi đã làm chuyện gì nguy hiểm cho bản thân mình, người đứng trước họng súng khi này cũng không phải tôi.” Lam Mộc Ân bất mãn nói.

“Muốn tôi nhắc lại chuyện xảy ra hôm qua?” Haier cười nói, “Hay là muốn bị tôi đề thêm lần nữa?”

Lam Mộc Ân xoay đầu trừng mắt nhìn hắn, hắn không muốn nhớ lại chuyện hôm qua dù chỉ là một chút.

“Cậu có biết tại sao cậu phải gặp bác sĩ tâm lý mỗi tháng không?” Haier nghiêng đầu, nhìn Lam Mộc Ân cười nhàn nhã.

Lam Mộc Ân liếc nhìn, lắc đầu.

“Bởi vì cậu chỉ nhìn thấy nguy hiểm của người khác nhưng không nhìn thấy nguy hiểm của bản thân.” Haier hút điếu thuốc, lại nhả ra làn khói trắng.

“Nếu cậu đưa ra bất kì phán đoán nào trong tình huống đó, thì tất cả đều sẽ là hành vi tự sát.”

Những lời này lúc nào cũng quanh quẩn trong đầu Lam Mộc Ân một thời gian dài sau đó, cho đến khi hắn bị treo lơ lửng trên tầng sáu, ngẩng đầu nhìn Haier đang vươn tay về phía mình, hắn mới hiểu được, đối với bản thân hắn, cái gì mới là hành vi tự sát.

4. Quyển 1 - Chương 2-1: Thương

“Là thật, là thật đó, người ta đưa súng cho tôi, tôi không có lừa anh!” Simon Peter lớn tiếng hét.

“Tự dùng cái đầu mà suy nghĩ đi, có ai lại khi không đưa súng cho cậu đi cướp ngân hàng không? Hay là cậu đồng ý chia cho người ta một ít?” Lam Mộc Ân dựa vào bàn, mở miệng cười.

“Hắn, hắn cũng không bảo tôi chia...” Simon ấp úng.

“Không chia thì sao lại tốt như vậy chứ? Cậu có biết cây súng của cậu đáng giá bao nhiêu tiền không?” Lam Mộc Ân mỉm cười, kéo ghế ra ngồi xuống.

“Tất cả những gì tôi nói đều là thật! Tôi không biết gì hết, Tommy nói muốn làm thử, tôi thấy người kia có vẻ không muốn cái gì, súng là hắn tặng cho chúng tôi, nói cho chúng tôi biết làm cách nào để trốn thoát, tôi có súng trong tay nhưng không hề có ý định giết người, chỉ... chỉ muốn làm thử thôi... Muốn thử xem đáng cầm súng của mình có giống GOW hay không...” Simon gục đầu xuống bàn, “Tôi nói thật mà!”

Lam Mộc Ân nhìn tấm kính phía sau, nhún vai tỏ vẻ thằng nhóc này không biết gì cả.

“Tôi không có nói dối, là người kia kêu chúng tôi cướp ngân hàng US, sau đó qua ngân hàng Quốc, nhưng Simon lại thấy chưa đủ, nó nói ngân hàng Liên Bang ở gần đó...” Tommy Lewis ngồi trên ghế, Danny ngồi ở đối diện, thân hình cao lớn khiến cho hắn có cảm giác rất áp bách.

“Cho nên tất cả đều là Simon xúi giục?” Danny gõ gõ mặt bàn.

“... Không phải, ban đầu là tôi nói muốn làm thử... không phải lỗi của Simon, nhưng mà là nó muốn cướp ngân hàng Liên Bang...” Tommy trông như muốn khóc, “Tất cả là do người kia hại, súng là hắn đưa cho chúng tôi, hắn nói là hắn không xài nữa, tặng cho chúng tôi, ngay cả làm sao để cướp ngân hàng cũng là do hắn chỉ, chúng tôi cũng đã quan sát, rất giống với những gì hắn nói... Cho nên tôi mới muốn thử làm xem... Chúng tôi không có ý định làm tổn thương bất kì ai, thật sự chỉ muốn ngẫu như GOW thôi...”

Annetta bưng ly cà phê vào phòng theo dõi, đưa cho Haier một ly, “Có kết quả không?”

“Cám ơn.” Haier cầm ly cà phê đặt xuống bàn, “GOW là cái gì?”

“Trò chơi điện tử.” Annetta thả mái tóc dài, “Một trò chơi chiến tranh, anh hùng dẫn theo tiểu đội đi chống lại người ngoài hành tinh xấu xa.”

“Mấy thằng nhóc muốn đóng giả anh hùng lại đi cướp ngân hàng?” Haier cau mày nhìn vào hai căn phòng thăm vấn.

“Không phải vấn đề trò chơi, mà tụi nó chỉ muốn cầm súng bắn phá.” Annetta cười lạnh đáp.

Lam Mộc Ân bước vào phòng theo dõi, “Thằng nhóc đó chỉ đại đội quá thôi.”

Haier nhìn Danny vẫn đang thăm vấn, “Có điều cách nói của cả hai đều vô cùng thống nhất, có người đưa súng cho hai thằng nhóc này đi cướp ngân hàng.”

“Trên đời này làm gì có chuyện tốt vậy chứ, MP7 đâu phải chỉ có hai mươi đồng.” Annetta cầm ly cà phê uống một ngụm.

“An, cô đi xem tên tội phạm bắt được hôm qua thế nào rồi, hỏi hẩn về chuyện súng ống xem.” Haier đột nhiên mở miệng.

“Anh cảm thấy hẩn nói thật?” Annetta hỏi.

“Dự phòng vạn nhất.” Haier liếc mắt nhìn cô.

Annetta gạt đầu rời khỏi phòng theo dõi, Lam Mộc Ân nhú mày, tùy tay cầm tách cà phê của Haier lên, “Cho dù là có nhiều súng ống được nhập vào thật thì tại sao lại đưa không hai cây súng cho hai thằng này?”

Haier liếc mắt nhìn hẩn, “Không hiểu, nhưng mà... tách cà phê đó là do An pha.”

Lam Mộc Ân ngậm ngụm cà phê trong miệng, nuốt không được mà nhả cũng không được, vị đắng khét của cà phê xen lẫn vị ngọt của đường.

Vất vả nuốt xuống, Lam Mộc Ân ho một tiếng, cầm tách cà phê không biết đổ đi đâu, mở miệng oán giận, “Sao không nói sớm!”

“Thế sao cậu không nghĩ tại sao tôi lại không uống nó?” Haier buồn cười nhìn hẩn.

Lam Mộc Ân thấy Annetta không có ở trong phòng, hẩn vội vàng chạy vào phòng bếp, đổ ly cà phê đi.

Hẩn lấy gói trà pha cho mình để an ủi, lúc quay về phòng theo dõi cũng không quên pha cho Haier một ly.

Danny vẫn còn chiến đấu hăng say với Tommy, thằng nhóc này có chút thông minh đó.

Lam Mộc Ân uống một ngụm trà nóng, thở dài nói, “Anh tin nổi không? Hai thằng nhóc này trước khi vào học, ở kì nghỉ hè thì xin đi làm thêm rồi điên điên một chút, đi cướp ngân hàng một lần hoàn thành nguyện vọng của mình.”

Haier không đáp, chỉ bước tới bên cạnh, gõ gõ cửa, ý bảo Danny đi ra.

“Cậu thấy sao?” Haier hỏi Danny.

“Chắc là xếp trò chơi điện tử bạo lực vào hàng cấm.” Danny nhún mày trả lời, “Nhưng mà tôi thấy tụi nó nói thật.”

“Cho nên, có người đã tặng không hai cây súng cho tụi nó rồi dạy tụi nó cướp ngân hàng?” Lam Mộc Ân lắc đầu, “Cái này quá khó tin, mục đích bảo tụi nó cướp ngân hàng là gì? Sau khi trở về thì chia chác? Nếu thất bại cũng không cần chịu trách nhiệm?”

“Nếu như vậy thì chỉ cần hai cây súng lục là đủ, không cần tới MP7.” Danny lắc đầu.

“Có lẽ là đang thử nghiệm vũ khí.” Haier nhìn hai thằng nhóc tay chân luống cuống, “Cũng có thể là mục đích khác.”

“Nếu như là thử nghiệm vũ khí, người mua và người bán nhất định sẽ nấp ở gần đó, có điều để hai thằng nhóc thử nghiệm thì có hơi ngu, muốn cho thấy khả năng của thanh súng này, đầu phải đứa nhóc nào cũng có thể dùng được?” Lam Mộc Ân thở dài.

“Danny, tôi muốn biết nguồn cung cấp súng.” Haier vẫn nhìn chăm chăm vào Simon và Tommy, “Trước khi đưa hai thằng nhóc đi, tôi muốn nói chuyện với kiểm sát trưởng.”

“Ok.” Danny gật đầu, rời khỏi phòng theo dõi.

“Cứu nổi không? Hai thằng nhóc này.” Lam Mộc Ân nhìn Haier.

“Để thử xem.” Haier uống hết ly trà mà Lam Mộc Ân pha cho hắn, cầm lấy áo khoác, “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Lam Mộc Ân đặt ly trà xuống, theo Haier ra ngoài.

“Còn một đứa khác cần cứu.” Haier lấy chìa khóa để trên bàn làm việc của Lam Mộc Ân, “Lidia Max.”

Lam Mộc Ân cười rộ, đi cùng Haier ra khỏi văn phòng.

Tính đến bây giờ, Lidia Max đã mất tích được tám tiếng.

Lúc Haier mang Lam Mộc Ân bước vào gia đình Max, đương nhiên, cả hai đều không được chào đón.

“Haier, đây là vụ của tôi.” Brown khó chịu bước tới trước mặt hai người.

“Tôi chỉ muốn giúp.” Haier nở nụ cười, ít ra cũng coi như là có thành ý.

Brown nheo mắt lại nhìn Haier, “Trông tôi giống cần anh giúp lắm sao?”

Haier chỉ nhún vai, mở miệng nói, “Anh nên nhớ vụ này không chỉ để cho anh lo, sáng nay tôi nhường là để tránh gây phiền phức, nhưng giờ tôi đang rảnh, muốn tìm anh để gây phiền phức cũng đâu có gì khó, tôi biết anh muốn gì, anh biết tôi muốn gì, vậy thì cứ đáp ứng nhu cầu của nhau đi, không phải tốt hơn sao?”

Brown trừng mắt một lúc lâu, tuy rằng Haier là đồ gây họa, nhưng hắn không có hứng đối diện với truyền thông và tranh công, nếu để hắn nhúng tay vào có thể sẽ gây phiền phức, nhưng khi phá án sẽ tính là mình, nếu xảy ra vấn đề, Haier cũng chưa từng không đứng ra chịu trách nhiệm.

Brown tự hỏi không lâu lắm, “Vẫn đang truy đuổi xe của nghi phạm, chạy vòng vòng ngoài quốc lộ, đã tra toàn bộ những tên lượn đồng có hồ sơ trong vòng năm khu phố, trước mắt không có kẻ khả nghi, anh muốn làm gì cũng được, đừng cản trở tôi là ok.”

Haier gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhìn về phía Lam Mộc Ân, hắn mở miệng, “Tôi muốn nói chuyện với thằng bé Jason Max.”

Brown nhún vai, “Người của tôi đã thử hỏi nhưng nó chẳng chịu nói gì cả, với lại Mrs. Max cấm chúng tôi nói chuyện với nó, cậu muốn thử thì cứ làm đi.”

Brown không để ý tới bọn họ nữa, Lam Mộc Ân nhíu mày, hắn đại khái đã tưởng tượng ra mấy người này đã dọa thằng bé Jason sợ tới cỡ nào, cho nên mới bị Mrs. Max cấm không cho nói chuyện.

Haier và Lam Mộc Ân vào phòng khách, quét một vòng trước, xem ra tổ của Brown vẫn tiến hành theo hướng tội phạm muốn tiền chuộc, Haier tùy tiện giữ lại một điều tra viên, “Tên tội phạm đã gọi điện tới chưa?”

Điều tra viên kia lắc đầu, “Không có, điện thoại, tin nhắn, bưu phẩm, cái gì cũng không có.”

Haier gật đầu, nói với đối phương hắn muốn một bản danh sách các tên lượn đồng ở khu vực này.

Lam Mộc Ân thấy Mr. Max lo lắng ngồi trên ghế sofa, không thấy Mrs. Max hay Jason đâu, hắn chuyển hướng vào nhà bếp, bên trong sáng đèn.

“Tôi vào nói chuyện với Mrs. Max.” Lam Mộc Ân thấp giọng nói với Haier, sau đó bước vào trong bếp.

Trong bếp chỉ có Mrs. Max, cô bận rộn nhiều việc, vừa nấu nước pha cà phê, vừa làm sandwich, lâu lâu lại trộn lau nước mắt.

Cảnh này làm hẳn nhớ tới mẹ nuôi của mình, Mai Lâm.

Cha nuôi của hắn, Kevin Ames là một cảnh sát, có một lần Kevin và đồng đội đấu súng với tội phạm, sau một hồi truy đuổi thì mất liên lạc, cảnh sát lo lắng bọn họ bị bắt cóc, trong nhà chật ních đồng nghiệp lo cho Kevin, Mai Lâm bận rộn tiếp đón mọi người, ngay cả có người muốn đứng dậy tự lấy nước cũng không cần, bà dùng cách này để làm cho bản thân đừng lo lắng, không để bản thân suy nghĩ theo hướng xấu, tin chắc Kevin sẽ trở về, lúc đó Lam Mộc Ân mười ba tuổi, chỉ lặng lẽ giúp đỡ, không để Hồng Lâm phải quá mệt mỏi.

Chờ Kevin an toàn trở về, Mai Lâm liền trở bệnh mấy ngày liền.

Lam Mộc Ân thở dài, nhìn Mrs. Max định bung khay sandwich ra, hắn liền chạy tới giúp.

Mrs Max bị dọa, đôi mắt đỏ hoe, mỉm cười, “Cám ơn, anh muốn ăn gì? Hay muốn uống cà phê?”

“Tôi tự làm được rồi.” Lam Mộc Ân cười đáp lại, giúp cô bung khay sandwich ra ngoài, sau đó tự rót cho mình một ly cà phê.

“Max quá lớn, đối với chuyện đã xảy ra tôi cũng rất khó chịu, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ.” Lam Mộc Ân tránh nhắc đến Lidia và người bị hại, hắn thành khẩn mở miệng.

Mrs. Max lau đi giọt nước mắt, miễn cưỡng giữ nụ cười, “Cám ơn... Sáng nay hình như tôi không thấy anh?”

“Tôi tự nguyện đến giúp, tôi là bạn của Jason.” Lam Mộc Ân lấy thẻ ra đưa cho Mrs. Max xem.

“Ames... Anh với đội trưởng Ames là...” Mrs. Max nhớ tới Kevin.

“Tôi là con nuôi của ông ấy, ngày nghỉ tôi về nhà, lúc đưa báo Jason đều giúp tôi mua một ly cà phê.” Lam Mộc Ân mỉm cười, hắn nhớ rất rõ lâu lâu sẽ nhìn thấy Jason chở Lidia chạy băng băng trên đường.

Mrs. Max mỉm cười, “Tôi biết, anh chính là người mua ly cà phê với năm xu mà không cần tiền thối, nó dành dụm được nhiều tiền tiêu vặt nên rất vui, cứ tới ngày nghỉ là lại ngóng xem anh có về không.”

Lam Mộc Ân gật đầu cười, “Nó chạy một vòng ngang qua, chắc chắn tôi có ở nhà liền giúp tôi đi mua cà phê.”

“Lidia sẽ lại đòi Jason chở đi, Mrs. Ames sẽ cho nó bánh, nó nói bánh của Mrs. Ames rất ngon...” Nước mắt lại chảy xuống, Mrs. Max che mặt lại, hít một hơi, “... Xin lỗi.”

Lam Mộc Ân gật đầu, cười áy náy, chờ cô bình tĩnh lại mới mở miệng, “Mrs. Max, tôi muốn nói chuyện với Jason.”

Mrs. Max do dự một lúc, “... Jason nó ngủ rồi.”

Lam Mộc Ân không bỏ cuộc, “Phu nhân biết nó không ngủ được, trong lòng nó cảm thấy áy náy, nó cần được giúp đỡ, tôi không tìm nó ép hỏi gì đâu.”

Mrs. Max vẫn rất do dự, Lam Mộc Ân lại lên tiếng, “Tôi tin nó đã nhìn thấy cái gì đó, sức quan sát của Jason rất xuất sắc, phu nhân chắc hẳn còn nhớ, ở đây vào nửa năm trước liên tục xuất hiện những vụ án phóng hỏa, nhờ Jason nhạy bén mới giữ được những căn nhà xinh đẹp này.”

Mrs. Max nở nụ cười, đương nhiên là cô còn nhớ rất rõ, lúc Jason nói với cô nó nhìn thấy người lạ, ban đầu cô cũng không để ý, nhưng vì không muốn con mình có cảm giác bị xem nhẹ, cô liền ra ngoài coi, mới giật mình phát hiện có người định phóng hỏa, cô chạy vào nhà báo cảnh sát, sau đó tên kia bị bắt, cô không để Jason lên báo, cô không muốn đứa con của mình bị truyền thông đăng tin tùy tiện, nhưng cô vẫn thưởng cho nó.

Chuyện này, thân là cảnh sát, Lam Mộc Ân tất nhiên biết, cô thở dài, nhìn Lam Mộc Ân, “Phiền anh.”

Mrs. Max dẫn hắn lên lầu hai, Lam Mộc Ân đứng trên lầu tìm Haier, dùng ánh mắt nói với hắn, Haier gật đầu, sau đó xoay đầu lại tiếp tục xem danh sách.

Lam Mộc Ân bước theo Mrs. Max, trên cửa phòng của hai đứa trẻ đều được treo bảng tên vẽ bằng tay rất đáng yêu.

Mrs. Max mắt rưng rưng mỉm cười, sờ sờ bằng tên treo trước phòng Lidia, “Nó với anh mình, cả hai cùng nhau vẽ.”

Lam Mộc Ân chỉ có thể nhìn cô cười an ủi, đi theo cô tới trước phòng Jason, cô gõ cửa, “Jason? Mẹ nè.”

Mở cửa phòng ra, trên giường không có ai, dưới đất có một cái lều, bên trong có ánh sáng mập mờ, Lam Mộc Ân nhìn Mrs. Max, thấy cô gật đầu mới bước về phía lều, ngồi xổm xuống, kéo dây kéo, nhìn vào bên trong mỉm cười, “Hala~ Jason!”

Jason lui vào bên trong, nó đang lớn nên chiếc lều này có hơi nhỏ với nó, Lam Mộc Ân cười nói, “Jason, lều của em nhỏ quá anh không vào được, em ra ngoài được không?”

Jason suy nghĩ một lát mới chui ra, Lam Mộc Ân lại nhìn Mrs. Max, Mrs. Max cười với Lam Mộc Ân rồi ra khỏi phòng.

“Anh tìm thấy Lidia rồi?” Jason ngồi dưới đất, nhìn Lam Mộc Ân với ánh mắt chờ đợi.

“Xin lỗi, anh vẫn chưa tìm ra, nhưng anh cần em giúp, em có đồng ý giúp anh lo liệu vụ án này không?” Lam Mộc Ân ngồi xuống đất, khoác tay lên vai Jason.

“Dạ có!” Jason dùng sức gật đầu.

Lam Mộc Ân sờ đầu nó khen thưởng, “Em còn nhớ chuyện hồi sáng em nói cho anh biết về chú lập dị kia chứ?”

“Dạ nhớ, ở bên đó đó.” Jason đứng dậy, bước ra cửa sổ chỉ về căn nhà ở đối diện.

Những căn nhà xây ở đây đều giống nhau, đối diện căn nhà sẽ xây nhà kho, đứng ở bãi cỏ sẽ nhìn thấy cửa thông khí, bên trong sáng đèn, ban ngày hẳn không để ý nhưng giờ mới thấy trên cửa sổ có gắn song sắt, cửa loại này rất hiếm thấy.

Lam Mộc Ân nhớ tới lúc còn nhỏ, trước khi gặp Kevin, khi hắn còn sống cùng với mẹ và San, mẹ hắn vẫn luôn bảo San phải gắn song sắt vào cửa sổ, bà nói làm vậy mới an toàn, ở nước của bà ai cũng làm vậy, bà không rõ tại sao ở đây nhiều trộm cướp như vậy mà mọi người lại cứ để cửa sổ trống rỗng cho người ta chui vào, San chỉ cười khổ, dịu dàng từ chối.

Bây giờ nhớ lại, hắn đã không còn nhớ San họ gì, tên đầy đủ là gì, chỉ nhớ mẹ mình gọi là San, hắn từng hỏi San tại sao không làm theo ý mẹ, San chỉ cười khổ, xoa đầu hắn nói, Mỹ là một đất nước tự do, chỉ có người điên và kẻ xấu mới bị giam sau song sắt thôi.

“Ông chú lập dị ở bên trong nhưng bây giờ chú đó không có ở nhà.” Jason nói tiếp.

“Không có ở nhà? Em thấy chú đó ra ngoài?” Lam Mộc Ân tỉnh lại, nhìn Jason.

“Không có, nhưng mà chú đó để ly trà trên cửa sổ sáng giờ, sau buổi chiều cảnh sát qua hỏi thì không thấy đựng vào nữa.” Jason trả lời, “Em có hỏi bà Alan sao lại nhốt chú đó ở trống, bà Alan nói tại chú bị bệnh, phải nhốt lại.”

Lam Mộc Ân nhăn mặt, hỏi Jason, “Em có nhớ mặt người nói chuyện với chú đó không? Hắn đến lúc nào? Là người da trắng hay da đen?”

“Chiều hôm kia khoảng bốn giờ, lúc em đi học về thì thấy có người nói chuyện với chú đó, hôm qua cũng gặp, cũng khoảng bốn giờ chiều, lúc đó em chạy ra định giúp Mr. Woody cất cỏ.” Jason cúi đầu, cẩn thận nhớ lại, “Không phải người da trắng... cũng không phải người da đen, giống như chú điều tra viên sáng nay nói chuyện với anh á.”

Lam Mộc Ân cười, “Tóc đen? Mắt đen, da cũng ngăm ngăm?”

Jason gật đầu, “Nhưng mà không có cao tới vậy đâu... Nhìn có vẻ còn lùn hơn anh nữa.”

Lam Mộc Ân gật đầu, “Trước đây em có từng gặp người đó chưa? Hôm trước hắn tự lái xe tới? Mặc quần áo màu gì?”

Jason lắc đầu, “Trước đây em chưa từng gặp, người đó mặc đồng phục giống như nhân viên đưa pizza, đội mũ, không lái xe, đi bộ từ con đường bên kia tới.”

“Anh biết rồi, em làm rất khá, nếu có gặp lại hần, anh muốn em im lặng, lập tức chạy đi kiểm tra viên rồi nói với họ, được không?” Lam Mộc Ân nhìn cậu bé, hần không muốn ngay cả thằng bé này cũng gặp nguy hiểm.

“Dạ, em biết rồi.” Jason chần chờ vài giây, “Là người đó bắt Lidia sao?”

“Anh không biết, nhưng mọi tin tức đều sẽ giúp tìm ra Lidia, cho nên dù là một chi tiết nhỏ cũng phải xem xét kỹ, không thể bỏ qua.” Lam Mộc Ân sờ đầu nó, “Bây giờ, em lên giường ngủ đi.”

“Em ngủ không được...” Jason cúi đầu một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu kéo tay áo Lam Mộc Ân, “Anh có thể cam đoan sẽ tìm thấy Lidia không?”

Lam Mộc Ân ngậy ra, hần không thể cam đoan bất cứ điều gì, hần thậm chí còn không biết cô bé có còn sống hay không.

Nhưng ánh mắt của Jason lại tràn đầy kỳ vọng và bất lực, hần không thể nói không thể...

Lam Mộc Ân cười khổ, “Jason, anh cam đoan sẽ cố gắng hết sức...”

“Em biết anh sẽ cố gắng hết sức...” Jason dụi mắt, giống như sắp khóc, “Em muốn anh cam đoan sẽ mang Lidia về nhà!”

Lam Mộc Ân hít một hơi, hần biết mình không thể từ chối, hần nhìn Jason thành khẩn, “Anh biết rồi, anh cam đoan sẽ mang Lidia về nhà!”

“Em tin anh!” Jason dùng sức gạt đầu, lau giọt nước mắt vừa rơi xuống, tươi cười nhìn Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân sờ đầu nó, cười khẽ, “Được rồi, anh phải đi, em mau ngủ đi.”

Nhìn Jason bay vọt lên giường đắp chăn, Lam Mộc Ân mỉm cười, mở cửa ra khỏi phòng, đang định đóng cửa thì nghe Jason nhỏ giọng nói.

“Lam... Cảm ơn anh...”

Lam Mộc Ân chỉ phát tay, sau đó đóng cửa lại.

Mrs. Max đứng ngoài cửa, dựa vào tường lau nước mắt, từ khi Lidia mất tích, nước mắt cô cứ chảy không ngừng, cô giữ vững tinh thần nhìn Lam Mộc Ân, “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Lam Mộc Ân lắc đầu, khi xuống lầu lại nghe Mrs. Max chần chờ lên tiếng.

“Điều tra viên Ames...”

Lam Mộc Ân xoay đầu lại, nhìn về mặt do dự của cô, liền mỉm cười ôn hòa, “Gọi tôi là Lam là được.”

Mrs. Max gạt đầu, nở nụ cười miễn cưỡng, “Thật sự... cảm ơn anh... tôi thực sự không muốn như vậy... nhưng lỡ Lidia có xảy ra chuyện gì...”

Nói còn chưa xong cô lại che mặt nhịn không được bật ra tiếng khóc, Lam Mộc Ân thở dài, vỗ vỗ bả vai cô, hần biết bây giờ có nói gì cũng không an ủi được một bà mẹ đang lo lắng.

Cô hít vài hơi, cố gắng nói tiếp, “... Cho dù có xảy ra chuyện gì... cũng xin anh hãy mang nó về nhà, đã trễ như vậy rồi, nó sợ tối cũng sợ lạnh... Xin anh hãy giúp nó...”

“Tôi sẽ.” Lam Mộc Ân nhìn Mrs. Max, “Cho dù thế nào, tôi cũng sẽ dẫn con gái cô về nhà, cô phải cố gắng.”

Mrs. Max lần thứ hai hít một hơi, “Tôi sẽ... Thật sự cảm ơn anh.”

Lam Mộc Ân cười khổ, “Tôi vẫn chưa làm gì cả, đừng cảm ơn tôi.”

“Ít nhất anh hứa sẽ dẫn Lidia về... Không ai... không ai dám khẳng định cả...” Cô khóc lên, “Thái độ của bọn họ đều giống như Lidia không về được... Cho dù chỉ là an ủi, tôi cũng chỉ muốn nghe có người nói sẽ dẫn nó về nhà.”

Nhìn Mrs. Max không còn nhịn được, nước mắt chảy không ngừng, Lam Mộc Ân thở dài, đỡ cô, “Chúng ta xuống dưới uống trà, đừng đánh thức Jason.”

Cô nghẹn ngào gật đầu, để Lam Mộc Ân đỡ xuống lầu.

Đi ngang qua chỗ rẽ của cầu thang, Lam Mộc Ân nhìn thấy Haier đứng gác tay nhìn mình, hắn bắt đầu xoay đầu liếc một cái, đưa Mrs. Max vào bếp, pha cho cô một ly trà nóng rồi mới cùng Haier ra ngoài.

5. Quyển 1 - Chương 2-2: Hạ

Gió đêm vô cùng mát mẻ, bước đi trên thảm cỏ xinh đẹp, Lam Mộc Ân liếc mắt nhìn Haier, “Anh muốn mắng thì cứ mắng đi.”

Haier cười như không cười, nói, “Tại sao tôi phải lãng phí thời gian vào việc mắng cậu, dù sao người hứa là cậu, hậu quả có ra sao thì cũng là cậu chịu trách nhiệm.”

Haier nghiêng đầu nhìn, “Cho nên, nói cho tôi biết lý do tại sao phải mắng cậu.”

Lam Mộc Ân bật cười, nhún vai, “Bởi vì anh là boss, luôn mắng chửi cấp dưới, với lại nếu anh mắng tôi, tôi sẽ cảm thấy đỡ hơn.”

Haier cười to, “Được rồi, cậu ngu muốn chết.”

“Cám ơn, tôi đỡ hơn nhiều rồi.” Lam Mộc Ân cười, hướng về phía nhà họ Alan ở đối diện.

“Cậu muốn đi tìm ông chú lập dị mà thằng bé nói?” Haier đi phía sau, quan sát hành động của Lam Mộc Ân.

“Ừ, tôi thấy người này có vấn đề.” Lam Mộc Ân bước tới trước căn phòng có cửa sổ gần song sắt, hắn ngồi xổm xuống, nhìn vào trong, muốn thấy rõ, bên cửa sổ quả nhiên có chiếc ly lớn, ánh sáng bên trong quá mờ nhạt cộng thêm cửa kính không được lau chùi làm cho tầm nhìn không được rõ ràng, với lại đầu đầu cũng là góc chết, Lam Mộc Ân không nhìn thấy gì, đành phải đứng dậy.

Haier nhìn cửa sổ, nghiêng đầu nhìn Lam Mộc Ân, mở miệng hỏi, “Loại người gì sẽ bị nhốt trong tầng hầm mà không ai thèm quan tâm?”

“Có người từng nói với tôi, chỉ có kẻ điên và người xấu mới bị nhốt trong song sắt, nếu là người xấu thì đã bị tống vào tù rồi, ở bên trong chắc hẳn là kẻ điên.” Lam Mộc Ân nhún vai, “Nhưng chúng ta có cơ cấu phải sinh tồn, chắc chắn không thể tùy tiện nhốt ai ở trong nhà, nếu là ngược đãi, thế sao không có ai báo cảnh sát, cho nên tám phần là bề ngoài bình thường nhưng bên trong chắc chắn bị bệnh.”

Haier gật đầu, giơ danh sách mà hắn cầm trong tay.

Lam Mộc Ân thở dài, “Tôi nghĩ là, ở khu dân cư này, thả ra ngoài thì sợ hắn làm người khác bị thương cũng sợ người khác làm hắn bị thương... Nhưng nhốt lại cũng không phải cách giải quyết.”

“Bây giờ cho dù hắn có nên bị nhốt lại hay không, hắn cũng không có ở đây để chứng minh.” Haier lên tiếng, lúc Lidia Max mất tích, hắn vẫn ở bên trong.”

“Với tám kính mờ thế này thì làm sao biết hắn có ở bên trong hay không?” Lam Mộc Ân nhíu mày.

“Bởi vì người nhìn thấy chiếc xe kia cũng đồng thời nhìn thấy hắn đặt cái ly lên cửa sổ.” Haier chỉ chỉ cái ly.

“Chỉ bằng điều đó thì không đủ, lỡ do người khác ngụy trang thì sao?” Lam Mộc Ân không tin lắm.

“Người của Brown đã đi hỏi, là người thật, hắn nói không phát hiện cái gì cả, cũng không ra được, khóa rất chắc.” Haier vòng qua bên kia, dưới ánh trăng mờ nhạt, ổ khóa sáng lập lờ.

“Anh không thấy ổ khóa với dây xích có vẻ mới sao?” Lam Mộc Ân nghiêng đầu nhìn Haier.

“Có lẽ bị gở nên đổi cái mới.” Haier nhìn Lam Mộc Ân với ánh mắt hứng thú, “Cậu nghi ngờ hần là đồng phạm?”

“Tôi không biết, chỉ cảm thấy người này nhất định có liên quan.” Lam Mộc Ân thành thật trả lời.

“Cho dù hần có chứng cứ ngoại phạm?” Haier nói tiếp.

“Nếu hần là đồng phạm thì có thể tạo bằng chứng giả, chỉ có thể chứng minh dẫn Lidia đi không phải hần, nhưng không có nghĩa là hần không phải người điều khiển.”

Haier đứng đó nhìn Lam Mộc Ân, hai người đều đứng trong bóng tối, chỉ có ánh trăng mờ nhạt chiếu rọi, nhưng Haier không cần nhìn rõ khuôn mặt của đối phương, hần vẫn biết Lam Mộc Ân đang nghĩ gì, hần chỉ cười, “Thằng bé kia nói có người nói chuyện với hần khi nào?”

“Khoảng bốn giờ chiều.” Lam Mộc Ân cũng vậy, theo Haier vài năm, từ công việc bồi dưỡng được sự ăn ý, hần luôn có thể biết Haier sẽ làm gì tiếp theo, cho nên hần biết đối phương đang nghĩ gì, “Nơi này là khu dân cư, khoảng thời gian đó phụ huynh đều chờ xe của trường chở con mình về tới, chắc hần là có người để ý tới hần.”

“Vậy tại sao không có ai chú ý?” Haier thoát nhìn có vẻ kiên nhẫn vẫn đáp với Lam Mộc Ân.

“Bởi vì hần mặc đồng phục giống như nhân viên đưa pizza.” Lam Mộc Ân cũng nhẫn nại đáp.

“Có lẽ hần là người đưa pizza thì sao?” Haier nở nụ cười.

“Được rồi... tôi thừa nhận đây chẳng qua chỉ là cảm giác, anh cũng phá án bằng trực giác đó thôi, tại sao nhất định phải ép tôi nói lý do, lần nào anh cũng hành động mà không nói lý do.” Lam Mộc Ân trả lời có chút bất đắc dĩ.

“Bởi vì đó là trực giác của ‘tôi’, không phải của cậu.” Haier liếc nhìn, tuy rằng trả lời như vậy nhưng chân vẫn bước về phía nhà họ Alan, “Nhưng cậu có thể chứng minh trực giác của mình là đúng, nhưng nghe nói chủ nhà này không dễ tính đâu.”

Lam Mộc Ân cười, bước tới bấm chuông cửa, vẫn còn sớm nên chắc là người trong nhà vẫn chưa đi ngủ.

Một lát sau, có người ghé mắt vào lỗ nhìn ra ngoài, Lam Mộc Ân mỉm cười giơ thẻ.

Mở cửa là một phụ nhân lớn tuổi, “Xin hỏi... có chuyện gì sao?”

“Mrs. Alan?” Lam Mộc Ân chần chờ, vị này trông không giống người hần cần tìm.

“Alan là con gái tôi, cậu có chuyện gì cần tìm?” Bà trả lời.

“Chúng tôi muốn...” Lam Mộc Ân nhìn tờ danh sách trong tay Haier, “... muốn nói chuyện với Cubi.”

“Nhưng mà... chiều nay các cậu đã nói chuyện với nó rồi mà?” Bà có chút nghi ngờ, “Cubi luôn ở trong phòng, chìa khóa là mẹ nó giữ, nó không ra ngoài được.”

Lam Mộc Ân giải thích, “Cháu biết, nhưng cháu muốn nói chuyện thêm, hỏi xem Cubi có thấy cái gì không, để chúng cháu có thể tìm thấy Lidia nhanh hơn, chắc bà cũng nhớ cô bé đáng yêu đó nhỉ?”

Bà trầm mặc một lát, “Được rồi, để tôi vào gọi con gái tôi.”

Bên trong vọng ra ngoài tiếng bước chân thông thả, Lam Mộc Ân hít một hơi, “Mrs. Alan sống cùng mẹ và con?”

“Chồng của bà ta là quân nhân, chết trận ở Iraq, bà ta chuyển đến đây sống với mẹ.” Haier dựa vào tường đáp.

Bên trong vang lên một chuỗi thanh âm mắng nhiếc và tiếng bước chân, Lam Mộc Ân nghĩ có lẽ là Mrs. Alan khó chơi kia.

Cánh cửa bị mở ra một cách mạnh bạo, một vị phụ nhân cả người nồng nặc mùi rượu xuất hiện, trên đầu lấm tẩm sợi bạc, mặc đồ ngủ, nổi giận đùng đùng nói, “Các người muốn cái gì đây?! Chẳng lẽ cứ có con gái ở khu phố này mất tích là phải tới tìm con tôi?!”

Lam Mộc Ân nhăn mày, ôn hòa giải thích, “Mrs. Alan, tôi chỉ muốn nói chuyện, có lẽ Cubi thấy...”

“Nó không thấy cái gì hết! Cậu nghĩ tại sao tôi phải nhốt nó lại! Ngay cả một cọng tóc của người lạ nó còn không nhặt được! Chẳng lẽ muốn tôi giết nó mấy người mới buông tha?!” Mrs. Alan la hét điên cuồng.

“Lucy... Con đừng như vậy...” Bà lão do dự có nên tới gần hay không.

“Mrs. Alan, xin bà bình tĩnh lại, tôi chỉ muốn...”

“Mấy người muốn cái gì thì tùy mấy người! Nếu nó chạy ra ngoài đi giết ai cũng không phải chuyện của tôi!” Mrs. Alan căn bản không muốn nghe Lam Mộc Ân nói, dứt tay vào túi lấy chìa khóa ném về phía Lam Mộc Ân, sau đó xoay người vào trong.

Lam Mộc Ân không nghĩ bà lại đột nhiên làm vậy, né không kịp nên bị chìa khóa xẹt qua mặt, rơi xuống đất, hấn vươn tay xoa mặt, đau rất.

“Xin lỗi, cậu không sao chứ, tôi đi lấy thuốc.” Bà lão kích động chạy vào trong.

Lam Mộc Ân cười khổ, “Đúng là khó chơi.”

Haier nhăn mày bước tới trước mặt Lam Mộc Ân, nắm cầm hấn xoa về phía mình, ngón tay chạm vào vết thương, xem tí nữa thì hấn kêu lên.

Đau, còn khó thở.

Lam Mộc Ân chịu đựng đau đớn, có chút bất đắc dĩ đẩy tay Haier ra, “Không sao, bị thương nhẹ thôi.”

Bà lão hoang mang quay trở lại, cầm bông gòn và thuốc khử trùng, “Thật xin lỗi, bình thường Lucy không có vậy đâu... Nó...”

Bà lão chần chờ, Lam Mộc Ân cười cười, cầm lấy bông gòn và thuốc khử trùng, “Cháu biết, chỉ khi uống rượu nên mới như vậy.”

Bà lão ngần ra, nhìn Lam Mộc Ân thần thái tự nhiên xé bông gòn, thở dài nói, “Cậu bé, để tôi giúp.”

Bà lão cười áy náy, lấy băng keo cá nhân dán lên vết thương của Lam Mộc Ân, “Cậu lượng thứ cho.”

“Cháu không để ý đâu, bà đừng lo.” Lam Mộc Ân vỗ vỗ bả vai bà, nhặt xâu chìa khóa ở dưới đất lên.

Bà lão cầm lấy, “Để tôi mở giúp cậu, thử từng chìa rất tốn thời gian.”

Bà dẫn đường cho Lam Mộc Ân và Haier, thị lực của bà không tốt, nhưng ngón tay chỉ sờ sờ kiếm chìa khóa là ra, tra vào ổ mở khóa.

Lam Mộc Ân thấy bà cố gắng mở cửa, hấn cười khổ, “Để cháu.”

Hấn mở cửa nhà kho, ánh đèn mờ nhạt bên trong nhìn không rõ ràng, Lam Mộc Ân liếc nhìn Haier, theo cầu thang nhỏ hẹp, bước xuống dưới, “Cubi Alan, tôi là điều tra viên của FBI, tôi muốn nói chuyện với anh.”

Nhà kho không lớn, đại khái chừng 300m², Lam Mộc Ân vừa bước xuống dưới đã biết, Cubi Alan không có ở đây.

Hấn nhìn quanh bốn phía, nghe thấy bà lão nói vọng từ trên xuống, “Cubi, có mấy vị điều tra viên tới tìm con.”

Lam Mộc Ân thấy bà định xuống dưới, hấn liền vội vàng cản lại, “Bà không cần xuống đâu ạ.”

Haier thò đầu xuống, thấy vẻ mặt của Lam Mộc Ân, biết người không có ở đây, hấn lấy bao tay ra đeo vào, cầm dây xích và ổ khóa lên, đỡ cánh tay bà lão, để bà đứng xa ra một chút.

“Xưng hô với bà thế nào?” Haier hỏi.

“Mary Wote.” Bà trả lời, nương theo ánh đèn mờ, lo lắng nhìn xuống dưới.

“Mrs. Wote.”

“Gọi tôi là Mary.” Bà Mary thân thiết nói.

“Mary, bà thấy chìa khóa và ổ khóa không có thay đổi gì chứ?” Haier giơ lên để bà có thể nhìn rõ.

Mary sờ sờ túi áo lấy mắt kiếng, nhưng vào ban đêm thì vẫn không nhìn rõ, bà vươn tay muốn sờ nhưng Haier ngăn lại, “Đừng chạm vào nó, đây là vật chứng.”

Bà sợ hãi run lên, nhìn vào nhà kho tĩnh lặng, có chút kích động, “Cubi... Cubi nó có chuyện gì?”

Haier dùng giọng điệu bình tĩnh nói, “Hắn không sao, hắn chỉ không có ở đây thôi.”

“Sao... sao có thể...” Bà Mary sợ ngây người, “Chiều nay có cậu điều tra viên khác tới, nó vẫn còn ở dưới mà...”

Bà ngây ra một lúc, cúi đầu nhìn ổ khóa và dây xích, “Ổ khóa và chìa khóa đều như cũ, tôi sờ là biết, còn dây xích... hình như có vẻ mới, mắt tôi không thấy rõ.”

“Mrs. Alan có nhận ra không?” Haier hỏi.

Mary ngượng ngùng lắc đầu, “Nó chỉ uống rượu, cái gì cũng không muốn làm... Nó chưa bao giờ mở ổ khóa này, tất cả đều là tôi chăm sóc Cubi.”

Haier nhìn Mary, giọng điệu mềm xuống, “Dì ta từng đánh bà?”

Mary cười lớn, lắc đầu chua xót, “Không, nó không đánh tôi, cũng chưa từng đánh Cubi, nó chỉ muốn gây tê bản thân, muốn quên đi đứa con của mình.”

Haier gật đầu, vỗ nhẹ lên vai bà, “Bà về phòng đi, tạm thời đừng đến gần nhà kho, lát nữa tôi sẽ bảo người phong tỏa nơi này.”

Mary chần chờ một lúc mới gật đầu, xoay người vào nhà, đi được vài bước thì dừng lại, xoay đầu nhìn Haier, “Là... Cubi bắt Lidia sao?”

Haier lắc đầu, “Chúng tôi chưa thể khẳng định, có lẽ Cubi bỏ trốn vì không muốn bị nhốt nữa, nhưng ở thời điểm này, chúng tôi không thể loại trừ hẳn ra khỏi hiềm nghi.”

Mary gật đầu, có chút khó khăn nói, “... Tôi xin lỗi... Là tôi không trông chừng nó... Nó không cố ý, nó chỉ không thể khống chế... Nó bị bệnh.”

Haier không lên tiếng, hắn đang suy nghĩ, Lam Mộc Ân từ phía sau bước tới tiếp lời.

“Đây không phải lỗi của bà, cháu sẽ tìm được hắn, nếu hắn phạm lỗi, có thể đưa hắn tới nơi có thể giúp được hắn.” Lam Mộc Ân cười an ủi, “Bà vào nhà nghỉ ngơi đi, đừng lo lắng.”

Mary gật đầu, nhìn hắn cảm kích, sau đó xoay người vào nhà.

Haier nghiêng đầu nhìn Lam Mộc Ân, “Hắn nên sớm tới nơi ‘có thể giúp đỡ’, chứ không phải bị nhốt ở đây.”

“Đây không phải lỗi của bà ấy.” Lam Mộc Ân nhìn theo bóng dáng khom khom của Mary, “Bà ấy không thể cãi lại con gái mình, chỉ có thể cố gắng hết sức chăm sóc cho đứa cháu trai.”

Nhìn vẻ mặt của Lam Mộc Ân, Haier nói tiếp, “Mẹ của cậu cũng vậy sao? Uống rượu vào là quên luôn con trai mình?”

Về mặt không chút thay đổi của Lam Mộc Ân chỉ giữ trong vài giây, hắn cười lớn, nghiêng đầu nhìn Haier nói, “Nếu anh gặp Mai Lâm, anh sẽ không nói vậy, cả bìa bà còn không uống, bà giống như Mrs. Max vậy, là một người mẹ tốt, bánh quy của bà nổi tiếng nhất khu này.”

Haier nhìn Lam Mộc Ân một lúc lâu, không nói gì nữa, xoay đầu nhìn nhà kho, “Có phát hiện gì không?”

Lam Mộc Ân quay lại nhà kho, “Anh tự xuống xem đi.”

Haier đi theo Lam Mộc Ân xuống dưới, quan sát xung quanh, đồ vật bên trong ít tới đáng thương, ngoại trừ một chiếc giường, một cái bàn, vài quyển sách cũ, một ít đồ dùng sinh hoạt cá nhân thì chẳng còn cái gì khác.

“Anh kiểm tra cái này xem.” Lam Mộc Ân lấy khăn tay, kéo ngăn tủ ra.

Bên trong có mấy quyển album và tập vẽ, Haier ném cho Lam Mộc Ân một đôi bao tay, mở tập vẽ ra xem, bên trong vẽ những đứa trẻ chơi đùa ở quảng trường, có đứa đang chơi bóng, có cô gái dắt chó đi dạo, thậm chí còn có những bà mẹ đẩy xe đi tản bộ, “Rất bình thường, không có chỗ nào mang tính ám chỉ.”

Hắn lấy quyển album ra, bên trong có tấm hình của Mrs. Alan và một nữ sinh, hai người cười rất tươi, hoàn toàn khác hẳn người vừa ném chìa khóa vào mặt Lam Mộc Ân lúc nãy.

“Cubi Alan có chị em gái?” Haier cau mày, tư liệu trong tay hắn không có nhắc tới.

“Bà Mary không nói, lúc về tôi sẽ đi điều tra thêm.” Lam Mộc Ân nâng giường lên, mùi mồ hôi khó chịu bốc ra, hình như lâu rồi không có đem đi giặt, hắn cầm lên một tập vẽ để ở dưới.

“Haier...” Sau khi mở ra xem, hắn gọi Haier, “Anh nhìn nè.”

Bên trong tập vẽ, tất cả những bức tranh đều là Lidia, ở nửa cuốn trước là Lidia chơi đùa với đủ dáng dấp, nửa cuốn sau là Lidia mặc những bộ quần áo với đủ màu sắc hình dạng, giống như chơi nhân vật sắm vai.

“Tôi nghĩ nửa cuốn sau là do hắn tưởng tượng ra.” Lam Mộc Ân mở miệng.

Haier cầm di động, nhấn nút gọi nhanh, “Tôi là Raikes Haier, tôi cần một đội pháp chứng.”

Sau khi báo địa chỉ, Haier và Lam Mộc Ân leo ra khỏi nhà kho nóng bức.

Lam Mộc Ân hít thở không khí trong lành về đêm, “Xem ra vụ án thật sự không thích hợp để chúng ta điều tra...”

Haier nhìn đồng hồ, cô bé đã mất tích được mười tiếng, “Tôi sẽ bảo An và Danny điều tra vụ súng ống...”

Nói còn chưa dứt lời, hai người nhìn thấy bốn, năm điều tra viên vọt ra khỏi nhà họ Max, leo lên xe phóng đi.

Lam Mộc Ân chạy qua, đèn cửa kính của chiếc xe cuối cùng chuẩn bị rời khỏi, “Có chuyện gì?”

“Chiếc xe khả nghi đã bị chặn ở đường số 10!” Điều tra viên kia thuận miệng đáp sau đó phóng vọt đi, Lam Mộc Ân cả kinh lùi lại.

Haier bước tới bên cạnh, miệng cười như không cười, nói, “Tôi cá cô bé không có ở trong xe.”

Lam Mộc Ân liếc mắt nhìn Haier, thở dài, tuy rằng hắn không muốn thừa nhận, nhưng trực giác của Haier thường rất chính xác.

6. Quyển 1 - Chương 3-1: Thượng

Haier bước tới trước phòng theo dõi, còn chưa mở cửa đã bị Brown cản lại, “Người của tôi đang thẩm vấn hắn.”

Haier nhún vai cười cười, “Tôi chỉ muốn nhìn chút thôi, không phải vào dò hỏi.”

Brown gật đầu, mở cửa phòng theo dõi, cả hai cùng bước vào.

“Tôi chỉ là người làm công thôi... Người kia muốn tôi giúp hắn lái xe theo đường đã chỉ dẫn...” Một người da đen chừng hai mươi tuổi ngồi ở bên kia, mở miệng nói với giọng hoảng loạn.

“Cậu thích cô bé đó đúng không? Một cô bé đáng yêu như vậy, đứng ở ngoài đường, không ai để ý, cậu chỉ cần dùng kẹo hoặc một con cún là có thể dụ cô bé lên xe, đúng không?”

“Tôi không phải biến thái! Tôi không có bắt cóc cô bé nào hết! Tôi đã nói nhiều lần rồi, tôi chỉ làm theo lời căn dặn lái chiếc xe đi thôi, trên xe không hề có cô bé nào!”

“Cậu không có nào à? Không nghi ngờ chiếc xe đó là trộm cắp gì sao?”

“... Hẳn cho tôi một ngàn... Tôi chỉ muốn kiếm thêm thu nhập, tôi thật sự không biết gì hết.”

“Anh cảm thấy thế nào?” Brown nhìn chằm chằm vào phòng thẩm vấn, một lúc sau mới mở miệng hỏi.

“Hỏi tôi? Bị chơi rồi.” Haier cười lạnh, nói xong liền xoay người rời khỏi phòng theo dõi.

Brown nhìn theo bóng Haier, không biết ý đối phương là bọn hắn bị tội phạm chơi hay tên da đen bị người kia chơi.

Nhưng có một điều Brown có thể khẳng định, người này không có ích.

Khi Haier vừa bước chân khỏi phòng theo dõi, hắn cũng liền quăng tên da đen ra khỏi đầu, hắn chỉ muốn biết Cubi Alan làm cách nào ra khỏi nhà kho.

Lúc điều tra viên của Brown tới hỏi là khoảng 3h30 chiều, lúc đó hắn vẫn còn, nhưng tới khi Haier và Lam Mộc Ân tới tìm, thời gian đó khoảng 9h thì hắn đã biến mất.

Sáu tiếng hơn, nếu hắn muốn chạy trốn có thể vẫn chưa chạy được xa lắm.

Năm mươi ba tuổi có nhiều lần ra đường dâm loạn bé gái, năm mươi bảy tuổi nhiều lần có hành vi xâm phạm trẻ em, bị xử phạt như một người trưởng thành, tổng giam vào tù, thời hạn thi hành án là mười tám năm, nhưng vì hành xử tốt, ba năm trước, cũng chính là thời hạn thi án được mười hai năm thì tạm tha ra tù, đăng ký sống cùng mẹ, ba năm đều không có hành vi xấu.

Haier tự hỏi, Annetta từ bên ngoài bước tới, hắn khép tài liệu ngẩng đầu nhìn cô.

“Tôi muốn giúp.” Annetta nhìn Haier.

“Đánh chết phạm nhân?” Haier nhìn cô miệt thị.

Annetta tròng mắt, “Tôi chỉ có lúc nhìn thấy phạm nhân mới không khống chế được xúu thôi, lúc trước có vấn đề gì đâu, Lam cần hỗ trợ.”

“Đồng đội của cô cũng đang rất bận rộn.” Haier mỉm cười, “Vụ này có tôi và Lam là đủ rồi.”

“... Được rồi, dạo này anh lạ lắm đó.” Annetta nghiêng người ngồi lên bàn nhìn hắn, “Mấy tháng nay không thấy anh đi bar.”

Vài năm qua, ít nhất là bắt đầu từ khi Annetta quen biết Haier, cô chỉ biết vào thứ sáu mỗi tuần, Haier sẽ tới quán bar tìm bạn giường, cô không biết Haier là bisexual hay hắn chỉ không muốn tìm phụ nữ, ít nhất là sau khi vợ mất, hắn không tìm phụ nữ nữa.

“Cô bắt đầu quan tâm tới vấn đề đời tư của tôi từ khi nào thế?” Haier nhướn mày nhìn cô.

“Bắt đầu từ khi anh bớt phép tắc với Lam, tính kỹ thì là...” Annetta ngẩng đầu ra vẻ tự hỏi, “Từ khi Lam đổi bác sĩ tâm lý.”

Annetta mỉm cười, “Lúc trước anh chưa bao giờ quan tâm đến báo cáo đánh giá tâm lý của Lam, nhưng khi người bạn thân đẹp trai hiền lành của Lam chuyển lên làm bác sĩ tâm lý của hắn, anh bắt đầu có những phản ứng kì lạ.”

“Nếu khả năng quan sát của cô nhạy bén như vậy thì sao không dùng vào công việc đi.” Haier mỉm cười, từ chối cho ý kiến, “À, đừng xen vào chuyện của tôi.”

“Tôi không có xen vào...” Annetta thở dài, đặt tay lên bàn tay Haier, “Haier, Lam là người bạn mà tôi thích nhất, còn anh là người mà duy nhất tôi tin tưởng, anh đừng làm hư con nhà người ta.”

Haier cầm tay cô, mỉm cười ôn hòa, “Nếu cô tin tôi thì không cần nghi ngờ nhiều như vậy, không có gì đâu.”

Annetta nhìn Haier một lúc lâu, thở dài nói, “Được rồi, Danny không cần tôi, tôi đang rảnh lắm, cho nên có thể cho tôi tham gia vụ này không?”

Haier buông tay cô ra, “Chỉ cần khắc chế phạm nhân đừng ẩu đả là được.”

“Ok!” Annetta cười, lấy chìa khóa treo trên móc, “Anh muốn tới hiện trường? Nhân viên pháp chứng đang ở trong nhà kho.”

Haier cầm sổ liệu đứng lên, giơ tay ra trước mặt cô, “Tôi lái.”

Annetta ném chìa khóa cho hắn, “Anh chỉ muốn kiểm soát.”

Haier mỉm cười, “Tôi chỉ muốn đảm bảo chúng ta có thể an toàn tới hiện trường.”

“Hey! Tôi lái xe rất vững nha!” Annetta oán giận.

“Vậy sao? Vậy bố cô nhận được mười hai tờ giấy phạt va quệt và khiêu nại đó là gì?” Haier liếc mắt nhìn cô, “Vượt tốc độ, chạy ngược chiều, đâm vào bình chữa cháy?”

“Anh gắn camera trong nhà tôi sao?” Annetta lè lưỡi, “Là do bố tôi bảo vệ tôi quá, được chưa? Nếu tôi nhận được giấy phạt thì tôi sẽ trả, có khiêu nại không phải tôi không chịu trách nhiệm được, nhưng những việc này là những việc duy nhất ông có thể làm thay cho con gái mình, tôi không cần được, xin lỗi.”

Haier đi theo cô vào thang máy, “Có thời gian rảnh cũng về thăm bố mẹ đi.”

Annetta tò mò liếc mắt nhìn, “Sao thế? Bố tôi nói với anh sẽ thăng cấp cho anh hay cái gì? Anh khuyên tôi về thăm nhà?”

Haier nhún vai, “Anh cô tới tìm tôi.”

“Thì ra là vậy, không thể từ chối đồng nghiệp cũ mà...” Annetta gật đầu thấu hiểu, “Tôi dọn ra là vì muốn quên, tôi không về nhà là vì trong vòng ba phút mẹ thấy tôi là sẽ khóc, chín năm nay chưa bao giờ thay đổi, bà vừa thấy tôi là nhớ lại những chuyện đáng sợ ngày xưa, tôi nhìn vào mắt bà cũng sẽ nhớ lại, cần gì chứ.”

Annetta cười khổ, “Lần sau anh tôi còn tới tìm anh, anh cứ nói anh đừng tìm cách nữa, tôi không về đâu.”

“Tôi chỉ đồng ý chuyển lời cho cô thôi.” Haier cười cười, cửa thang máy mở ra, cả hai cùng bước ra ngoài.

“Nhưng mà có một chuyện thật sự làm tôi ngạc nhiên.” Annetta lên xe, xoay đầu nhìn Haier, “Anh có thể giải quyết bản đánh giá tâm lý của tôi, nhưng sao lại không giải quyết cho Lam?”

Haier nhìn cô, thản nhiên nói, “Vây đi, cô không xen vào chuyện của tôi, tôi không xen vào chuyện của cô, ok?”

Annetta chớp mắt, “Được rồi, đồng ý.”

Cả đoạn đường tới hiện trường, Haier và Annetta không nói gì nữa.

Sau khi đội pháp chứng về hết, Lam Mộc Ân một mình đứng giữa nhà kho trống rỗng, suy nghĩ Cubi làm sao thoát khỏi đây.

Một căn phòng không tính là lớn, chỉ có vài cuốn sách, không có máy tính, ngoại trừ mấy cuốn phác thảo thì chẳng còn gì khác, hắn làm cách nào sống qua ngày?

Thật vất vả mới ra tù, lại bị mẹ nhốt ở đây, đó là cảm giác gì?

Có thể hắn nghĩ, khoảng thời gian sống trong tù so với những ngày bị nhốt ở đây cũng chẳng tính là gì.

Nhưng thứ làm hắn không thể chịu đựng được chính là, hắn không nhìn thấy những đứa nhỏ xinh đẹp khờ dại.

Hắn có bao nhiêu muốn một cô bé, đủ để cho hắn nghĩ mọi cách để thoát khỏi đây?

Lam Mộc Ân cố gắng suy nghĩ theo hướng của Cubi Alan.

Đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, trong căn phòng oi bức với tấm kính luôn mờ, cho nên hắn đành phải không ngừng lau kính.

Hắn nhìn thấy cái gì?

Lam Mộc Ân suy nghĩ, hắn nhìn thấy Lidia Max.

Theo góc độ này, chỉ có thể nhìn thấy căn nhà họ Max.

Mỗi ngày hắn nhìn cô bé lớn lên, nhìn cô bé chơi đùa trên mặt cỏ, nhìn Jason kéo cô bé đi chạy bộ, chở nó đi qua quảng trường, hắn có bao nhiêu muốn rời khỏi đây để có thể tự tay ôm lấy Lidia?

Lam Mộc Ân đang suy nghĩ thì một bản nhạc vang lên bên tai, hắn thấy rất nhiều đứa nhỏ chạy tới, đứng chờ ở bên đường, ngay tại phía trước nhìn thấy rất rõ, có rất nhiều đứa trẻ.

Tại sao?

Lam Mộc Ân run lên, theo tiếng nhạc nhẹ nhàng, có một chiếc xe vận tải chậm rãi dừng trên đường ở trước nhà kho, che đi toàn bộ tầm nhìn, những đứa trẻ như ong vỡ tổ chạy gần lại, hắn chỉ nhìn thấy chiếc xe, không nhìn thấy những đứa trẻ nhưng lại nghe tiếng reo vui vẻ của bọn nhỏ.

Trên chiếc xe vận tải có màn diễn rối, ở thùng xe được dán một bức tranh vẽ bong bóng và kem với màu sắc rực rỡ.

Lam Mộc Ân sững sờ hồi lâu, mới đột nhiên lấy lại tinh thần gơ cổ tay, vừa lúc bốn giờ chiều, hắn xoay người xông ra ngoài, chạy tới chiếc xe vận tải, tất cả những đứa trẻ đứng ở bên kia, tất cả phụ huynh đang trông chừng bọn nhỏ, còn bọn nhỏ thì nhìn chăm chăm lên chiếc xe.

Đó là một chiếc xe bán kem.

Lam Mộc Ân giữ tay cụ già bán kem, gơ thẻ cảnh sát, “Mỗi ngày ông đều tới đây?”

Cụ già ngậy ra, nhưng vẫn không dừng tay, “Đúng vậy, ngày nào tôi cũng đến đây vào giờ này.”

“Đều dừng ở chỗ này?” Lam Mộc Ân lại hỏi.

Cụ già gật đầu, tức giận trả lời, “Đúng vậy, tôi bán hai mươi năm rồi, ngày nào cũng đến đây, dừng ở chỗ này, bây giờ FBI còn quản luôn cả việc đậu xe?”

Lam Mộc Ân không để ý tới lời châm chọc của cụ già, hắn xoay người chạy sang đường bên kia, đứng trên mặt cỏ nhà họ Max, chiếc xe hoàn toàn chắn tầm mắt, hắn chạy xuống một chút nữa, nhà kho và căn nhà tạo thành góc chết, hắn nghĩ ở hướng bên kia cũng vậy.

Nếu chiếc xe này mỗi ngày đều đậu ở vị trí này, ngay giờ này, vậy thì người kia có thể thừa dịp cửa xích thả Cubi ra, sau đó thay xích khác khóa lại, thời gian rất dư dả.

Cộng thêm không có ai để ý tới.

Phụ huynh đều đang trông con, bọn nhỏ thì chờ kem, ai lại để ý tới nhà kho của người ta.

Lam Mộc Ân cho rằng sự việc không đơn giản như vậy, nói thì dễ nhưng làm thì rất khó, người này cần phải có lá gan và kế hoạch tỉ mỉ mới làm được.

Cubi là người có đầu óc? Hắn lập kế hoạch này để dụ dỗ đứa bé hắn thích? Nhưng mà hắn dùng cách gì để liên lạc với đồng phạm tới giúp?

Lam Mộc Ân đứng ngậy ra, nhìn cụ già bán kem, hắn nhìn đồng hồ, 4 giờ 5 phút.

Lam Mộc Ân vào trong nhà, tùy tiện giữ một điều tra viên, lấy đi thiết bị vô tuyến, nói với đối phương, “Canh giúp tôi, chừng nào xe kem đi thì báo cho tôi biết.”

Điều tra viên gật đầu, xoay đầu nhìn chăm chăm xe kem.

Lam Mộc Ân quay trở lại nhà kho, nhìn đồng hồ, 4 giờ 7 phút, thời gian đã đủ để cửa xích thả Cubi, hắn đứng trước cửa nhà kho nhìn xung quanh, hắn không thể chạy theo hướng này, cho nên...

Lam Mộc Ân xoay người chạy ra sau nhà, leo lên cây nhảy lên nóc nhà phía sau, chủ nhà đang tưới cây nhìn thấy hắn lao tới, sợ hoảng hồn, hắn vội vàng gơ thẻ, “Tôi là FBI, đừng sợ, không có chuyện gì đâu.”

Lam Mộc Ân nhìn sang bên trái, nhà này có người, hắn nhìn sang bên phải, không có tiếng động, hắn lập tức xoay đầu hỏi bà chủ căn nhà này, “Căn nhà ở bên cạnh có ai ở không?”

Bà chủ nhà đã tưới xong, gặt đầu, “Có... nhưng mà ông Tussy đã bảy mươi tuổi, ngoại trừ con gái mỗi tuần tới thăm một lần ra thì ông không có ra ngoài.”

“Cám ơn.” Lam Mộc Ân lui về theo đường cũ, đứng trên cây nhìn sang nhà cụ Tussy, ở phía sau nhà có một con hẻm, trên mặt đất có dấu chân, hẳn hẳn thăm, xem ra lại phải gọi nhân viên pháp chứng tới đây một chuyến, hẳn lại leo qua nhà cụ Tussy vòng ra trước, lúc này thiết bị vô tuyến vang lên.

“Điều tra viên Ames, xe kem đi rồi.”

Lam Mộc Ân có chút mất hơi thở, lau mồ hôi trên trán, trả lời, “Cám ơn, giúp tôi gọi đội pháp chứng lại đây.”

“Đã biết.”

Lam Mộc Ân thở dài, trừ đi thời gian nói chuyện với chủ nhà bên kia, cùng với thời gian từ phía sau nhà chạy lên phía trước, Cubi được sự giúp đỡ của người khác trong lúc xe kem đậu bên đường thoát ra ngoài, sau đó khóa lại, có lẽ là do hắt tự khóa, tiếp theo chạy ra sau nhà, leo lên cây, xuyên qua con hẻm phía sau nhà cụ Tussy, tránh gặp bà chủ nhà tưới cây, cuối cùng là tới vị trí này.

Lam Mộc Ân bước về phía trước, nếu đi đường này thì bà chủ nhà bên kia sẽ không để ý, sau đó... Nếu có xe đậu trước nhà, hẳn có thể thuận lợi rời khỏi.

Lam Mộc Ân đứng đó suy nghĩ, hẳn bước tới ven đường, sau đó quay lại chỗ cũ, ở trên đồng cỏ đại nhìn thấy một thứ gì đó màu trắng, hẳn đeo bao tay vào, ngồi xuống nhặt lên.

“D-com 3G...” Lam Mộc Ân nhìn chiếc USB 3G cầm trên tay, nếu vật này là do Cubi làm rơi, thì hẳn nhất định phải có laptop.

Lam Mộc Ân đứng dậy, bước về phía bà chủ nhà bên kia vẫn còn đang ngạc nhiên, mỉm cười, “Xưng hô với cô thế nào?”

“Tôi họ Roy.” Đối phương gặt đầu với hẳn, “Cậu tới đây là vì vụ án bên nhà Max?”

“Đúng vậy, xin lỗi lúc này đã dọa cô, tôi muốn hỏi hôm qua cô có thấy ai leo qua nóc nhà giống tôi không?” Lam Mộc Ân chỉ sang nhà của cụ Tussy.

Cô lắc đầu, “Hôm qua con gái tôi bị sốt, cả buổi chiều tôi lo chăm sóc nó.”

“Cô cũng có con gái?” Lam Mộc Ân mỉm cười.

“Vâng, nó sáu tuổi, nhỏ hơn Lidia hai tháng.” Mrs. Roy trả lời, sau đó thở dài, “Là một người mẹ, tôi không dám tưởng tượng Mrs. Max đang có tâm trạng gì.”

Lam Mộc Ân cười an ủi, “Vậy cô hãy giúp đỡ cô ấy, nghĩ lại xem hôm qua có chiếc xe nào đậu ở đây không hay là có chuyện gì đặc biệt không?”

Mrs. Roy ngẫm lại, “Không có... A, Chiều hôm qua cụ Tussy có lái xe ra ngoài, nhưng mà hôm qua con gái cụ sẽ tới nên tôi thấy hơi lạ, mà lúc đó tôi chỉ lo đưa con đi bác sĩ nên cũng không quá để ý.”

“Con gái cụ bình thường tự lái xe tới sao?” Lam Mộc Ân vừa hỏi vừa bước chân về phía gara của cụ Tussy, cửa đóng chặt, nhưng loại cửa này chỉ cần dùng dụng cụ vụn năng là có thể mở ra.

“Mỗi tuần một lần, lúc cô tới sẽ lái xe đi siêu thị mua chút đồ cho cụ.” Mrs. Roy trả lời.

Lam Mộc Ân bấm chuông, “Cụ Tussy? Tôi là FBI, tôi có vấn đề muốn hỏi cụ.”

“Có thể cậu phải đợi mười phút, cụ Tussy đi đứng chậm chạp.” Mrs. Roy nói.

Lam Mộc Ân nhìn cô cười, “Cám ơn.”

Đợi chừng mười phút, cụ Tussy mới bước ra tới cửa, cụ chống gậy, đi rất chậm, tai đeo máy trợ thính, “Có chuyện gì?”

“FBI, tôi muốn cụ mở gara.” Lam Mộc Ân giơ thẻ cho cụ xem.

“Gara? Xe của tôi bị cái gì?” Cụ Tussy ngạc nhiên nhìn về phía gara.

“Tôi nghi ngờ xe của cụ bị trộm, cụ có thể mở gara cho tôi xem không?” Lam Mộc Ân kiên nhẫn trả lời.

“Bị trộm?” Cụ Tussy cao giọng nói, chậm rãi xoay vào nhà, “Để tôi tìm chìa khóa... Con gái tôi hình như... treo trên tủ lạnh...”

Lam Mộc Ân trợn mắt, may mắn thiết bị vô tuyến vang lên.

“Điều tra viên Ames, bên pháp chứng đã quay lại...”

“Cậu ở đâu?”

Câu sau là của Haier, Lam Mộc Ân có chút thông cảm với cậu điều tra viên trẻ tuổi kia, “Tôi đang ở phía sau nhà Alan, tôi có chút phát hiện, anh qua xem đi.”

Một lát sau Lam Mộc Ân thấy Haier và Annetta đi tới, hần vẫy tay, “Bên này!”

Sau khi Lam Mộc Ân giải thích cho Haier và Annetta hần đã phát hiện cái gì mất chừng mười phút, cụ Tussy mới chậm rãi ra tới, run rẩy dứt chìa vào tủ, tới lần thứ tư mới mới được.

Cánh cửa chạy bằng điện cũng chậm chạp như cụ, Lam Mộc Ân không đợi nổi tới lúc nó kéo lên hết, quỳ rạp xuống nhìn vào trong, quả nhiên không thấy chiếc xe đâu.

Lam Mộc Ân đứng lên, phủi bụi trên người, “Cụ Tussy, xe của cụ đã bị trộm, cụ có thể miêu tả lại hình dáng của chiếc xe không?”

“Bị trộm? Sao lại bị trộm? Nó chỉ là một chiếc xe cũ...” Cụ Tussy không quá tin tưởng, chống gậy chờ cửa mở hết, sau khi nhìn thấy rõ ràng, ông kinh ngạc há miệng, “Xe... xe.... xe của tôi...”

Lam Mộc Ân thở dài, Haier nháy mắt với Annetta, cô bước lại đỡ cụ Tussy, “Cụ Tussy, chúng ta vào trong trước, cụ có thể đưa số điện thoại của con gái mình để chúng tôi liên lạc không?”

Cụ Tussy gật đầu, để Annetta đỡ vào nhà.

Haier nhìn gara trống rỗng, “Cậu cho rằng Cubi Alan vào đây trộm xe, sau đó đưa Lidia Max đi?”

“Tôi cảm thấy hần có đồng phạm, có thể xác định là người kia giúp hần mở khóa, giúp hần bắt Lidia, có lẽ còn giúp trộm xe, sau đó để hần mang Lidia đi.” Lam Mộc Ân trả lời.

“Đồng phạm của hần là ai? Là bạn bè trong ngục sao? Cậu nghĩ bọn họ liên lạc bằng cách nào?” Haier đốt điếu thuốc.

Lam Mộc Ân lấy chiếc USB 3G lúc nãy bỏ vào bao vật chứng ra, “Tôi nhất được ở trước nhà, cụ Tussy thoát nhìn không giống người thích lên mạng, nếu là Cubi làm rơi, vậy thì ở trên đây có thể có vân tay của hần.”

Haier gật đầu, “Internet, hần chắc hần là có laptop.”

“Tôi nghĩ... phải đi hỏi Mrs. Alan.” Lam Mộc Ân thở dài, chờ bên pháp chứng qua giao vật chứng và xử lý gara của cụ Tussy.

7. Quyển 1 - Chương 3-2: Hạ

Bấm chuông lần thứ ba, Lam Mộc Ân có chút mất kiên nhẫn, tối hôm qua hần gần như không ngủ, mệt mỏi cộng thêm tâm trạng tồi tệ cùng ập tới.

Hần dùng sức gõ cửa, “Mrs. Alan, tôi là FBI, tôi muốn nói chuyện với dì.”

“Hôm qua tôi đã bảo cậu về nhà ngủ đi rồi mà.” Haier dựa vào tường, đứng ngay chỗ hôm qua, nhìn Lam Mộc Ân không kiên nhẫn.

“Tôi có về nhà.” Chỉ là không ngủ được thôi. Đương nhiên hẳn sẽ không nói câu sau, nhưng mà có nói hay không cũng chẳng khác gì mấy.

Haier không lên tiếng, Lam Mộc Ân tiếp tục gõ cửa, “Mrs. Alan, chúng tôi chỉ muốn nói chuyện, hay là đi muốn chúng tôi cầm lệnh khám xét tới?”

Lam Mộc Ân hít một hơi thật sâu, hẳn không có hảo cảm với Mrs. Alan, nhưng bà Mary Wote là một người thân thiện, hẳn rất thích bà, Lam Mộc Ân nghiêng đầu nhìn tứ phía, hàng xóm đều đang đứng ngoài sân quan sát căn nhà này.

Xem ra cho dù Cubi có phạm tội hay không, cuộc sống sau này của gia đình họ Alan chắc chắn sẽ không yên bình, từ sau khi phong tỏa nhà kho cho tới lúc soát cả hôm nay, căn nhà này đã trở thành mục tiêu.

Một lát sau, Mary Wote mới ra mở cửa, vẻ mặt vô cùng áy náy, “Xin lỗi... Lucy nó... đang ngủ...”

Lam Mộc Ân nén lại vẻ tức giận, hẳn không muốn phát tác với Mary Wote, “Mary... Cháu có vài vấn đề muốn nói chuyện với con gái bà.”

Mary Wote bắt đầu cười khở, “Nếu là chuyện của Cubi, cậu hỏi tôi là được rồi, sau khi Cubi về đây, nó chỉ đi mua cái khóa, nhốt Cubi trong nhà kho, từ đó trở đi nó chưa từng nhìn mặt Cubi dù chỉ là một lần, thằng bé... chưa từng được bước chân vào nhà...”

Mary Wote thở dài, vẻ mặt khổ sở như muốn khóc, “Thằng bé... nó muốn trở thành người tốt... nhưng không ai chịu giúp nó...”

Lam Mộc Ân không hiểu tại sao mình lại tức giận như vậy, hẳn chỉ có thể hít sâu, “Mary, bà có biết Cubi có laptop không?”

Mary Wote ngẩn ra, nhìn ra đằng sau, sau đó mới khẽ gật đầu, “Tôi trộm tiền mua cho Cubi... Chỉ là đồ second hand, tôi có hỏi qua, chiếc laptop đó không có mạng, tôi biết không được cho nó lên mạng, tôi chỉ muốn cho Cubi đánh chữ, nó thích viết văn, cũng thích đọc sách, nhưng tôi không có cách mua sách về cho nó... Xin cậu đừng nói chuyện này với Lucy... Nó không muốn tôi mua đồ cho Cubi.”

Bà ngẩng đầu nhìn Lam Mộc Ân, “Cậu có thể tượng tượng nó sống trong đó ra sao không? Ở trong đó có khác gì trong ngục? Tôi không biết tại sao thằng bé lại làm những chuyện đáng sợ như vậy, nhưng có lần nó khóc với tôi, nó nói nó không thể kháng cự những suy nghĩ trong đầu nó, nó không có cách kiểm soát, nó bị bệnh, là thật... Nhưng mà tôi không biết làm cách nào để chữa khỏi bệnh cho nó.”

Lam Mộc Ân cố gắng giữ bản thân bình tĩnh, miệng hơi mỉm cười, nói, “Mary, bà không biết cuộc sống trong ngục thế nào, đó chỉ là không có tự do thôi... Bà chăm sóc hẳn rất tốt.”

“Nhưng mà... Nó là người làm chuyện đó đúng không... Nó đã bắt Lidia...” Mary Wote đau thương che mặt lại, “Tôi không nên mua laptop cho nó đúng không...?”

Xem ra Cubi tự tìm cách mua D-com 3G, Lam Mộc Ân vỗ vai bà, hẳn cảm thấy lửa giận trong người càng ngày càng lớn, “Mary, xin bà gọi Lucy ra giúp cháu, cháu muốn nói chuyện với dì ta.”

Mary Wote có chút sợ hãi, “Nhưng mà... Lucy nó không muốn gặp bất cứ ai...”

“Mary, nếu cần thiết cháu có thể cầm lệnh điều tra tới, tới hôm qua cháu cũng có thể kiện dì ta tội đánh cảnh sát, nhưng cháu không làm vậy, bà vào trong gọi Lucy ra giùm cháu.” Lam Mộc Ân nghiêm khắc nói.

Haier vẫn luôn đứng bên cạnh lắng lắng nghe, mãi cho đến khi Mary Wote gật đầu xoay vào nhà, hẳn mới lên tiếng, “Tức giận như vậy làm gì?”

Lam Mộc Ân không đáp, chính hẳn cũng không biết tại sao mình lại tức giận, tại sao mình gần như phát tiết nổi tức giận, hẳn chỉ muốn Lucy Alan bước ra đây đối mặt sự thật.

Bên trong truyền ra tiếng rống tức giận.

“Mẹ muốn con nói bao nhiêu lần nữa! Mẹ nghe không hiểu sao! Con không muốn gặp mấy thằng cớm đó!”

“Tôi nhin đủ rồi!” Lam Mộc Ân định đẩy cửa bước vào trong, Haier lại giơ tay giữ lại.

“Bình tĩnh.” Haier nhúu mày nhìn hắn.

“Tôi rất bình tĩnh! Bà ta đáng ra phải hợp tác với cảnh sát chứ không phải trốn trong nhà không làm được tích sự gì!” Lam Mộc Ân gần như hét lên.

“Xin lỗi, các anh có lệnh điều tra không?”

“Cái gì?” Lam Mộc Ân nghiêng đầu, một người đàn ông mập mạp, trọc nửa đầu, ôm văn kiện màu vàng vội vàng bước tới.

Hắn lấy danh thiếp đưa cho Lam Mộc Ân, “Tôi là luật sư, James Warner, đây là nhà của Lucy Alan, nếu các anh muốn vào trong thì phải có lệnh điều tra.”

Lam Mộc Ân đáp lại, “Cubi Alan đang là nghi phạm bắt cóc Lidia Max, nếu anh muốn lệnh điều tra tôi có thể lấy bất cứ lúc nào.”

Luật sư Warner nhún vai, “Vậy thì chờ anh có lệnh rồi nói tiếp, Cubi mất tích không liên quan gì tới Lucy Alan, mẹ của bà là Mrs. Mary có thể chứng minh từ khi Cubi ra tù, hai mẹ con chưa từng gặp mặt, tuy rằng khoảng cách rất gần...” Hắn dừng lại, liếc mắt nhìn sang nhà kho đã bị hoàng tuyến vây xung quanh.

“Nhưng bọn họ đúng là chưa từng lui tới, Lucy Alan không hề liên quan gì tới việc Cubi Alan chạy trốn.” Warner cường điệu giọng nói.

“Chờ chút...” Lam Mộc Ân nhìn tên luật sư với vẻ mặt không dám tin, “Ý của anh là, anh là luật sư đại diện cho Lucy Alan chứ không phải Cubi Alan?”

“Đúng vậy, tôi là luật sư đại diện cho Lucy Alan, vụ án của Cubi không liên quan gì tới tôi.” Luật sư Warner nhún vai.

“Anh nói người đàn bà đó thuê luật sư riêng cho mình nhưng không tìm luật sư cho con mình?” Lam Mộc Ân bước lại gần làm cho Warner phải lùi lại vài bước.

Haier nắm cánh tay Lam Mộc Ân kéo ra sau, sau đó trầm giọng nói với luật sư, “Nghe đây, tôi cho Lucy Alan một ngày, ngày mai bà ta tốt nhất là bước ra gặp tôi với vẻ mặt tỉnh táo, trả lời vấn đề của tôi, nếu không bà ta sẽ được lên tất cả các mặt báo và truyền thông, tôi sẽ bảo cảnh sát lục soát căn nhà, đào sâu bảy mét, xác nhận bà ta không chôn Lidia Max trong nhà mới thôi, chúng ta có thể giải quyết chuyện này trong hòa bình, nếu bà ta không hợp tác, đừng nói là lệnh điều tra, ngay cả kiểm sát trưởng tôi cũng sẽ gọi đến.”

“Tôi sẽ nói chuyện với bà ấy...” Warner cảm thấy áp lực, vội vàng gật đầu.

Haier nắm tay Lam Mộc Ân kéo đi.

Lam Mộc Ân giãy dụa, càng ngày càng tức giận, “Haier! Buông ra!”

Haier kéo Lam Mộc Ân ra sau nhà kho, tay vẫn chưa giãy ra được đã bị Haier đẩy mạnh lên tường, hắn chưa kịp phản ứng đã bị đối phương đè lên.

Lam Mộc Ân né tránh nhưng không được, cánh tay của Haier đặt trên xương quai xanh của hắn, cả thân thể dán chặt lấy hắn, hắn có thể cảm nhận độ ẩm trên cơ thể Haier, hơi thở rất gần, làm cho hắn đột nhiên nhớ lại tình cảnh ngày hôm trước.

Cơn tức vẫn chưa nguôi, tim đập mạnh liên hồi, Haier kề sát làm cho hắn khó thở, cho dù yếu thế nhưng vẫn trừng mắt nhìn thủ trưởng của mình, cố gắng bình tĩnh nói, “Haier, tránh ra.”

“Cậu đồng tình với Cubi Alan?” Giọng nói của Haier rất lạnh nhạt, không hề có ý trêu chọc hay trách cứ.

“Tôi không có.” Lam Mộc Ân lập tức nhúu chặt hàng lông mày, hắn biết mình không hề đồng tình với Cubi Alan, đối với hắn, mấy cô bé dễ thương còn đáng đồng tình hơn mấy kẻ luyện đồng không có thuốc chữa.

“Tôi giận là vì bà ta không muốn hợp tác.” Lam Mộc Ân hít thở sâu, lại nhận ra xung quanh tràn ngập hương vị của Haier, chính là mùi thuốc lá và một mùi rất đặc biệt trên cơ thể hắn.

Haier không lên tiếng, chỉ nhìn Lam Mộc Ân chăm chăm.

Lam Mộc Ân rút cuộc phải xoay mặt đi, hắn không thể nhìn vào đôi mắt xanh kia, đôi mắt đó giống như có thể nhìn thấu tất cả.

“Cậu giận là vì bà ta bỏ rơi con mình.” Haier chậm rãi kết luận.

Lam Mộc Ân nhắm mắt lại, khắc chế cơn tức giận đang trực trào cùng với phản ứng sinh lý do Haier gây ra.

“Rai... Làm ơn, tránh ra đi.” Lam Mộc Ân mệt mỏi, hắn không thể đối phó với cảm xúc này, còn có cả Haier nữa.

Haier hơi chần chờ, lại nghe thấy bên cạnh có tiếng gõ bang bang, hắn nghiêng đầu, Annetta đang khoanh tay đứng bên cạnh.

“Nếu hai người không muốn mấy tiếng sau cả văn phòng đều biết chuyện này thì tách nhau ra đi.” Annetta mỉm cười nói.

Haier liếc mắt nhìn cô, buông tay lùi ra sau.

Lam Mộc Ân dựa vào tường, nhìn có vẻ mệt mỏi, Haier nhìn Annetta hỏi, “Phát hiện cái gì à?”

“Đã đưa tin tìm chiếc xe của cụ Tussy, ở gara có phát hiện, hai người qua xem đi.” Biểu tình của Annetta thoát nhìn có vẻ lạnh lùng.

Haier liếc mắt nhìn Lam Mộc Ân, xoay người đi về phía gara. Lam Mộc Ân cào cào tóc, kéo cà vạt lên, đi theo sau.

Annetta vỗ vỗ cánh tay hắn, nhìn hắn cười an ủi, cô đã hỏi câu “Cậu không sao chứ?” nhiều lần lắm rồi, cô nghĩ mình không cần hỏi lại, dù sao Lam Mộc Ân cũng sẽ không trả lời.

Bước về phía gara, một nhân viên pháp chứng cầm túi vật chứng chạy lại.

Haier cầm lấy, đó là một bộ âu phục bị xé rách, cúc áo bị rơi ra, có một cúc áo bị tuột chỉ nhưng vẫn còn dính lại, mặt Haier không chút thay đổi trả túi vật chứng lại, “Hắn thay quần áo cho Lidia.”

Annetta vén tóc ra sau tai, thấp giọng nói, “Phải đem qua cho Mrs. Max xác nhận có phải là quần áo của Lidia hay không.”

Lam Mộc Ân xoay người ra ngoài, hắn cần hít thở không khí ngoài trời, hắn há miệng hít một hơi thật sâu, sau đó dấm một quyền thật mạnh vào hàng rào bên cạnh.

Hàng rào bị móp cùng với bàn tay chảy máu vẫn không làm hắn cảm thấy tốt hơn, hắn chỉ muốn tìm đồ vật để phát tiết.

Haier đứng trong gara, mặt vẫn bình tĩnh nhìn Lam Mộc Ân, “Đó chính là lý do hắn cần bác sĩ tâm lý.”

Annetta nhìn ra ngoài, nghiêng đầu khó hiểu hỏi Haier, “Vụ này có cái gì khác biệt mà hắn giận dữ vậy?”

Annetta không rõ, cô căm ghét sự xâm phạm, nhưng vụ án này vẫn chưa đủ làm cô mất khống chế, cô đã từng gặp qua nhiều tội phạm còn đáng sợ và tàn nhẫn hơn, nhưng Lam Mộc Ân vẫn luôn biết khắc chế bản thân, tính cách tốt đến mức có khi phải làm Annetta lắc đầu bó tay. Nhóm của Haier luôn là một nhóm tập hợp những nhân vật phiền phức nhất cảnh cục, nhưng không có ai dám chọc Haier, cũng không có ai dám chọc cô, vì cô là con của một nhân vật quan trọng, còn Danny thì khỏi cần phải nói, lúc nào cũng làm người ta có cảm giác áp bách, bởi vậy Lam Mộc Ân có tính tình tốt luôn là người bị nhóm khác gây phiền phức. Nhưng hắn chưa bao giờ để tâm vào những lời trêu chọc hay vô lễ đó, thậm chí là đập phá hắn cũng chỉ cười trừ. Annetta gần như chưa từng nhìn thấy Lam Mộc Ân tức giận, cô không biết vụ án này có gì khác biệt, bọn họ đã từng gặp qua những người bị hại còn thảm hơn nhiều, những gia đình nát nhoe hơn nhiều, nhưng tại sao với vụ lần này lại đặc biệt khác, đủ đặc biệt để khiến Lam Mộc Ân tức giận. Cô nhìn về phía Haier, cảm giác đối phương vừa khê thờ dài, nhưng đó cũng có thể là ảo giác của chính cô.

“Đừng hỏi nhiều quá, bên này hoàn thành thì phong tỏa sau đó thu đội, bộ quần áo kia đừng để Mrs. Max nhìn thấy, bảo cô ta tả lại bộ đồ ban sáng thay cho Lida là được, rồi nhân tiện giải quyết hiện trường đơ bản của tên đàn độn kia luôn đi.” Haier không trả lời, chỉ đơn giản giao công việc rồi bước ra khỏi gara.

Annetta trợn mắt, thuật lại với bên pháp chứng.

Haier bước về phía Lam Mộc Ân, trừng mắt nhìn, “Đủ chưa?”

Lam Mộc Ân vầy vầy bàn tay đang phát đau, cúi đầu một lúc mới ngẩng lên nói, “Xin lỗi.”

“Về cục đi, bình tĩnh rồi hãy quay lại.” Haier lạnh lùng nói.

“Tôi không sao, tôi chỉ muốn...” Lam Mộc Ân muốn giải thích.

“Về, hay là muốn về nhà?” Haier dùng ánh mắt sắc bén nhìn Lam Mộc Ân, tỏ vẻ không thể thương lượng.

Lam Mộc Ân trầm mặc một lúc lâu mới gật đầu, xoay người rời khỏi đó.

Thật ra hắn đã bình tĩnh đi rất nhiều, hắn cũng không hiểu tại sao lúc này mình không thể khống chế cơn giận, càng không muốn thừa nhận Haier nói đúng.

Hắn đi ngang qua bãi cỏ nhà Alan, chợt nghe có người gọi.

Lam Mộc Ân xoay người lại, thấy Mary Wote đang xoay đầu ra sau nhìn như sợ con gái phát hiện, chân bước về phía hắn.

Hắn cảm thấy có lỗi với thái độ lúc này của mình, vì thế liền mỉm cười ôn hòa, “Mary, có chuyện gì vậy bà?”

“... Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết...” Mary Wote hơi do dự, giống như đang hạ quyết tâm, bà ngẩng đầu cười khổ, “Thằng bé... nhất định sẽ quay về, tuy rằng Lucy không phải người mẹ tốt... Nhưng Cubi sẽ không rời khỏi mẹ mình, cho nên nó nhất định sẽ về.”

Lam Mộc Ân run lên mấy cái, sau đó nghiêm túc nói, “Nếu Cubi quay lại, bà sẽ nói cho cháu biết chứ?”

Mary Wote nắm chặt hai tay, có chút run rẩy, bà hít một hơi mới nói, “... Tôi sẽ.”

Bà ngẩng đầu nhìn Lam Mộc Ân, đôi mắt nâu ngập nước, “Cậu hãy cứu Lidia, coi như là giúp thằng bé...”

Lam Mộc Ân mỉm cười khách lễ, vươn tay đề vai bà, “Bà đang làm đúng, Mary.”

“Tôi cũng hy vọng... mình làm đúng...” Mary Wote che miệng lại, nhìn Lam Mộc Ân một cái rồi xoay người vào nhà.

Lam Mộc Ân nhìn theo bóng dáng già nua, không biết làm sao giải quyết cảm giác khó chịu và phần nộ này.

Hắn chỉ hy vọng, khi hắn tìm ra Lidia, cô bé vẫn còn sống, vẫn là một đứa bé ngây thơ, tốt đẹp như ngày đầu.

8. Quyển 1 - Chương 4-1: Thương

Lam Mộc Ân bước vào văn phòng, ngồi xuống ghế sofa, gần như muốn ngủ quên luôn cho rồi.

Danny từ trong phòng tư liệu đi ra, thấy Lam Mộc Ân, thuận tay rót ly nước ấm, tùy tiện lấy gói trà bỏ vào ngâm, đưa cho hắn, “Vụ án nhà Max thế nào rồi?”

“Lộn xộn hết...” Lam Mộc Ân thở dài, sau đó với tay cầm ly trà, “Cảm ơn.”

Uống ngay vài hớp trà nóng, hắn đặt ly xuống, nhìn Danny, “Cậu tìm ra nguồn cung cấp súng chưa?”

“Vẫn chưa... nhưng tôi có một suy đoán.” Danny ngồi xuống đối diện Lam Mộc Ân.

“Sao?” Lam Mộc Ân ngồi thẳng dậy nghe Danny nói.

“Tôi nghĩ hai cây MP7 kia là hàng mẫu.” Danny nói.

“Hàng mẫu?” Lam Mộc Ân nhăn mày, nếu là hàng mẫu vậy thì sau này sẽ có một số hàng lớn chuyển vào.

“Ừ, MP7 không phải súng ống có thể tự chế bình thường, nó có đánh số, nhưng mà hai cây kia lại không có trong bản ghi chép.” Danny ném một phần tài liệu lên bàn, “Tôi đã đi hỏi vài đại lý chế tạo súng, bọn họ không nhận đây là sản phẩm của họ, nhưng tôi đã tìm được một chuyên gia, hẳn xác nhận đây là hàng của xưởng gốc khắc số lên.”

“Là người của đại lý nói dối hay trong xưởng gốc có trộm?” Lam Mộc Ân lật xem tài liệu.

“Chuyên gia kia nói cho tôi biết, ba năm trước xưởng gốc từng mất một số súng đạn, nhưng khi đó chúng ta phái binh qua Iraq, xưởng gốc ở Đức đã có hiệp ước với quân đội, bọn họ lo lắng nếu để lộ chuyện mất trộm thì sẽ ảnh hưởng đến hiệp ước với Mỹ, cho nên đã giấu nhem đi, phủ nhận với tất cả các bên.”

“Súng đạn mất trộm ba năm sao bây giờ mới tuồng ra?” Lam Mộc Ân tự hỏi, “Trên súng có đánh số của xưởng gốc phải là không được dùng mới đúng, mà tại sao phải trộm súng có đánh số?”

“Có đánh số mới có thể chứng minh nó không phải hàng giả, còn xưởng gốc lại phủ nhận là vì lô hàng này thật sự đẹp.” Danny gõ gõ số liệu, “Với lại bọn họ nhất định đã tìm được người mua, tôi nghi ngờ lô hàng này đã tới Mỹ.”

Lam Mộc Ân trấn định nói, “Vậy thì vụ án sẽ rất phiền phức... Lô hàng này lớn lắm không?”

Danny gật đầu, “Trị giá ít nhất mười triệu... MP7 chỉ là loại nhỏ, chỉ sợ còn có hàng khác lớn hơn và phiền phức hơn.”

Lam Mộc Ân cào cào tóc rối, “Cậu có cách tìm ra danh sách không?”

“Có thể nắm được đại khái.” Danny tạm dừng, dè dặt giọng nói, “Nhưng mà đây chỉ là đại khái, bởi vì xưởng gốc chắc chắn sẽ không chịu thừa nhận, ngoài ra... Nếu không xử lý cẩn thận vụ án sẽ cực kì phiền phức, mấy năm nay, cục chúng ta lấy việc chống khủng bố làm hoạt động chính, nếu vụ này xử lý không tốt, vụ án của bên nhà Max có thể sẽ bị hủy bỏ.”

Lam Mộc Ân tất nhiên biết điều này, sau khi 911 thông qua đạo luật Patriot (đạo luật yêu nước), trong cục lập tức ưu tiên việc chống khủng bố lên hàng đầu, nếu vụ buôn bán súng ống này lọt ra ngoài, bọn họ chắc chắn sẽ phải bỏ qua vụ án Lidia mất tích, tập trung nhân lực cho vụ này.

“Nói nhỏ thôi, báo cho Haier biết trước, xác nhận danh sách xong rồi coi Haier quyết định thế nào.” Lam Mộc Ân đổi sắc mặt, mệt mỏi trả lời.

“Ừ...” Danny thấy Lam Mộc Ân mệt hơn bình thường, “Từ hôm qua tới giờ cậu chưa ngủ?”

“Ừ, có về nhà nhưng mà ngủ không được.” Lam Mộc Ân dụi mắt.

Danny nhìn Lam Mộc Ân kì lạ, “Lần trước năm ngày liên tục không ngủ cũng không thấy cậu mệt như vậy, có chuyện gì xảy ra à?”

Lam Mộc Ân cười, “Không có gì, đừng lo cho tôi.”

Danny vẫn luôn là người không hỏi nhiều, chỉ đứng lên, kéo tủ ra lấy cái mền, ném cho hắn, “Nằm ngủ một lát đi, có gì tôi gọi.”

“Cám ơn, Dan.” Lam Mộc Ân nằm xuống ghế sofa, ngấm lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong hai ngày nay.

Haier nói rất đúng, sự tức giận của hắn xuất phát từ Lucy Alan.

Hắn không thể chấp nhận một người mẹ lại có thể bỏ rơi con mình, nhưng Lam Mộc Ân không muốn đi sâu vào vấn đề này. Hắn ép buộc bản thân nghĩ tới Mai Lâm, nghĩ rằng mình có một người mẹ tốt, không cần nhớ tới người mà hắn đã sớm quên đi.

Xoay qua xoay lại vài lần, tuy rằng vô cùng mệt mỏi, nhưng hắn lại không ngủ được, hắn nghĩ về vụ án, nghĩ về Lidia bé nhỏ, nghĩ về Haier.

Lam Mộc Ân nhắm mắt lại, phản ứng của Haier dạo gần đây rất lạ, cẩn thận ngấm lại thì bắt đầu từ mấy tháng trước... Hình như từ sau khi hắn tức giận việc Lan thế chỗ Hughes...

Lam Mộc Ân ngồi dậy, ném cái mền sang bên kia, hần căn bản không hề buồn ngủ, hần chỉ mệt mỏi mà thôi.

Hần biết Haier giải quyết bản đánh giá tâm lý cho Annetta, nhưng Haier không nói gì với hần cả, vì thế hần thử mở lời, phản ứng của Haier lại giống như ‘cậu tự giải quyết đi’, bởi vậy hần chưa từng nhắc lại chuyện này.

Bây giờ nghĩ lại, thái độ của Haier bắt đầu thay đổi từ đó...

Tại sao nhỉ?

Lam Mộc Ân tự hỏi, từ sau lúc đó, lâu lâu Haier sẽ có những hàng vi giống như quấy rối tình dục, đôi khi hần nghĩ mình cảnh giác quá đáng, nhưng nhiều khi hần thật sự không giải thích được.

Hần đã thích Haier từ rất lâu, nhưng hần biết Haier chỉ có thói quen tìm bạn giường, hần không muốn bản thân rơi vào tình trạng khó xử, cho nên hần chưa từng thổ lộ qua.

Huống chi cả hai còn làm việc chung, nếu mối quan hệ này xảy ra, vậy thì sẽ có chút không phân biệt được công tư, hần không muốn vậy.

Quan trọng nhất là, Lan nói đúng, nếu quen Haier, người tổn thương chỉ có hần.

Hần nghĩ Haier cũng sẽ không muốn đi tới bước này, dù sao trong công việc bọn họ là một cặp bài trùng, Haier sẽ không tùy tiện phá hủy nó.

Nhưng vậy thì tại sao Haier lại có những hành động đó với mình?

Lam Mộc Ân ôm đầu một lúc lâu, cho dù Haier biết mình thích hần, vậy thì hần sẽ không thay đổi gì mới đúng, nói chi là... mình che giấu rất khá...

Có lẽ...

Thở dài, Lam Mộc Ân đứng lên, vào toilet rửa mặt.

Hai tay vịn vào bồn, nhìn gương mặt mình trong gương.

Vứt bỏ tình cảm vô nghĩa ra sau đầu, bây giờ hần chỉ muốn nghĩ tới vụ án.

Rốt cuộc Cubi Alan có thể đi đâu?

Hần quay lại văn phòng, lấy khăn mặt để trong ngăn kéo, lau mặt, lúc bước qua bàn làm việc của Haier, hần nhìn thấy hồ sơ của Cubi Alan.

Hần cầm hồ sơ lên, cẩn thận lật xem.

Nhìn trang người thân của Cubi, Lam Mộc Ân nghi ngờ. Con gái của Lucy Alan, cũng chính là em gái của Cubi, năm 5 tuổi đã mất vì tai nạn, còn cô bé tám tuổi trong tám ảnh ở nhà kho là ai?

Khép tài liệu lại, Lam Mộc Ân nghĩ, nếu muốn biết Cubi ở đâu thì phải hiểu hần là người như thế nào.

Đặt tài liệu xuống bàn, ra khỏi văn phòng, xuống lầu hướng về phòng pháp chứng, gõ lên cửa thủy tinh mở rộng, “Hey, Polly, tôi muốn xem vật chứng vụ của Max.”

Polly Kent đang trực đêm vô cùng bận rộn, giơ tay chỉ cái bàn dài trong phòng.

Trên bàn bày đầy vật lấy từ nhà Alan.

Lam Mộc Ân đeo bao tay vào, tìm cuốn album, cẩn thận lấy ra, lật xem từng trang.

Lucy Alan cười sáng lạn, mỗi tấm ảnh đều ôm cô bé kia.

Cô bé gầy nhom cũng cười rất tươi, giống như lúc chụp những tấm ảnh đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất.

Mỗi tấm ảnh có vẻ như chụp ở trong núi, hoặc công viên, trời xanh mây nước, là nơi rất hợp cho gia đình đi chơi cùng nhau, hần nhớ lúc trước, Kevin cũng thường xuyên đưa hần lên núi đóng quân dã ngoại, ông luôn cố gắng hết sức để làm một người cha tốt, cái gì làm được đều cố gắng làm.

Thở dài khép album lại, Lam Mộc Ân chống hai tay lên bàn, kiểm tra vài cuốn sách cũ, mấy bản phác thảo, bàn chải đánh răng, chén đĩa, drap giường, quần áo... Ngay cả kính cửa sổ cũng gỡ xuống đem về.

Đồ dùng hằng ngày rất ít, Cubi sống ở nhà kho ba năm... Thứ gì đã giúp hắn chống chọi trải qua ba năm đó, hắn có thể đã cầu xin Mary thả hắn ra.

Hoặc là tựa như lý do của Mary, Cubi không thể rời xa mẹ mình?

“... Tắm kính cửa sổ...”

Polly đột nhiên lên tiếng, Lam Mộc Ân lấy lại tinh thần, xoay đầu nhìn về phía Polly đang loay hoay với đồng dụng cụ.

“Cái gì cửa sổ?” Lam Mộc Ân hỏi, hắn biết nếu hắn không hỏi, Polly cũng sẽ quên mất mình vừa nói cái gì.

“Kính cửa sổ ở trong nhà kho...” Polly cẩn thận gấp miếng vụn nhỏ lên kính hiển vi, “Trên đó có đầy vân tay, đều là của Cubi Alan.”

“Hắn thường tựa vào cửa sổ nhìn cô bé...” Lam Mộc Ân vuốt mái tóc có chút ướt.

“Tắm kính đó tuy rằng không mở được, nhưng có thể tháo ra, hơn nữa còn tháo rất dễ.” Polly rút cuộc cũng ngẩng đầu lên.

“Tôi nghĩ cái USB 3G vào bằng đường đó.” Polly trả lời, đẩy kính mắt, lực chú ý lại đặt vào kính hiển vi, “Nhưng mà cái USB 3G đó cũng chỉ có vân tay của Cubi Alan.”

Lam Mộc Ân đột nhiên nghĩ tới một điều, trong nhà kho không tính là bẩn, ngoại trừ drap giường không giặt được, thì mỗi ngày Cubi đều lau bàn ghế, quét rác, vậy tại sao lại không lau tắm kính đó?

Bởi vì hắn không muốn mọi người chú ý, hắn có thể tháo tắm kính ra.

“Cám ơn Polly.” Lam Mộc Ân lao ra khỏi phòng pháp chứng, hắn phải quay lại nhà kho một chuyến.

Hai giờ sáng, Lam Mộc Ân quay lại nhà kho.

Bên trong trống rỗng gần như không còn thứ gì, bởi vậy cũng không cần ai canh giữ, căn nhà họ Max ở đối diện với sáng đèn, Lidia đã mất tích hơn hai ngày, không biết Mrs. Max có còn chịu đựng nổi hay không.

Gió lạnh thổi vào từ cửa sổ, khiến cho căn phòng oi bức trở lên ngượng lạnh.

Lam Mộc Ân nhìn về phía cửa sổ suy nghĩ, Cubi làm cách nào có được USB 3G? Dù mấy đứa nhỏ gần đó mua cho hắn? Ở xung quanh đây có đứa bé nào dám nói chuyện với hắn không? Nếu không hắn làm cách nào lấy được thứ mình muốn qua khung cửa sổ này, sau đó lên mạng thông đồng với đồng phạm?

Hay là... Đồng phạm dụ dỗ hắn?

Lam Mộc Ân cảm thấy cái này có gì đó không đúng, giống như hắn đã sắp bắt được điều gì nhưng lại giống như chưa bắt được.

Những tên luyến đồng ít khi nào có chung con mồi, theo tài liệu của Cubi, tên này thoát nhìn không giống người sẽ chia sẻ cô bé mình thích với người khác, vậy tại sao lại có người chủ động đi giúp đỡ Cubi?

Cubi sẽ đổi lại cái gì? Cái mà đồng phạm kia muốn có là gì? Tại sao tên kia lại giúp Cubi, hắn muốn đạt được điều gì?

Lam Mộc Ân đứng trước cửa sổ, đón lấy từng cơn gió lạnh, tự hỏi.

“... Điều tra viên Ames?”

Lam Mộc Ân nghe thấy tiếng gọi nhỏ nhẹ, hắn xoay đầu nhìn, là Mary Wote.

“Trễ vậy rồi sao bà vẫn chưa ngủ?” Lam Mộc Ân cười khổ, nhìn vị phụ nhân nhỏ xinh.

“Tôi ngủ không được... Tôi có thể xuống dưới không?” Mary Wote khẽ mỉm cười, Lam Mộc Ân suy nghĩ, dù sao hiện trường cũng không còn đồ vật gì, hắn gặt đầu, vươn tay đỡ bà xuống.

“Lâu rồi tôi không xuống đây... Thằng bé quét dọn rất sạch sẽ.” Mary Wote mỉm cười nhìn xung quanh vườn tay sờ cái bàn cũ, “Hai năm trước khi tôi còn khỏe, mỗi ngày tôi đều làm nhiều món mới cho nó ăn, bây giờ tôi chỉ có thể mỗi tuần đưa lương khô cho nó... Ngay cả cửa cũng ít mở ra hơn.”

Bà ngồi xuống ghế, ngẩng đầu nhìn Lam Mộc Ân, nói, “Cậu biết không? Nhiều lần tôi đã trộm nói với nó, có thể tôi sẽ quên khóa cửa, nhưng nó chỉ cười trừ, chưa từng có suy nghĩ bỏ đi.”

Lam Mộc Ân giật mình, Cubi không muốn rời xa mẹ mình hay không thể rời xa bà ngoại? Hay là không muốn đi tới nơi không thể nhìn thấy Lidia?

Mỗi tuần bà ngoại mở cửa một lần, hẳn đã có thể lao ra, nhưng hẳn không làm vậy.

Vậy sao bây giờ lại bỏ trốn? Thật sự là vì Lidia?

Lam Mộc Ân nhớ tới bản phác thảo, những ngày trước, đó chỉ là bản phác thảo bình thường, vẽ những đứa trẻ vui đùa hạnh phúc, chỉ có bản vẽ Lidia là khác, bắt đầu từ hai tuần trước, là cái gì đã làm hẳn thay đổi trong hai tuần đó, hẳn nhìn Lidia ba năm, tại sao chỉ nảy sinh dự vọng trong vồn vện hai tuần đó?

“Mary...” Lam Mộc Ân nhìn bà, “Cháu tìm được một quyển album, trong đó có tấm ảnh chụp Lucy và một bé gái... Nhưng trong tài liệu có ghi em gái của Cubi đã mất vào năm 5 tuổi, còn bé gái kia... Là Cubi sao?”

Mary Wote thở dài, gật đầu, “Năm đó Cubi tám tuổi, Yvette năm tuổi, Lucy một mình nuôi nấng hai đứa con, một ngày làm hai ca mới có thể lo cho cả gia đình, bởi vì quá mệt mỏi nên lúc giúp Yvette tắm rửa, nó không cẩn thận ngủ quên, khi tỉnh lại, phát hiện Yvette chết đuối trong bồn tắm, Cubi đứng bên cạnh muốn kéo con bé ra.”

“Cubi vốn muốn cứu Yvette, nhưng Lucy lại nghi ngờ Cubi làm cho Yvette chết đuối.” Mary Wote tạm dừng, nhớ lại chuyện đau thương, “Sau đó cảnh sát điều tra thì là do bất cẩn, hôm đó Lucy và Yvette đều bị cảm, Lucy uống thuốc, Yvette uống thuốc đường, cho nên mới xảy ra chuyện đó.”

“Nhưng Lucy không thể tha thứ cho bản thân, nó bắt đầu xem Cubi là Yvette, bắt thằng bé mặc đồ con gái, gọi nó là Yvette, xem Cubi chẳng khác nào một đứa con gái.” Mary Wote lau đi dòng nước mắt, “Cubi chỉ muốn Lucy chú ý tới nó, quan tâm nó là đủ rồi, nó không cần biết Lucy làm cái gì với nó.”

Lam Mộc Ân cảm thấy khó chịu trong lòng, nhưng hẳn chỉ lẳng lặng ngồi nghe bà kể cho xong chuyện cũ.

“Nhưng Cubi càng trưởng thành, nó càng không thể giả gái làm niềm vui cho Lucy, rốt cuộc Lucy chịu không nổi, nói nó ghê tởm, đuổi nó ra khỏi nhà, Cubi phải đợi mỗi tối Lucy uống say mới lên về nhà, rồi trước khi Lucy dậy thì chuẩn bị.” Mary Wote rũ vai, “Bắt đầu từ đó, thằng bé mới... trở thành như vậy... Nó bắt đầu đi tìm mấy cô bé... mang về nhà để Lucy vui, ban đầu thì Lucy nó cũng vui, nhưng khi mấy đứa bé bắt đầu khóc lên, Lucy mới ý thức được đây không phải Yvette, nó bắt đầu trách mắng Cubi, nói thằng bé là tội phạm, muốn đưa Cubi tới gặp cảnh sát.”

Mary Wote hít một hơi, tiếp tục nói, “Sau đó Cubi không dám mang mấy đứa nhỏ về nhà nữa, nhưng mà từ đó nó lại bắt đầu làm ra những chuyện đáng sợ... Nó khóc với tôi rất nhiều lần, nó nói nó không muốn làm vậy, nhưng nó không biết phải làm sao.”

Bà ngẩng đầu nhìn Lam Mộc Ân, tay đặt lên môi run rẩy, tránh cho bản thân bật khóc, “Đáng ra nó phải hận mẹ nó, nhưng nó không làm được, nó đem hết tất cả tức giận và bất bình phát tiết lên những đứa trẻ có thể dễ dàng khiến mẹ nó cười, tôi muốn nó trách Lucy, tôi muốn nó phản kháng lại mẹ mình, nhưng nó không làm được, nó chỉ cần tình thương của mẹ, nhưng Lucy chưa từng cho nó, Lucy cứ bỏ mặc Cubi, làm bộ như không có đứa con này.”

Mary Wote rốt cuộc cũng khóc to, “Tôi không biết tôi đã làm gì sai, tôi không biết Lucy tại sao lại trở thành con người như vậy...”

Lam Mộc Ân nhẹ nhàng vỗ vai Mary Wote, an ủi bà.

Hắn không thể hiểu nổi, rõ ràng là có chung dòng máu, đáng ra phải hết sức yêu thương đùm bọc nhau, nhưng tại sao lại có người có thể dễ dàng vứt bỏ, nhìn đối phương sa đọa mà không thêm để ý dù chỉ là một chút.

Lam Mộc Ân thật sự không hiểu, hắn cũng không muốn hiểu, hắn chỉ biết bản thân mình may mắn hơn Cubi Alan nhiều lắm, hắn gặp được Kevin và Mai Lâm, có một cuộc sống vui vẻ, hạnh phúc.

Hắn thật sự cảm thấy mình rất may mắn, hắn rất hạnh phúc, hắn chỉ không biết tại sao những người kia lại cứ thích nhắc đến khoảng thời gian bất hạnh đã qua đi, không hề có cơ hội quay lại đó.

Hắn ngẩng đầu, thấy Haier đang đứng trước cửa nhà kho, chỉ lẳng lặng đứng đó, ngoại trừ lúc làm việc, hắn chưa từng nghĩ đến việc đoán suy nghĩ của Haier.

Hắn biết rất ít về đời tư của Haier, Haier vốn là CIA, từng kết hôn một lần, trong một lần ngoài ý muốn mất đi bà xã, về phần sự việc là gì, hắn chưa từng hỏi qua, cũng không có ai dám bàn luận, nhưng hắn biết, đó chắc chắn không phải ‘ngoài ý muốn’ bình thường, sau đó Haier rời khỏi CIA, một năm sau gia nhập FBI, anh trai của Annetta là đồng nghiệp cũ duy nhất mà Haier còn liên lạc.

Bắt đầu từ đó, Haier chưa từng hẹn hò với bất kỳ cô gái nào, Lam Mộc Ân không biết có phải là do Haier quá yêu vợ cũ hay không, tóm lại, Haier chưa từng đề cập tới người vợ đã mất của mình, dù chỉ là một chữ.

Lam Mộc Ân theo Haier đã nhiều năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng hỏi qua hay nghe hắn nhắc lại chuyện cũ.

Lam Mộc Ân vỗ nhẹ lên vai Mary Wote, “Mary, bà về phòng nghỉ sớm đi.”

Mary Wote gật đầu, lau khô nước mắt, lúc bước lên trên thì nhìn thấy Haier đang đứng đó, bà chỉ nhìn hắn gật đầu chào một cái rồi rời khỏi.

9. Quyển 1 - Chương 4-2: Hạ

Haier bước xuống dưới, “Tôi nhớ hồi chiều đã kêu cậu về văn phòng rồi mà.”

“Tôi có về.” Lam Mộc Ân trả lời ngắn gọn, che lấp cảm giác bức bối trong lòng, vươn tay chỉ khung cửa sổ, “Polly nói trên tấm kính cửa sổ có đầy dấu vân tay của Cubi, dễ dàng nhận thấy hắn thường xuyên tháo tấm kính ra và lấy đồ từ bên ngoài đưa vào.”

Lam Mộc Ân xoay đầu nhìn Haier, “USB 3G có lẽ là do đồng phạm đưa cho hắn, cũng có thể là do hắn nhờ một đứa nhỏ nào đó mua giùm.”

“Hắn có tiền?” Haier đứng yên tại chỗ, chỉ nhìn Lam Mộc Ân chằm chằm.

“Có lẽ là Mary cho hắn, một cái USB 3G cũ cũng đâu có bao nhiêu tiền.” Lam Mộc Ân nhún vai, đem lực chú ý vào Cubi Alan, “Về nhà nói với ba mẹ muốn cái mới là được chứ gì.”

Haier nhìn Lam Mộc Ân, đối phương chỉ nhìn chằm chằm khung cửa sổ trống rỗng, như là muốn tìm ra đáp án ở bên trong.

Haier hơi nhíu mày, hắn không thích cái cảm giác người đứng trước mặt mình lại chỉ lo suy nghĩ đầu đầu, vì thế hắn vươn tay gõ lên mặt bàn, kéo lực chú ý của Lam Mộc Ân.

“Cậu tự lái xe tới?”

“Ừ.” Lam Mộc Ân nhìn Haier.

“Đưa tôi về, tôi bảo An lái xe về rồi.” Haier nói xong liền bước lên trên.

Lam Mộc Ân giật mình, một lúc sau mới đuổi theo, hắn lấy chìa khóa ra xoay xoay, tiếng kim loại va chạm vang hơn trong đêm vắng, “Anh có muốn lái không?”

Haier lắc đầu, đứng trước xe chờ.

Lam Mộc Ân không biết Haier đang suy nghĩ điều gì, đành phải ngoan ngoãn mở cửa xe.

Chiếc xe rời khỏi quảng trường yên tĩnh, hai người ở trong xe cũng vô cùng im lặng.

Sự im lặng kì dị này càng làm cho Lam Mộc Ân trở nên cáu kỉnh, hẳn biết Haier muốn nói gì nhưng hẳn không đoán đó là về cái gì.

Lam Mộc Ân thích Haier chú ý tới hắn, nhưng cũng phải xem tình huống, có những lúc thà rằng Haier đừng chú ý tới hắn thì hơn.

Cơ mà sự im lặng này bức bách Lam Mộc Ân tới nỗi đứng ngồi không yên.

Càng lúc càng không thể chịu nổi áp lực, hẳn đạp chân ga tới mức tối đa.

Haier vẫn luôn im lặng không lên tiếng, mãi cho đến khi chiếc xe thẳng gấp dừng lại trước cửa nhà Haier, Lam Mộc Ân hít một hơi thật sâu, nghiêng đầu nhìn, nhưng đối phương lại không có ý định xuống xe, chỉ xoay đầu lại nhìn hắn.

Lam Mộc Ân giữ vô-lăng, “Anh chuyển nhà khác rồi?”

“Không có.” Không biết vì sao Haier lại mỉm cười, vươn tay tắt máy, rút chìa khóa ra.

“Ê!” Lam Mộc Ân nhảy dựng, lớn tiếng phản kháng, “Đừng nói là anh không cho tôi về nhà nha!”

Haier móc chìa khóa vào ngón tay, cười nói, “Yên tâm, tôi có thể cho cậu ngủ nhờ.”

Lam Mộc Ân cau mày, trừng mắt nhìn Haier, hẳn đương nhiên biết Haier không có ẩn ý gì, hẳn cũng biết Haier chỉ muốn giữ hắn lại đây, cả hai ngày không nghỉ ngơi, bản thân đã mệt tới cực độ, hẳn không muốn vùng vẫy thêm, Haier luôn có cách ép hắn tới đường cùng.

“Được rồi, anh muốn nói gì thì nói đi.” Lam Mộc Ân bỏ cuộc, dựa vào lưng ghế.

“Tôi muốn cậu tạm thời rút khỏi vụ án này.” Haier dùng giọng điệu thoải mái như nói chuyện phiếm.

Lam Mộc Ân như muốn nhảy dựng lên ngay lập tức, xoay người trừng Haier, “Anh không thể làm vậy, tôi đã làm gì sai?!”

“Chỉ là tạm thời thôi, tôi muốn cậu rời xa căn nhà Alan, chờ tôi hỏi xong Lucy Alan rồi quay lại.” Haier nhún vai đáp.

“Anh không thể lấy lý do này để ép tôi bỏ vụ án, Lucy Alan không có ảnh hưởng gì tới tôi.” Lam Mộc Ân tức giận mở miệng.

Haier chỉ hơi cong khóe miệng, “Chỉ cần nhắc tới tên bà ta, chưa đầy ba mươi giây đã nổi giận, ngay cả tôi còn làm không được, cậu bảo đây là không có ảnh hưởng?”

Lam Mộc Ân muốn hét lên, nhưng hắn vẫn nhớ bây giờ là rạng sáng, hẳn đè thấp giọng, “Làm cho tôi nổi giận là anh! Không phải bà ta! Tôi tức giận là vì anh lấy bà ta làm lý do ép tôi bỏ vụ án!”

“Tôi muốn cậu rút khỏi vụ án là vì cậu không thể khống chế cảm xúc của mình, giống như bây giờ.” Haier nhìn tâm trạng tức giận của Lam Mộc Ân, “Có một số việc, cậu không thừa nhận không có nghĩa là nó không có.”

Không biết có phải là do trông Haier quá đáng ghét hay không, Lam Mộc Ân càng ngày càng không thể khống chế cơn giận, hắn lớn tiếng nói, “Hồi chiều tôi không khống chế được cảm xúc là vì tôi mệt! Tôi không biết anh muốn tôi thừa nhận cái gì? Bây giờ anh lại như bác sĩ tâm lý phân tích tôi đấy à?!”

Haier cười cười, “Tôi ghét bác sĩ tâm lý, tôi cũng không cần phân tích cậu, tôi không hiểu cậu thì tôi đã không cho cậu tham gia tổ của tôi.”

“Nếu anh hiểu tôi thì tại sao phải làm vậy!” Lam Mộc Ân gần như rống lên, Lan cũng nói hiểu hắn nhưng kết quả vẫn vậy thôi, “Anh biết tôi không thể đối mặt với người đàn bà kia thế nào? Cũng là anh muốn nói với tôi, tôi sẽ vì ‘bóng ma trong quá khứ’ mà các người nói rồi mất khống chế giết người đàn bà kia?!”

Haier nhăn mày, bình tĩnh nói, “Đừng đánh đồng tôi với bác sĩ tâm lý của cậu, nếu cậu không muốn tôi cho cậu ra khỏi vụ này luôn thì tốt nhất là tỉnh táo lại đi, cậu không bình tĩnh được thì tôi cũng không có cách giúp cậu.”

Lam Mộc Ân thật ra không hiểu Haier đang nói gì, hắn chỉ tiếp tục tức giận hét, “Bình tĩnh con khỉ! Anh không được —“

Câu kia còn chưa la xong, Haier đột nhiên kéo cổ áo Lam Mộc Ân lại gần.

Nói thật, lúc đó Lam Mộc Ân chỉ chuẩn bị đâm cho Haier một quyền, nhưng khi Haier áp môi lên môi hắn, nháy mắt trong đầu lập tức trở nên trống rỗng.

Ngay cả hô hấp cũng quên, mặc kệ Haier xâm chiếm miệng lưỡi.

“Ừm...” Một lúc sau Lam Mộc Ân mới nhận ra tiếng rên rỉ đứt quãng xuất phát từ cổ họng mình, bàn tay Haier giữ cổ áo hắn không biết từ khi nào đã chuyển sang sau gáy, giữ thật chặt làm cho hắn không thể giãy dụa, Lam Mộc Ân chỉ có thể vô lực đặt tay lên bả vai Haier.

Xung quanh tràn ngập hương vị của Haier, thân thể cả hai vẫn chưa tiếp xúc nhưng Lam Mộc Ân đã thấy nóng ran cả người.

Lam Mộc Ân không rõ Haier đang dọa hắn hay khiêu khích hắn, nhưng hắn biết Haier là người có thể làm cả hai trường hợp đó.

Haier không biết, Lam Mộc Ân không đẩy hắn ra là vì bị dọa hay thích nụ hôn này, nhưng hắn cảm giác, cả hai trường hợp đều có.

Haier không thả lỏng lực đạo trên tay, chỉ hơi lui ra, nhìn ánh mắt Lam Mộc Ân đang say mê nháy mắt chuyển thành mê muội, hắn nở nụ cười, “Bình tĩnh chưa?”

Động tác cắn môi dưới của Lam Mộc Ân là vô thức, nhưng nó lại làm Haier gần như muốn áp chế Lam Mộc Ân một lần nữa, cơ mà Haier lại buông tay ra.

Lam Mộc Ân thậm chí hít một hơi, bổ sung không khí, hắn lùi sát ra cửa, lúc mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn, “Lần sau... anh nói là được rồi...”

Lam Mộc Ân không biết tại sao Haier lại trông có vẻ cao hứng, không biết là vì đã dọa được mình hay là... Hắn không dám xác định.

Haier nhún vai, “Cậu có nghe đâu.”

Lam Mộc Ân lại hít sâu, hắn muốn mau chóng rời khỏi đây, “... Tôi biết rồi... Tôi sẽ tránh gặp Lucy Alan, cho tới khi anh nói được thì thôi.”

Haier nhìn Lam Mộc Ân một lúc, nhìn chăm chăm tới nỗi Lam Mộc Ân thiếu điều muốn tông cửa bỏ chạy mới nói, “Sáng mai cậu đi giúp Danny, chờ tôi hỏi Lucy Alan xong rồi tính tiếp.”

“... Tôi biết rồi.” Lam Mộc Ân cứng nhắc gật đầu.

Haier cầm chìa khóa ném qua cho Lam Mộc Ân, Lam Mộc Ân cuống quýt chụp lấy, nhìn Haier vui vẻ xuống xe, trước khi đóng cửa, Haier cúi thấp người, nhìn hắn, cười như không cười nói, “Nếu mệt thì qua đêm ở nhà tôi cũng được.”

Lam Mộc Ân sửng sốt, hắn biết Haier không thường nói đùa, nhưng cảm giác không giống chỉ qua đêm bình thường, hắn sợ run lên một lúc, trước khi bản thân định gật đầu thì ngay lập tức lắc đầu, “... Không được...”

Haier không nói gì, chỉ cười cười đóng cửa xe, Lam Mộc Ân lập tức dứt chìa khóa vào ổ, mở máy, phóng vọt đi như chạy trốn.

Haier chỉ cười, mang theo tâm trạng vui vẻ bước vào nhà.

...

Lam Mộc Ân gần như bị hành động của Haier và phản ứng của mình dọa sợ.

Hắn đạp chân ga, mặc kệ nó có phải là hết cỡ hay không, một mảng hỗn độn trong đầu làm cho hắn có một suy nghĩ, nếu hôm nay hắn bị phạt vượt tốc độ, hắn sẽ ném tờ giấy phạt đó vào mặt Haier.

Đó chỉ là một nụ hôn vô nghĩa, Haier chỉ trêu chọc hắn thôi.

Nhưng hành động đó lại khiến Lam Mộc Ân phản ứng như một thằng nhóc học sinh trung học tới tuổi dậy thì, hắn chỉ có thể mau chóng về nhà, sau đó vọt vào phòng tắm xả nước lạnh.

Tắm hai mươi phút, cả người ướt sũng, hắn cũng lười lau khô, nằm úp sấp xuống giường, đầu óc lúc này mới bắt đầu hoạt động.

Hồi tưởng lại nụ hôn, hắn nghĩ tới những gì Haier đã nói.

Trên thực tế, Haier nói rất đúng.

Tâm trạng của hắn đúng là sẽ mất không chế khi gặp Lucy Alan.

Lâu lắm rồi Lam Mộc Ân mới bị như vậy, hắn rất ít khi tức giận, bởi vì tức giận không có lợi cho công việc, nhưng Lucy Alan lại có thể dễ dàng khiến hắn mất không chế, hắn không biết tại sao lại vậy.

Lam Mộc Ân thở dài, ít nhất hắn có thể dễ dàng thừa nhận Haier nói đúng, Haier luôn luôn đúng.

Hắn không thừa nhận không có nghĩa là nó không có.

Nhưng cho dù thừa nhận thì sao? Sau khi thừa nhận, việc đã xảy ra cũng không thể biến thành không có.

Khăng khăng ép buộc thừa nhận có nghĩa lý gì?

Lam Mộc Ân quyết định không suy nghĩ nữa, hắn đứng dậy dùng sức lắc lắc đầu, lấy khăn tắm lau khô tóc, nghiêng đầu thấy điện thoại báo có tin nhắn thoại, hắn khoác khăn tắm lên người, bước tới nhấn nút.

Bên trong vang lên giọng nói quen thuộc và phiền phức của người bạn thân kiêm bác sĩ tâm lý của mình, Lam Mộc Ân thở dài ngồi xuống bên giường.

“Là tôi, tôi chỉ muốn nhắc cậu thứ tư chúng ta có hẹn, nếu trước đó cậu rảnh... chúng ta có thể đi ăn cơm hoặc uống chén rượu, nếu không... gọi điện cho tôi cũng được... Vậy thôi.”

Tiếng ‘Bíp’ khác lại vang lên, một giọng nói ôn nhu cũng rất quen thuộc khiến Lam Mộc Ân phải giật mình.

“Lam, là mẹ, ừm... Mẹ có nghe về chuyện của Lidia... Bố của con nói đừng gọi điện làm phiền con... Nhưng mà mẹ rất lo, mẹ nghĩ con nhất định cũng lo lắng không thể nghỉ ngơi... Mẹ định qua thăm Mrs. Max nhưng mẹ sợ gây thêm phiền phức... Mẹ chỉ muốn nói, nếu một con có thể về nhà, muộn cỡ nào cũng được, mẹ có thể nấu mấy món cho con ăn, con đừng sợ sẽ làm phiền mẹ... Vậy thôi... Mẹ với bố đều rất nhớ con, làm việc nhớ cẩn thận nha con.”

Lam Mộc Ân hít một hơi thật sâu, đã bao lâu rồi hắn không nghe thấy giọng nói của Mai Lâm, từ nhỏ cho tới lớn, Mai Lâm luôn lo lắng cho hắn, bà chưa từng trách mắng một câu.

Lam Mộc Ân muốn làm một đứa con ngoan, Mai Lâm cũng muốn làm một người mẹ tốt, hắn không biết có chỗ nào không đúng, tại sao hắn rõ ràng có một người mẹ tốt như vậy mà bọn họ cứ phải nhắc đi nhắc lại cái gọi là quá khứ kia.

Lam Mộc Ân không biết tại sao hắn phải nhớ về nó, nhớ lại người mẹ đã bỏ rơi mình không thương tiếc.

Cho dù là tỉnh táo hắn cũng không muốn nhìn thấy mẹ ruột của mình.

Hắn muốn quên đi bà, xóa hết mảng ký ức về bà, quên hết tất cả để đừng ai nhắc lại những chuyện liên quan tới bà nữa.

Nhưng Lucy Alan lại có thể dễ dàng khiến Lam Mộc Ân phát tác cơn giận nén dưới đáy lòng, hắn có thể giấu người khác nhưng không thể giấu được Haier.

Lam Mộc Ân nằm xuống giường lăn một vòng, đầu chôn vào drap giường, hắn không biết Haier có phải đã phát hiện cảm giác của mình nên mới cố tình hôn mình hay không, hay là chỉ đơn giản nghĩ làm vậy có thể dọa được mình?

Lam Mộc Ân ôm đầu, trên thực tế, đối với Haier mà nói, không có chuyện gì là đơn giản... Hắn không biết mình đã làm gì, Haier đã phát hiện từ khi nào?

Lam Mộc Ân nghĩ lại những chuyện xảy ra trong mấy tháng qua, cho tới chuyện vừa xảy ra trong xe khi này.

Hắn ngẩng đầu lên hô hấp.

Hình như là... hắn có nhắc tới Lan... Không, hắn thật ra không hề nhắc tới Lan...

Lam Mộc Ân nghiêng đầu suy nghĩ, lúc đó hắn chỉ nghĩ tới Lan...

Cho nên, Haier mới nói đừng đánh đồng anh ta với bác sĩ tâm lý của mình...

Lam Mộc Ân càng nghĩ càng thấy lạ, nhưng Haier ghét bác sĩ tâm lý, chắc hẳn không có vấn đề gì với Lan...

Thở dài, Lam Mộc Ân bắt đầu cảm thấy đau nhức, hắn quyết định không suy nghĩ tới việc này nữa, hắn chui vào chăn, quyết định tạm bỏ qua chuyện này, hắn phải lo cho Lidia Max trước tiên mới đúng.

Nhắm mắt lại cố gắng ngủ, trong lúc mơ màng trước khi rơi vào mộng đẹp, hắn nghĩ ngày mai phải gọi điện cho Mai Lâm...

Muốn nói với Mai Lâm hắn vẫn ổn, bà không cần lo, hắn sẽ mang Lidia trở về...

Nhất định...

10. Quyển 1 - Chương 5-1: Thượng

Có lẽ là do mệt mỏi, cũng có lẽ là do bị Haier dọa sợ quá mức, Lam Mộc Ân ngủ rất say.

Tuy rằng khi tỉnh dậy, tâm trạng vẫn không khá mấy, suy nghĩ vẫn hỗn loạn nhưng đã ổn hơn ngày hôm qua rất nhiều.

Danny thấy Lam Mộc Ân bước vào văn phòng nhưng cũng không hỏi, chắc là Haier đã nói qua, Lam Mộc Ân hỏi, “An đâu?”

“Tới nhà Alan với boss rồi.” Danny giải thích ngắn gọn.

Lam Mộc Ân im lặng, chỉ liếc nhìn đồng thư và văn kiện để trên bàn, “Sao cậu không để An tham gia vụ án này với cậu?”

“Mấy hôm nay tôi đi liên lạc với nội gián, An đi theo rất dễ gây sự chú ý.” Danny đáp.

Lam Mộc Ân gật đầu, Annetta có gương mặt xinh đẹp và dáng người tốt, đi tới đâu cũng hấp dẫn ánh mắt của mọi người, ở vài thời điểm thì rất hữu dụng, nhưng cũng có lúc mang cô theo lại rất phiền phức.

“Tôi tìm được kẻ tình nghi.” Danny lấy hồ sơ ném tới trước mặt Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân mở hồ sơ ra, tư liệu ít ỏi làm cho hắn nhíu mày, “Sao cậu tìm ra?”

“Vân tay.” Danny ngồi trên bàn, mở miệng nói, “Trên hai cây MP7, ngoại trừ vân tay của hai thằng nhóc kia ra thì không có vân tay của ai khác, nhưng ở trên băng đạn lại phát hiện dấu vân tay không hoàn chỉnh, tôi đòi Polly so sánh cho bằng được.”

Lam Mộc Ân cau mày, tuy dấu vân tay không hoàn chỉnh nhưng vẫn tìm ra hai người phù hợp, “Dan, tới lúc đó nếu phải lên tòa sẽ rất phiền phức.”

Danny nhún vai, “Dù sao cũng bắt đầu rồi, nếu không lên tòa thì nói làm gì.”

Lam Mộc Ân thở dài, lật trang thứ hai, “Được rồi, Tim Heller này có lai lịch ra sao?”

“Chưa từng nghe qua Tim Heller là bình thường, nhưng chắc chắn cậu đã từng nghe qua cái tên Pesci Collins nhỉ?” Danny ném một tập hồ sơ khác dày hơn cho hắn.

“Collins? Kẻ buôn lậu súng ống đạn dược?” Lam Mộc Ân đứng dậy, mở hồ sơ ra xem.

“Ừ, nội gián bên tôi đưa tin, có một lô hàng sẽ cập bến trong tuần, là hàng của Collins, tôi đã đi tra xét tất cả những con thuyền cập bến trong tuần này thì tìm được Tim Heller, xác định lô hàng đã được đưa đi.” Danny nói.

“Heller và Collins có quan hệ gì?” Lam Mộc Ân nhìn vào hai tư liệu, không tìm ra điểm chung.

Danny trầm mặc, một lúc sau mới nói, “Đây chỉ là suy đoán, cậu có biết sự tích của Collins không, trong lúc đi bán ma túy thì chuyển sang buôn bán súng đạn, rồi được Luke Harris thu nhận, sau khi leo lên được vị trí Lão Nhị, hẳn xử lý Luke rồi tiếp nhận đường dây buôn bán súng đạn.”

Lam Mộc Ân gật đầu, trong cục không ai không biết Collins, hẳn có thể được xếp vào hàng ngũ khủng bố, nhưng trước hẳn, Luke Harris là người buôn bán súng ống khiến cho người ta đau đầu nhất.

Danny nói tiếp, “Vì hẳn xử lý Luke mới leo lên được cái chức đó nên hẳn không tin tưởng bất kỳ ai, ngoại trừ vợ mình, mà cậu có biết vợ hẳn cũng giúp hẳn buôn bán súng đạn không?”

“Biết, hẳn cũng không thể tự mình làm hết.” Lam Mộc Ân nghĩ, ngoại trừ người thân ra, Collins chắc chắn phải có người hẳn rất tin nhiệm, Lam Mộc Ân im lặng nghe Danny nói tiếp.

“Collins có một người khác mà hẳn rất tin nhiệm, nghe nói... hẳn có con.” Danny mở tập hồ sơ dày của Collins ra, chỉ vào một cái tên nhỏ, “Nina Heller, đây là năm Collins mười lăm tuổi cùng với một chị em gái được gửi nuôi, lúc đó cha nuôi của hẳn nuôi tám người con, tôi suy đoán đây là mẹ của Tim.”

Lam Mộc Ân nhíu mày nhìn tư liệu ngắn ngủi, “Dan, cô ta chỉ ở căn nhà này có sáu tháng.”

Danny chỉ vào tư liệu của Heller, “Độ tuổi phù hợp, họ cũng giống, Nina Heller chỉ ở đó sáu tháng, sau đó mất tích không tìm ra tin tức, còn trong tư liệu của Tim Heller, mẹ của hẳn đã qua đời mười lăm năm trước.”

Danny nhìn Lam Mộc Ân đang nhíu mày, “Tôi biết sự liên hệ giữa hai người rất gượng ép, nhưng nếu nói trùng hợp thì cũng quá trùng hợp rồi?”

“Nhiều đây tài liệu không đủ để lấy lệnh điều tra.” Lam Mộc Ân nhìn hồ sơ của Tim Heller, tiền án cũng chỉ có phá hoại của công, phạt tiền là xong, nhưng vì lúc đó hẳn chống đối, đánh lén cảnh sát nên bị ghi vào hồ sơ, mẹ của hẳn không có tiền sự, không có tư liệu gì thêm, căn bản không thể chứng minh Nina Heller này và Nina Heller kia là cùng một người.

“Tôi biết, cho nên tôi chỉ đi dò xét, phát hiện Tim Heller đã mất tích.” Danny nói.

“Mất tích?” Lam Mộc Ân ngẩng đầu nhìn.

“Hẳn đã mất tích ba ngày không có tin tức, nhân viên ở xưởng sửa xe của hẳn nói ba ngày nay không thấy hẳn đi làm, tôi tới chỗ ở của hẳn xem thử, đóng thư từ cũng là từ ba ngày trước.” Danny tạm dừng, “Trước khi vụ án cướp ngân hàng xảy ra, hẳn vẫn tới nhà xưởng, nhưng sau đó lại lập tức rời khỏi, từ đó không xuất hiện nữa, hẳn chưa từng liên tục hai ngày không liên lạc, quản lý ở nhà xưởng đã báo cảnh sát, tôi vốn định nói, nếu hẳn kiểm tra hàng mẫu thì chắc hẳn sẽ ở nơi gần ngân hàng, nhưng tôi đã xem kỹ những camera đặt ở ba ngân hàng đó, hẳn chưa từng xuất hiện lấy một lần.”

“Cho nên, hẳn chính là người đưa súng cho hai thằng nhóc?” Lam Mộc Ân tự hỏi, “Vậy thì có lợi ích gì không? Lô hàng trước của hẳn rất cuộc là thứ gì?”

“Chỉ là container nhỏ, cho nên rất dễ lọt qua cửa khẩu, niêm yết là linh kiện cho xe hơi.” Danny gõ gõ lên hồ sơ, “Tôi nghĩ lô hàng trước là hàng mẫu, hàng thật vẫn chưa vào.”

Lam Mộc Ân nhìn tài liệu của Heller, rồi lại lật xem tài liệu của Collins, kiểm tra thời gian Heller đánh lén cảnh sát, hẳn suy nghĩ một lúc rồi kéo ghế ra trước máy tính, xem lại vụ việc kia một lần.

“Sao vậy?” Danny bước lại hỏi.

“Tôi nghĩ... nếu suy đoán của cậu là đúng, Collins lợi dụng con mình giúp hẳn vận chuyển súng đạn, giờ xem lại tài liệu của Tim Heller, thân thể trong sạch, ngoại trừ từng đánh lén cảnh sát thì không còn gì khác. Trong ghi chép có ghi, hẳn uống rượu nên mới đánh cảnh sát bị thương, chống lại lệnh bắt người, nhưng nồng độ rượu trong người không cao, vụ án lại xảy ra ở gần cảng, có lẽ lô hàng lúc đó gặp trục trặc nhỏ cho

nên hẳn phải dời sự chú ý của cảnh sát. Sau lần đó, súng ống được bán ra khắp nơi, trong một tháng có tới bảy, tám vụ đầu súng...” Lam Mộc Ân đang nói thì đột nhiên dừng lại.

Kéo đi sự chú ý?

“Lam?” Danny nhìn Lam Mộc Ân đột nhiên rơi vào trầm tư.

Tim Heller mất tích vào ba ngày trước, vừa lúc xảy ra ba vụ cướp ngân hàng và Lidia mất tích.

Nếu hai vụ án này có liên quan tới nhau, súng là do Tim Heller đưa cho hai thằng nhóc... vậy... chẳng lẽ Lidia là do Heller xúi Cubi bắt?

Lam Mộc Ân tự hỏi, tại sao Cubi Alan lại đột nhiên sinh ra dục vọng với Lidia chỉ trong vòng hai tuần, hẳn đang cố gắng học tập, cố gắng làm một người bình thường, để Mary nhốt trong nhà kho chưa từng có ý định ra ngoài, nhưng tại sao lại đột nhiên muốn Lidia?

Lam Mộc Ân càng nghĩ càng thấy có vấn đề, nếu người mặc quần áo giống nhân viên đưa pizza là Tim Heller... Giả thiết hẳn là người đề nghị sẽ đưa Lidia cho Cubi... Cho dù Cubi có thể chống lại được dục vọng tự phát thì cũng không thể chống cự nổi món quà đã dâng lên tận miệng.

Lam Mộc Ân cầm tài liệu của Tim lên xem, ảnh chụp là một người đàn ông Cuba, hẳn lại lật xem tài liệu của Collins, muốn nói giống thì cũng khéo quá rồi, “Nina Heller là người Cuba?”

“Đúng vậy.” Danny rút ra một tấm hình trong hồ sơ của Collins, “Đây là Nina năm mười ba tuổi và Collins năm mười lăm tuổi.”

Lam Mộc Ân nhìn Collins năm mười lăm tuổi, so với tấm ảnh năm hai mươi tuổi của Tim đúng là có chút tương tự, nếu hai người đúng là cha con, có thể thấy Tim giống mẹ nhiều hơn.

Lam Mộc Ân đột nhiên có cảm giác tỉnh ngộ, hẳn vẫn luôn không nghĩ ra Cubi và đồng phạm rốt cuộc muốn đạt được điều gì, nếu hẳn và Danny suy đoán đúng, vậy thì đó đã có thể giải thích được chuyện này.

Hôm đó xảy ra vụ mất tích của Lidia và cướp ngân hàng, gần như phải sử dụng hầu hết cảnh lực, “... Có lẽ người Jason nhìn thấy chính là Heller.”

“Con trai nhà họ Max? Cậu nghĩ vụ cướp và mất tích có liên quan với nhau?” Danny có vẻ đã biết Lam Mộc Ân suy nghĩ cái gì.

“Hẳn đang kéo đi sự chú ý.” Lam Mộc Ân đứng dậy, “Tất cả cảnh sát và FBI đều lo tập trung xử lý hai vụ kia, cảnh sát giao thông lại chỉ lo đuổi theo chiếc xe...”

“Cậu nghĩ lô hàng đã cập bến?” Danny cau mày hỏi.

“Không... Hai vụ án xảy ra đều cách cảng khá xa, mục tiêu của hẳn là ở trong nội thành.” Lam Mộc Ân nghĩ, rốt cuộc là cái gì?

Là cái gì mà quan trọng tới nỗi phải tạo ra hai vụ án này, chẳng lẽ chỉ vì kéo đi sự chú ý?

“Danny, tôi muốn tất cả các báo án 911 của hôm đó, nếu được thì kiểm tra từ trên xuống dưới một lần, nhất định đã có vấn đề nên Heller mới mất tích trong khi lô hàng đang nhập cảng, nếu không phải vậy, thì hẳn sẽ không mất tích đến mức để công nhân đi báo cảnh sát.” Lam Mộc Ân nói xong, Danny gật đầu chạy ra ngoài.

Khi Danny quay lại, hẳn mang theo một báo cáo dài như số, Lam Mộc Ân trợn mắt, Danny chỉ biết nhún vai, “Tin tôi đi, nghe ghi âm còn mệt hơn.”

Lam Mộc Ân và Danny chôn đầu vào trong đồng báo cáo đầy chữ.

Hai người im lặng dò tìm, tìm được nghi vấn thì gọi điện hỏi.

Ngồi tu luyện mấy tiếng, mãi cho tới khi Haier và Annetta bước vào phòng, cả hai nhìn thấy đồng báo cáo để dưới đất và có hai người bị chôn bên trong.

“Chuyện gì đây?” Annetta cẩn thận bước vào, tránh không giẫm phải mấy bản báo cáo.

Lam Mộc Ân ngẩng đầu nhìn Haier, Haier đang nhìn hắn, cảnh tối hôm qua liền hiện ra trong đầu, hắn lập tức nhìn đi chỗ khác, “Tôi và Danny có một suy đoán...”

Danny ngẩng đầu, thấy Lam Mộc Ân không muốn giải thích cho nên liền tiếp lời nói lại với Haier.

Haier kéo băng báo cáo thật dài, nhìn vài lần, “Có tìm ra manh mối xài được không?”

Danny lắc đầu, “Hầu hết báo án ở gần ba ngân hàng đều nói nghe thấy tiếng súng, rất bình thường.”

Lam Mộc Ân nhíu mày, cầm cây bút khoanh tròn lại, “Chỗ này có chút lạ.”

Danny lết cái ghế tới bên cạnh Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân chỉ khung vừa mới khoanh. Thời gian là khi xảy ra vụ cướp ngân hàng US, có người báo án nghe thấy tiếng súng ở trên lầu và tiếng hét, nhưng sau khi cảnh sát tới nơi thì hộ gia đình ở trên lầu chỉ nói là do bật TV quá lớn, hàng xóm có thể đã hiểu lầm, cũng không cho cảnh sát vào nhà.

“Khoảng cách không xa ngân hàng US, nghe thấy tiếng súng không lạ nhưng nghe thấy tiếng đánh nhau thì có vấn đề.” Lam Mộc Ân tiếp tục khoanh tròn, “Bởi vì cảnh lực lúc đó không đủ, hộ gia đình đó chỉ có hai mẹ con, cho nên sau khi cảnh sát khẳng định không có gì nguy hiểm thì lập tức rời khỏi, không tiếp tục truy xét.”

Lam Mộc Ân ngẩng đầu nhìn Danny, “Có muốn đi thăm hỏi vị phu nhân này không?”

“Đi.” Danny gật đầu, cầm áo khoác định đứng lên.

“Cậu điều tra căn nhà của Tim Heller chưa?” Haier cầm hồ sơ của Tim Heller, đột nhiên mở miệng hỏi.

“... Manh mối trước mắt không đủ để xin lệnh điều tra.” Danny cẩn thận trả lời, cho dù có vào rồi hắn cũng không thừa nhận.

Haier liếc nhìn hắn, “Công nhân ở xưởng đã báo án, có thể lấy lý do chính đáng vào nhà hắn rồi, cho dù có thấy cái gì cũng phải cẩn thận, tìm người mất tích không giống đi điều tra kẻ tình nghi, cậu với An đi đi.”

“Đã biết.” Danny gật đầu, liếc nhìn Lam Mộc Ân, tuy rằng cảm thấy sắc mặt hắn không tốt lắm, nhưng chỉ thị của Haier là mệnh lệnh.

Annetta bắt đắc dĩ cầm áo khác, xoay đầu nhìn Lam Mộc Ân cười thông cảm, sau đó ra ngoài với Danny.

Lam Mộc Ân thật sự không nghĩ lại ở cùng Haier vào lúc này, nhất là khi tâm trạng của hắn đang không được bình thường.

“Tôi lái.” Haier cười, giơ tay ra trước mặt Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân bắt đắc dĩ ném chìa khóa cho hắn, cầm áo khoác thở dài, theo Haier ra ngoài.

Lam Mộc Ân nhớ lại lần đầu tiên hắn gặp Haier, khi đó hắn vẫn còn là cảnh sát.

Ấn tượng với Haier khi đó là một điều tra viên FBI chảnh chọe, không thân thiện, sau khi hợp tác xong, hắn mới thừa nhận Haier là tự tin chứ không phải chảnh, Haier bị ghét là vì hầu hết thời gian đều tập trung vào công việc chứ không phải đi xã giao.

Haier tự tin lại có nguyên tắc, tuy rằng cho tới bây giờ Lam Mộc Ân vẫn chưa hiểu nguyên tắc của boss rất cuộc có bao nhiêu điều, có lẽ chỉ có một điều là để mình vui vẻ.

Lam Mộc Ân nhớ rõ, sau khi vụ án kết thúc, bản thân vô cùng mất mát, hắn muốn tiếp xúc với người này nhiều hơn, không biết có phải lúc đó phản ứng của hắn rõ ràng quá không, hay là tâm trạng của Haier đột nhiên tốt lên, tóm lại là Haier không nói gì hết, chỉ nhét tấm danh thiếp vào túi áo của hắn rồi rời khỏi, ngày hôm sau, thủ trưởng của hắn mang về mặt khó coi hỏi hắn có muốn gia nhập FBI không.

Lam Mộc Ân không hề nghĩ ngợi lập tức gật đầu, sau đó mới nhận ra hắn không để lại mặt mũi cho thủ trưởng.

Lúc đó hắn rất hưng phấn, muốn làm việc chung với người kia ngay lập tức. Đợi cho tới khi hắn bước vào văn phòng trống rỗng, thấy Haier ngồi trên ghế, ngay giây phút đó hắn biết mình đã yêu người này.

Tuy rằng cảm giác đó lập tức đi đứt sau những trận chinh đồn của Haier, cho tới khi Annetta gia nhập, tiếp năm sau đó là Danny, hắn mới không có thời gian nghĩ về chuyện này nữa, chính là chuyện hắn yêu boss của mình.

Nhưng từ đó tới nay hắn vẫn luôn giấu rất giỏi, chỉ là bây giờ nghĩ lại, không biết khi đó tại sao Haier lại muốn kéo hắn gia nhập FBI.

11. Quyển 1 - Chương 5-2: Hạ

Xe dừng lại, Lam Mộc Ân không hồi tưởng nữa, cởi dây an toàn bước xuống xe.

Đi theo Haier vào ngõ hẻm, Lam Mộc Ân khẽ nhíu mày, hắn ghét kiểu nhà trọ cũ kỹ, những căn nhà này rất giống căn ngày xưa hắn từng ở.

Lam Mộc Ân không nói ra cảm giác của mình, chỉ im lặng đi sau Haier lên lầu, tìm được căn nhà cần tìm rồi bấm chuông.

Cánh cửa hơi hé ra, Lam Mộc Ân liền giơ thẻ để người bên trong nhìn thấy.

Hắn nghe thấy tiếng mở bốn ổ khóa, đằng sau cánh cửa còn một cánh cửa khác, một cô gái dáng người nhỏ xinh thò đầu ra hỏi, “Có chuyện gì vậy?”

Lam Mộc Ân cười ôn hòa, giơ thẻ cho cô xem, “Có phải là cô Julia Peter không? Chúng tôi là FBI, chúng tôi muốn cô kể lại chuyện ba hôm trước, có hàng xóm nghe thấy tiếng súng trong nhà cô.”

Cô gái có chút nghi ngờ, “Cảnh sát đã tới rồi, tôi cũng bảo đây chỉ là hiểu lầm.”

“Tôi biết, nhưng hôm đó lực lượng cảnh sát không đủ, vừa có án cướp ngân hàng vừa có án bắt cóc, chúng tôi chỉ muốn kiểm tra tất cả những tin báo án qua điện thoại thôi.”

Cô chần chờ, cuối cùng đóng cửa lại, kéo khóa ra rồi mở cửa ra, “Hôm đó cảnh sát đã hỏi hết, tôi không biết các anh còn gì muốn hỏi.”

Cô có mái tóc xoăn, khuôn mặt dễ thương, có vẻ nhỏ hơn tuổi rất nhiều, vóc dáng nhỏ xinh, cô nhìn Lam Mộc Ân thì mỉm cười lễ phép, nhưng khi ánh mắt nhìn sang Haier thì trên mặt lại tỏ ra nghi ngờ.

Lam Mộc Ân xoay đầu lại liếc Haier, Haier hình như có chút kinh ngạc, hắn rất chắc chắn, chỉ là Haier trở lại vẻ mặt bình thường rất nhanh.

“Có thể cho tôi một ly nước không? Tôi hơi khát.” Haier mỉm cười ôn hòa, khó khi nào thấy được.

Julia Peter có chút do dự nhưng vẫn để hai người vào nhà, “Mời vào.”

Lam Mộc Ân nhìn Haier bước vào nhà trước, mình đi phía sau, hắn nghĩ Haier biết cô gái này, nhưng đối phương lại không nhận ra Haier.

Tại sao?

Lam Mộc Ân bước vào phòng, nhìn xung quanh trước, lập tức có ấn tượng tốt với cô gái này, trong nhà phảng phất mùi thơm của bánh nướng, Mai Lâm cũng thường xuyên làm bánh, những tác phẩm may vá được trưng trong phòng, một căn nhà rất ấm áp.

Lam Mộc Ân cúi đầu nhìn xuống đất, tầm mắt mới tinh lại có một chỗ nhìn tối màu, hắn thừa dịp cô gái kia đang đi rót nước, hắn ngồi xuống xóc thảm lên, sàn gỗ bên dưới có chỗ bị thâm, khi xóc thảm còn ngửi thấy mùi thuốc tẩy.

Hắn nhíu mày, có lẽ nó đã bị dính gì đó, Mai Lâm bình thường cũng dùng nước tẩy để tẩy mùi.

Julia Peter xoay đầu nhìn hắn, không chút hoang mang nói, “Có mùi thuốc tẩy? Xin lỗi, hôm trước con tôi bị ói, tôi phải tẩy mới bay hết mùi.”

“Tôi chỉ muốn xem tấm ảnh, cô làm rất đẹp.” Lam Mộc Ân cười, đứng dậy.

“Chỉ là sở thích thôi.” Cô cười, đưa một ly nước cho Lam Mộc Ân.

“Cám ơn.” Lam Mộc Ân cầm lấy, xoay đầu thấy Haier đang xem tấm ảnh treo trên tường. Hắn giật mình, vẻ mặt của Haier vô cùng ôn hòa, đây có thể là một trong những lần hiếm hoi được xem là ôn hòa.

Lam Mộc Ân nghi hoặc nhìn Julia Peter, người này có quan hệ gì với Haier? Sao lại có thể khiến hắn có vẻ mặt này?

“Đây là con của cô?” Haier chỉ vào thằng bé đang cười rạng rỡ trong tấm ảnh.

“Đúng vậy, Tommy năm nay mười tuổi.” Julia mỉm cười nói.

“Nếu con tôi còn sống, năm nay chắc nó cũng mười tuổi.” Haier bình thản đáp.

Lam Mộc Ân kinh hãi, nhưng Haier đang đưa lưng về phía hắn, hắn không thể nhìn thấy vẻ mặt của Haier, hắn không biết người kia chỉ thuận miệng hay đó là sự thật, ít nhất hắn chưa từng nghe nói Haier có con.

“Tôi lấy làm tiếc.” Julia Peter tỏ ra xin lỗi.

“Chuyện đó cũng lâu lắm rồi.” Haier cười, như là không để ý.

Lam Mộc Ân không hiểu tại sao mình lại cảm thấy khó chịu, hắn ép bản thân tập trung vào căn phòng, nếu nhìn thấy dấu vết đánh nhau thì tốt quá, hắn có thể hiểu tại sao cảnh sát lại đi rất nhanh, bởi vì đứng ngoài cửa không thể nhìn thấy cái gì.

Hắn cũng rất muốn rời khỏi nơi này, hắn ghét cái cảm giác, rõ ràng ở chung một căn phòng, nhưng bản thân lại có vẻ rất dư thừa.

“Cô sống ở đây bao lâu rồi?” Haier mở miệng trước, nhẹ nhàng như nói việc nhà.

“Sáu năm.” Julia cười, “Sau khi chồng tôi qua đời, tôi mới chuyển nhà từ Indiana tới đây sống.”

Haier chỉ gật đầu, trên mặt mang nụ cười nhìn khắp phòng, sau đó nhìn Julia, “Anh nhà khi còn sống làm nghề gì nhỉ?”

Lam Mộc Ân nhíu mày, vấn đề này có chút riêng tư, so với mục đích của bọn họ thì không có liên quan, Julia Peter tất nhiên cũng nghĩ vậy, cô hơi ngại ra, tựa như đang suy nghĩ phải trả lời thế nào, Haier lại nói tiếp.

“Để tôi đoán xem, nhân viên chứng khoán của Wall Street?” Haier vẫn giữ nguyên nụ cười.

Lam Mộc Ân giật mình, Julia nói mình từ Indiana tới, sao lại là Wall Street?

Vẻ mặt của Julia Peter trở nên ngạc nhiên, Lam Mộc Ân không biết là do Haier đã đoán đúng hay là cô vừa nhớ ra cái gì.

“Tôi... tôi...” Cô trông như muốn gạt đầu lại muốn lắc đầu, nửa ngày không thể trả lời, cuối cùng phải miễn cưỡng nói, “Tôi... tôi đột nhiên nhớ ra mình phải đi đón con... Nếu tiện...”

“Đương nhiên.” Haier mỉm cười, cũng không từ chối, “Quấy rầy rồi.”

Lam Mộc Ân thật sự thấy mất hứng, nhưng Haier không có phản ứng, chỉ bảo hắn về.

Trước khi ra khỏi nhà, Julia Peter mới chần chờ nói với Haier, “... Tôi... xin lỗi vì đã nói dối, mấy hôm trước nhà tôi có trộm, tôi cảm sung dọa唬, tôi nghĩ hắn sẽ không dám quay lại nữa, nhưng sung của tôi không có giấy phép... Tôi không muốn gặp phiền phức cho nên không nói với cảnh sát, tôi... sống ở đây đã lâu, tôi chỉ muốn yên bình sống qua ngày với con tôi thôi...”

Lam Mộc Ân nhìn cô, nếu Haier không tới, có lẽ hắn sẽ tin những lời này, nhưng bây giờ hắn lại thấy cô đang nói dối.

Haier chỉ lấy danh thiếp đưa cho cô, “Không có gì, chỉ đi kiểm tra lấy lệ thôi, sẽ không có ai đến làm phiền cô, nhưng nếu cô có vấn đề gì thì có thể tìm tôi.”

Julia chần chờ, cầm danh thiếp, “Cám ơn...”

Haier chỉ cười rồi xoay người đi, Lam Mộc Ân mỉm cười gật đầu lễ phép chào cô, đi theo Haier xuống lầu.

Đợi cho tới khi leo lên xe, cài dây an toàn, chạy qua hai ngã tư, Haier vẫn không giải thích gì cả, Lam Mộc Ân rốt cuộc phải mở miệng, “Anh không giải thích gì sao?”

“Giải thích chuyện gì?” Haier vẫn nhìn về phía trước, có chút không tập trung.

“Anh biết Julia Peter?” Lam Mộc Ân nhìn Haier, cố gắng nói bình thường, không tỏ vẻ tức giận.

“Sao cậu lại nghĩ vậy?” Haier liếc nhìn hắn, không nói nhiều.

“Bởi vì tôi cảm thấy như vậy, với lại cô ta đang nói dối.” Lam Mộc Ân trả lời.

“Cậu nghĩ thế nào?” Haier chỉ đáp như không có gì xảy ra, “Heller đưa súng cho hai thằng nhóc ngu xuẩn kia, sau đó giúp Cubi Alan bắt Lidia Max chỉ vì Julia Peter, tại sao?”

Lam Mộc Ân không nói, hắn không biết tại sao. Có lẽ Julia Peter thoát nhìn giống một người mang theo đứa nhỏ sống một cuộc đời yên bình, trông không giống một người có liên quan tới buôn lậu súng ống.

“Cậu không hỏi về Lucy Alan à?” Haier nở nụ cười, hai ngày nay số lần người này cười nhiều hơn hắn hai tháng trước, nhưng Lam Mộc Ân chẳng cảm thấy vui vẻ gì.

“... Anh kêu tôi rút khỏi vụ án, bây giờ tôi chỉ lo giúp Danny.” Lam Mộc Ân có chút tức giận nói, nhưng thật ra hắn biết, Haier không hỏi được gì từ Lucy Alan, bà ta hoàn toàn không biết gì về con trai mình.

Lam Mộc Ân rất hiểu, so với bất kỳ ai đều hiểu hơn, nhưng hắn không thể nhịn được cơn giận, mà Haier là vì ngày hôm đó hắn mất kiểm soát cho nên mới bức luật sư của Lucy Alan phải ra mặt.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn biết hôm đó mình có những hành động vô nghĩa, có lẽ rút khỏi vụ án là đúng, nhưng hắn lại không thể ngừng lo lắng cho Lidia đã mất tích ba ngày.

Lam Mộc Ân trầm mặc, Haier không hỏi lại hắn, hắn cũng không nhắc tới Julia Peter, nếu có thể... tốt nhất là đừng đề cập tới nữa.

Lam Mộc Ân nghĩ như vậy, nhưng hắn biết đây chẳng qua chỉ là suy nghĩ lúc tức giận, hắn quyết định phải chú ý tới người mẹ độc thân xinh đẹp kia. Nếu cô có liên quan tới vụ án của Lidia, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất kỳ manh mối nào.

Cho dù... cho dù Haier và Julia có bất kỳ quan hệ gì.

Lam Mộc Ân nghĩ, âm thầm thở dài, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ đang lướt qua rất nhanh, hắn nhắm mắt lại, quyết định nghỉ ngơi, thả lỏng đầu óc trước.

Trong lúc mơ màng, Lam Mộc Ân cảm giác có gì đó lướt qua mặt mình, hắn vươn tay sờ lên mặt, sau vài giây mở mắt ra, hắn mới biết mình ngủ quên trên xe, hình như xe đã dừng lại từ lâu, xung quanh trông như tầng hầm của cảnh cục, nghiêng đầu nhìn, Haier đang mở cửa sổ, tay gác lên cửa hút thuốc, “Chịu đây rồi?”

Lam Mộc Ân xoa xoa mái tóc, “Sao không gọi tôi dậy... Về lâu chưa?”

“Vừa lúc tôi muốn hút một điếu thuốc.” Haier ngậm điếu thuốc, rút chìa khóa xuống xe, Lam Mộc Ân cuống quýt leo xuống chạy theo, nghi ngờ chẳng lẽ mình chỉ mới ngủ một lúc như hắn nói?

Gần đây Lam Mộc Ân càng ngày càng không thể hiểu nổi Haier, đành phải lẳng lặng đi theo sau, khi vào thang máy thì đứng dựa vào tường, nhìn bóng dáng của Haier, qua một lúc lâu mới hỏi, “Chuyện của Julia Peter, anh xử lý thế nào?”

Haier không xoay đầu lại, chỉ bình thản đáp, “Không cần thiết đi tìm cô ta, lệnh truy nã Cubi Alan đã ban hành, cậu có thể tiếp tục theo vụ án đó.”

Lam Mộc Ân nhú mày, hắn muốn phản bác Haier, nhưng trên thực tế hắn không tìm được lý do nào để tiếp tục điều tra Julia Peter.

Hắn trầm mặc không lên tiếng, sau khi Haier bước ra thang máy hắn mới thở dài đuổi theo. Trong văn phòng, Annetta và Danny đang nói nhảm, khi thấy Haier bước vào liền ngừng lại.

“Kết quả thế nào?” Haier hỏi.

“Không tìm được gì, nhà của hắn sạch tới nỗi giống như vừa mới dọn vào.” Danny trả lời.

“Tôi đã xin bản ghi âm điện thoại của hắn, nhưng bên nhóm điều tra vụ mất tích có chút ý kiến, cho nên phải để bọn họ kiểm tra trước, mai mới đưa cho chúng ta.” Annetta nhún vai, “Còn bên hai người?”

“Không có gì đặc biệt.” Haier cởi áo khoác ra.

Lam Mộc Ân liếc Haier, cầm cái ly tính đi rót nước.

“Xem ra cả hai vụ án đều đi vào ngõ cụt.” Annetta thở dài, “Lệnh truy nã Cubi Alan đã ban hành, bây giờ chỉ có thể ngồi chờ thôi.”

“Hôm nay về nhà nghỉ ngơi đi, ngày mai cầm được bản ghi âm rồi làm tiếp.” Haier ngồi xuống.

“Ok, rốt cuộc tôi cũng được về nhà tắm rồi ~” Annetta xoa xoa bả vai đau nhức.

“Đi uống một ly không?” Danny cầm áo khoác nhìn cô.

“Khỏi.” Annetta liếc Danny, “Lần nào cũng như lần nào, rủ đi cho đã xong bỏ đi câu gái, để tôi ngồi một mình.”

Danny nhún vai, thấy Haier không có ý muốn đi, đang định mở miệng hỏi Lam Mộc Ân thì điện thoại của đối phương reo lên.

Lam Mộc Ân bắt máy, cầm ly nước ra ngoài, “Ames nghe.”

Trong điện thoại không có ai lên tiếng, hắn nghi hoặc nhìn vào điện thoại, một dãy số lạ, hắn lại đưa lên tai nghe, “Alo? Ai vậy?”

Sau một lúc lâu mới có một giọng nói thật nhỏ vang lên, “Điều tra viên Ames... Tôi... tôi là Mary... Mary Wote.”

“Mary? Xảy ra chuyện gì ạ?” Lam Mộc Ân nhẹ nhàng nói, hắn không muốn dọa bà sợ.

“Tôi không biết... mình làm có đúng không...”

Lam Mộc Ân lập tức tập trung cao độ, “Mary, bà đừng lo lắng, cho dù bà làm cái gì cũng đều vì tốt cho Cubi.”

Hắn nắm chặt điện thoại, có lẽ vụ án này sắp có chút hy vọng, tim đập nhanh từng hồi, đầu dây bên kia lại chậm chạp không có phản ứng.

“Mary, xin bà hãy nghĩ tới Lidia bé nhỏ, nghĩ tới mẹ của cô bé, bà phải giúp họ.” Lam Mộc Ân hít sâu, cố gắng dùng giọng nói ôn hòa nhất cầu xin.

Haier đột nhiên lộ đầu ra, không biết là để xác nhận ai gọi cho hắn hay là có dự cảm nào đó.

“Mary, bà đừng lo, đây không phải lỗi của bà, bà có thể cứu Lidia, cũng đồng nghĩa cứu được Cubi.” Bên kia truyền tới tiếng khóc rất nhỏ, Lam Mộc Ân ra dấu với Haier, Haier lập tức quay vào phòng, nói với Danny, “Dan, gọi An quay lại, ngay lập tức!”

Danny lao ra khỏi văn phòng, kéo Annetta đang đứng chờ thang máy.

“Á — Tôi muốn về nhà...!” Annetta kêu thảm thiết, bị Danny kéo về văn phòng.

“Mary, bà làm đúng rồi, cảm ơn bà.” Lam Mộc Ân cúp điện thoại, nhìn Haier, “Tối nay, Cubi Alan sẽ về nhà gặp mẹ.”

Haier nhìn đồng hồ, đã sáu giờ hơn, “Gọi cho Brown, chúng ta lên đường trước.”

Annetta lấy súng, không tình nguyện nói, “Gọi cho hắn chỉ vậy?”

“Vì đây là vụ án của hần.” Haier mặt không đổi sắc đáp.

Lam Mộc Ân gọi cho Brown, sau khi báo lại tình hình, bốn người cùng đi vào thang máy.

Hít một hơi, Lam Mộc Ân chỉ hy vọng Lidia vẫn còn sống.

Sau khi hội họp với Brown, bọn họ đã mai phục xung quanh, bắt đầu chờ đợi.

Lam Mộc Ân và Haier ngồi trong xe, nhìn vào căn nhà họ Max vẫn luôn sáng đèn. Trước khi tìm thấy Lidia, Lam Mộc Ân không có dũng khí bước vào căn nhà đó.

Hạ thấp lưng ghế, nằm cạnh Haier thật sự có chút kì lạ.

Tuy rằng Haier chỉ lo nhìn chăm chăm vào nhà kho bên kia.

Lam Mộc Ân đeo tai nghe vào, nghe những điều tra viên khác trao đổi, báo cáo tình hình, cũng có người tám nhảm mấy câu, đồng hồ lúc này đã sắp nhích tới con số mười hai.

“Cậu nghĩ hần thật sự sẽ về?” Haier đột nhiên hỏi.

Lam Mộc Ân trầm mặc một lúc lâu mới đáp, “Sẽ, Mary nói hần không bao giờ rời khỏi mẹ mình.”

Haier không nói gì thêm, Lam Mộc Ân nhìn sườn mặt của hần, nhớ lại những vẻ mặt ngày thường của người này. Vẻ mặt nghiêm túc phân phó công việc, hoặc cười rộ lên giống như đùa giỡn, rất ít khi nào thấy hần cười ôn nhu như vậy.

Nhớ lại lúc ở nhà Julia Peter, Haier không giống ngày thường, Lam Mộc Ân cảm thấy khó chịu. Hần không cho là mình đang ghen tị vì Haier có vẻ mặt đó với người khác, mà là... Cảm giác như người đó không phải Haier mà mình từng biết.

Lam Mộc Ân không cho là mình hiểu Haier, nhưng những chuyện mà hần không biết có lẽ hơn suy nghĩ của hần nhiều lắm.

“Anh từng có con thật sao?” Lúc Lam Mộc Ân hỏi câu này, chính bản thân hần cũng kinh ngạc, theo lý luận, hần không nên hỏi, từ trước tới giờ hần chưa từng hỏi Haier về chuyện riêng tư.

“Ừ.” Haier không nhìn hần, chỉ ừ đáp lại, không biết có phải tỏ vẻ không muốn trả lời không.

Trầm mặc một lúc, Haier mới xoay đầu nhìn Lam Mộc Ân, “Lúc vợ tôi mất, cô ấy đang có thai hai tháng.”

Lam Mộc Ân cảm thấy tim mình như có cái gì đó đâm vào, không biết phải phản ứng ra sao.

Haier nói xong câu đó liền xoay mặt đi, tiếp tục chăm chú nhìn mục tiêu.

Lam Mộc Ân nghĩ mình không nên hỏi, có nhiều chỗ có lẽ hần không nên tò mò, lúc Haier nói câu đó không biết trong đầu người này đang nghĩ cái gì, hần chỉ cảm thấy có gì đó nghẹn lại ở lồng ngực.

Cực kì khó chịu.

“Mọi người chú ý, mục tiêu đã xuất hiện!”

Lam Mộc Ân hít sâu, nâng ghế lên, ngồi dậy ngẩng đầu nhìn.

Cubi Alan trông như người thường vừa đi làm về, hai tay đút vào túi bước đi trên đường, không cải trang, không lén lút, chỉ chậm rãi bước về nhà.

Haier nhíu mày, nhìn chằm chằm Cubi Alan một lúc, đột nhiên mở cửa xe leo xuống, Lam Mộc Ân cũng giật mình, phải chạy theo.

“Haier! Anh làm gì vậy?!”

Trong tai nghe vang lên tiếng gầm rú chói tai của Brown, Haier tháo tai nghe ra, bước chậm về phía Cubi Alan.

“Cubi Alan!” Haier gọi một tiếng.

Cubi Alan dừng lại, ngẩng đầu nhìn Haier.

“Tôi là điều tra viên liên bang của FBI, Raikes Haier.” Haier giơ thẻ, sau đó lại bước về phía người kia.

Cubi Alan lại lễ phép cúi chào, “Xin chào.”

“Cậu có biết Lidia Max đang ở đâu không?” Haier mở miệng, giọng điệu rất bình thường.

Lam Mộc Ân theo sát phía sau, tay đặt lên súng, đề phòng Cubi Alan đột nhiên móc vũ khí.

Cubi Alan chỉ cười, “Cô bé tốt lắm, không cần phải lo.”

Lam Mộc Ân nhíu mày, bước gần về phía Cubi Alan, “Cubi, Mary rất lo cho anh, nói cho tôi biết Lidia đang ở đâu, con bé sợ bóng tối, anh để cô bé ở đó một mình, nó sẽ sợ.”

“Không đâu, nó sẽ không sợ bóng tối nữa.” Cubi Alan chỉ cười.

Lam Mộc Ân cảm thấy khó thở, hần nắm chặt cây súng bên hông, cố gắng kiềm chế không rút súng ra.

Haier bước từng bước tới gần, “Cậu thừa nhận mình là người bắt Lidia Max?”

“Tôi chỉ muốn tốt cho nó, bây giờ nó là người hạnh phúc nhất thế giới.” Alan tươi cười, thoát nhìn hư ảo lại có chút hạnh phúc.

Haier rũ mắt xuống, hần rút còng tay bên hông, giữ chặt cánh tay Cubi Alan, buộc hần xoay người đưa tay ra sau, “Cậu đã bị bắt, cậu có quyền giữ im lặng, nhưng những gì cậu nói bây giờ sẽ trở thành bằng chứng trước tòa, cậu có quyền mời luật sư, nếu cậu không có, tòa án có thể ủy nhiệm cho cậu.”

Haier máy móc nói, những người khác cũng nhào ra bắt lấy Cubi Alan, mà hần cũng không hề giãy dụa, để FBI dắt đi.

Lam Mộc Ân chậm rãi buông tay đặt bên hông, mắt nhìn về phía Mary Wote đang đứng trước cửa.

Mắt bà ứa nước, áo khoác rộng thùng thình bao lấy thân thể nhỏ bé, ánh mắt cầu xin nhìn Lam Mộc Ân.

Hần biết bà muốn nói cái gì, giúp được bọn họ cũng là giúp được Cubi.

Hần muốn cười an ủi với bà, nhưng hần không cười được, trong đầu chỉ có thể nghĩ tới cô bé sợ bóng tối kia.

Mãi cho tới khi Haier chặn đi tầm nhìn của hần, nhìn vào khuôn mặt hần, “Cho dù chỉ còn là một cái xác cũng phải tìm cho ra, chẳng phải cậu đã hứa với họ rồi sao?”

Lam Mộc Ân hít sâu, gạt đầu xoay người đi, hần không nhìn về mặt đau thương của Mary nữa, hần thầm nghĩ phải tìm ra Lidia Max.

Tìm được cô bé, mang cô bé về với mẹ mình.

12. Quyển 1 - Chương 6-1: Thượng

Cubi Alan vô cùng im lặng.

Tựa như một đứa học trò ngoan ngoãn ngồi yên, không yêu cầu luật sư, cũng không muốn bất cứ thứ gì, ngoại trừ câu hỏi Lidia đang ở đâu, tất cả những câu khác hần đều trả lời, rất lễ phép và ân cần, xuyên qua tấm kính thủy tinh, chàng trai ba mươi hai tuổi kia, thoát nhìn như một thằng nhóc tám tuổi bị mẹ mình bỏ mặc.

Lam Mộc Ân cau mày, đứng trong phòng theo dõi, bên kia không có tiến triển gì.

Cho dù làm bất cứ cách nào cũng không hiệu quả, hần chỉ trả lời với một nụ cười lễ phép.

Lam Mộc Ân im lặng đứng nhìn Cubi, hần biết mình không hề đồng tình với người kia, nhưng lại không thể kiềm chế nhớ về người mẹ của mình.

Nếu lúc đó không có San, sau này không gặp được Kevin và Mai Lâm, chẳng biết cuộc đời hắn sẽ đi về đâu. Có khi nào cũng giống người này không?

Một tiếng gõ làm hắn bừng tỉnh, Lam Mộc Ân nghiêng đầu nhìn, vẻ mặt của Haier chẳng biết sao lại trở nên mất hứng, Lam Mộc Ân giật mình, nhìn đối phương cầm ly trà đưa cho mình mới vươn tay nhận.

“Cậu muốn vào trong?” Haier cầm ly trà, nhìn vào căn phòng bên kia.

Lam Mộc Ân trầm mặc hồi lâu, hắn lo lắng cho Lidia, nhưng nếu bảo hắn vào đó, hắn cũng không biết phải hỏi cái gì.

Hít thở sâu, Lam Mộc Ân uống một hớp trà nóng, mới vừa nhấp một ngụm hắn liền sững sốt, không biết có phải do trùng hợp không, đây là loại trà hắn thích. Lam Mộc Ân để tổng cộng mười loại trà trong bếp, theo lý luận Haier không thể phân biệt được những loại trà này khác nhau chỗ nào, ngay người một lúc lâu mới mở miệng, “Cảm ơn.”

Haier không trả lời, bọn họ tiếp tục nhìn Brown kháng chiến trường kỳ.

Lam Mộc Ân cẩn thận quan sát Cubi, tên đó có thể giấu Lidia ở đâu? Hắn có thể đi đâu? Mẹ của hắn không đứng tên căn nhà nào khác, Mary cũng vậy, càng khỏi phải nhắc tới Cubi, ngoại trừ khoảng thời gian ở trong ngục thì vẫn luôn bị nhốt trong nhà kho, không biết có rãnh đường xá hay không nữa.

Lam Mộc Ân nghĩ tới Tim Heller, ngoại trừ nhà xưởng sửa xe ra thì căn nhà đã bị lục soát nát bấy, nếu tên đó là đồng phạm, cũng không có manh mối nào cho thấy hắn giúp Cubi tìm chỗ giấu Lidia.

Một cô bé sáu tuổi, không khóc không quấy gì sao? Hắn làm cách nào có thể mang cô bé đi?

Lại thở sâu, xoa xoa huyệt thái dương, Lam Mộc Ân không muốn nghĩ lệch hướng, hắn mở to mắt, quyết định suy nghĩ lại lần nữa.

Tầm mắt đảo qua Cubi Alan, trên đôi giày có dính bùn đất, mấy hôm nay trời không mưa, sao có thể ẩm ướt được, hắn vươn người sát vào tấm kính, muốn nhìn thấy rõ hơn.

Ngay lập tức, một luồng suy nghĩ lóe sáng, hắn lao ra khỏi phòng, chạy thẳng xuống phòng pháp chứng, “Polly, tôi muốn tìm một thứ!”

Hắn tùy tiện đeo bao tay vào, tìm cuốn album, Haier cũng đi xuống, bước vào hỏi, “Cậu phát hiện cái gì?”

“Cái này, lúc trước Lucy Alan thường xuyên dẫn hắn ra hồ chơi.” Lam Mộc Ân mở album ra cho Haier xem, “Vào tù năm mười bảy tuổi, sau khi ra tù thì bị nhốt trong nhà kho, nơi hắn nhớ chỉ có chỗ này thôi.”

Haier nhíu mày nhìn tấm hình, “Đây là hồ nào?”

“Tôi không biết...” Lam Mộc Ân lật xem những tấm ảnh khác tìm ký hiệu hoặc đặc điểm nào đó, nhưng vẫn không tìm thấy gì.

“Năm Cubi Alan tám tuổi, em gái hắn chết, Lucy ép hắn phải giả gái, đối xử với hắn như Yvette, cho tới khi hắn không thể giả gái nữa thì thôi, tôi đoán khoảng năm mười hai, mười ba tuổi.” Lam Mộc Ân nhìn tấm ảnh gia đình vui vẻ, cảnh tượng hạnh phúc này cũng chính là nguyên nhân khiến Cubi sa đọa.

“Vừa lúc hắn bắt đầu có hành động dâm loạn những cô bé nhỏ tuổi...” Haier cầm album lên bước ra ngoài.

“Raikes Haier! Anh làm cái gì vậy!” Polly la lên, “Anh không thể mang vật chứng ra ngoài!”

“Xin lỗi, Polly, đây là tình huống khẩn cấp, chỉ cần vào phòng thẩm vấn thôi, sẽ đem trả ngay.” Lam Mộc Ân vỗ vỗ bả vai cô xin lỗi, định lao ra ngoài theo Haier.

Polly vươn tay giữ hắn lại, hung hăng trừng mắt, cầm bản khai đưa cho hắn, “Ký vào đây trước, lúc trả còn biết đường bổ sung.”

Lam Mộc Ân cười khỏ, cầm bút ký xuống sau đó mới rời khỏi phòng pháp chứng, khi quay về phòng thẩm vấn thì thấy Brown và Haier đang giằng co ngoài cửa.

“Năm phút là đủ, dù sao anh cũng lãng phí cả tiếng rồi, đừng để tôi phải nhắc lại, tôi chỉ muốn tìm Lidia Max thôi.” Haier lạnh lùng nói.

Brown nhìn Haier một lúc, sau đó đành phải gật đầu, Haier nhìn Lam Mộc Ân hỏi, “Có muốn vào không?”

Lam Mộc Ân lưỡng lự vài giây, chậm rãi lắc đầu, nhìn Haier bước vào phòng thẩm vấn.

Brown trừng mắt nhìn cánh cửa, sau đó đi vào phòng theo dõi bên cạnh, “Tên đó lúc nào cũng vậy, làm như tôi chỉ muốn tranh công cản trở hắn làm việc vậy, vụ án này của tôi mà, có manh mối trước thì không báo, lúc nào cũng tự hành động, làm cho tôi khó xử với cấp dưới, cậu có biết tại sao tổ của cậu là cái tổ không được hoan nghênh nhất không? Bởi vì boss của mấy cậu không tuân thủ nguyên tắc còn không thêm nề mặt ai, mọi người đều biết vụ án nào cũng lớn, người bị hại là quan trọng, nhưng tôn trọng lẫn nhau mới có thể hợp tác lâu dài được.”

Lam Mộc Ân nghe Brown kể khổ chỉ biết cười trừ, khuyết điểm lớn nhất của boss nhà này là không biết hợp tác.

Trong phòng thẩm vấn, Haier ném cuốn album tới trước mặt Cubi Alan.

Cubi nhìn cuốn album kia, không nói gì nhưng nụ cười trên mặt đã không còn nữa.

“Hello, Yvette.” Haier kéo ghế ra, ngồi xuống, trên mặt là nụ cười châm biếm.

Cubi kích động, ánh mắt tràn đầy hận thù và cảnh giác, “... Tôi là Cubi.”

Haier chỉ cười, mở cuốn album ra, “Đây chẳng phải là cậu sao? Yvette xinh đẹp, cậu mặc âu phục nhìn rất dễ thương, sao lại không mặc nữa?”

“Đừng gọi tôi như vậy!” Cubi Alan đột nhiên rống lên, hai tay đeo còng dùng sức nện xuống bàn, cổ tay chảy máu tươi, “Tôi là Cubi! Là Cubi! Anh có nghe thấy không?!”

Haier không có phản ứng gì, chỉ nói tiếp, “Mẹ của cậu đã nói gì còn nhớ không? Yvette, anh con chết rồi, mẹ chỉ còn mình con thôi, mẹ chỉ có một người con gái thôi.”

“Không có! Mẹ chưa từng nói vậy, mẹ biết Yvette đã chết, Yvette đã chết... mẹ biết mà...” Cubi đứng dậy ôm đầu, lẩm bầm gì đó, “Yvette chết rồi, Yvette đã chết, người chết là Yvette, không phải Cubi... không phải Cubi, Cubi còn sống...”

“Tại sao lại muốn dẫn Lidia tới hồ nước đó?” Haier đột nhiên nhẹ nhàng hỏi, “Cậu thích hồ nước đó đúng không?”

Cubi cúi đầu, một lúc sau mới khẽ gật nói, “Chỉ có hồ nước đó... Mẹ lái xe chừng nửa tiếng chở tôi tới đó... Mẹ sẽ đi dạo với tôi, chụp ảnh với tôi... nói với người ta tôi rất giỏi, rất ngoan...”

Haier nhìn vào tấm kính thủy tinh, Lam Mộc Ân ra ngoài cầm máy tính bảng chạy vào, “Lái xe chừng nửa tiếng...”

Brown cau mày, “Ở ngoại thành có không ít hồ, cũng có lẽ chỉ là một cái ao trữ nước thôi.”

Lam Mộc Ân nhanh chóng so sánh những địa điểm, Brown ra ngoài phân phó trực thăng tra xét từ trên không.

“Hồ nước kia có lẽ có nhiều ký ức với cậu nhỉ?” Haier chậm rãi nói.

“... Phải... chỉ có nơi đó... chỉ có nơi đó... Nhưng đó không phải vì tôi...” Cubi nắm góc áo mình, dùng sức dằn vò, như là muốn xé rách, “Là vì Yvette... vì những đứa con nít bẩn thỉu...”

Cubi thoát nhìn rất oán hận, hắn dùng sức xé toạt góc áo của mình, “Chỉ vì Yvette... Tất cả đều là vì Yvette... Chỉ có Yvette mới có thể khiến mẹ tới Snowing Fog...”

Cubi ngẩng đầu nhìn Haier, trong mắt có một thứ sung sướng, “Anh biết không, hồ nước ở đó có thể rửa sạch vài thứ...”

Haier không chờ Cubi nói xong, hắn bước nhanh ra khỏi phòng thẩm vấn, Lam Mộc Ân cũng cầm di động chạy ra ngoài đi theo Haier.

“Hồ Snowing Fog, nằm bên cạnh làng Snowing Fog.” Trước khi vào thang máy, Lam Mộc Ân gọi cho Brown nói mạnh mẽ.

Hắn nắm chặt điện thoại, chỉ hy vọng Lidia vẫn còn sống.

Một tiếng lái xe, Haier tìm đường hết ba mươi lăm phút, ba mươi lăm phút kia đối với Lam Mộc Ân mà nói là một cực hình.

Hắn không ngừng nhớ tới khuôn mặt dễ thương của Lidia, Jason cầu xin hắn mang Lidia trở về, còn có Mrs. Max khóc lóc nói không ai hứa sẽ tìm Lidia về với cô.

Lam Mộc Ân không ngừng hít thở sâu, cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Sau khi xe dừng lại, hắn lao nhanh xuống xe, Brown đã bố trí người đi tìm, hồ Snowing Fog rất lớn, bọn họ dọc theo bờ tìm kiếm, giữa đêm khuya lại không có ánh trăng soi đường, bọn họ không thể nhìn thấy gì trên mặt hồ, Lam Mộc Ân cầm đèn pin, vừa đi vừa tìm, chỉ hy vọng có thể tìm thấy Lidia bên hồ.

Tiếng sủa của cảnh khuyển và tiếng cánh quạt quay của trực thăng, kết hợp với tiếng còi của cảnh sát phía xa, tạo thành một tổ hợp khiến cho người ta bất an, Lam Mộc Ân càng ngày càng lo lắng, hắn không muốn nghĩ tới kết cục của Lidia, chỉ có thể ôm hy vọng nhỏ nhoi trong bóng tối.

Gió lạnh thổi qua mặt hồ, Lam Mộc Ân rung mình. Hắn nhớ tới mình từng ngồi trong xe cứu thương, người bê vết máu, bên tai là tiếng còi cảnh sát và tiếng kêu ầm ĩ, một mình cô độc. Máu dính trên người rõ ràng là nóng nhưng gió thổi qua khiến hắn lạnh như băng. Hắn không ngừng run rẩy, Kevin đã lấy chăn bọc hắn lại, cười nói đừng lo, không phải sợ, không sao đâu...

Hắn có cơ hội nói với Lidia như vậy không? Nói với cô bé không sao... đừng sợ...

Lam Mộc Ân chỉ cảm thấy càng ngày càng sốt ruột, nếu Lan có ở đây tên đó sẽ bảo đừng để quá nhiều tình cảm vào vụ án... Lam Mộc Ân cười, hắn đột nhiên nghĩ có lẽ mình thật sự cần bác sĩ tâm lý, cũng cần bạn bè, hắn không nên giận Lan.

Lam Mộc Ân hít vào một luồng khí lạnh, vừa xoa đầu thì thấy gì đó nổi trên mặt hồ, Lam Mộc Ân sợ run lên, tới gần hồ, cầm đèn pin rọi vào xem cho rõ.

Hắn gần như nín thở, hắn nhìn thấy ren màu hồng nhạt với cườm lấp lánh do đèn pin rọi vào.

Lam Mộc Ân ném đèn pin đi, cởi áo khoác nhảy xuống hồ, tiếng gọi xung quanh giống như cách hắn xa ngàn dặm, giờ khắc này hắn chỉ muốn cứu lấy thân thể đang nổi trên mặt nước ngoài kia.

Nước trong hồ lạnh như băng, trái tim cũng dường như bị đông cứng, hắn ôm lấy thân thể kia, đưa mặt cô bé ngửa lên mặt nước, dùng sức ôm bơi vào bờ, Haier giơ tay nắm lấy hắn, ra sức kéo vào.

Lam Mộc Ân cẩn thận đặt Lidia xuống đất, làm cấp cứu nhanh cho cô bé.

“Lidia!” Hắn gọi tên cô bé, muốn cô bé sống lại, muốn cô bé mở mắt ra.

Những giọng nói ầm ĩ bên tai, hắn không nghe vào lấy một chữ.

“Lidia!” Hắn chỉ cố gắng gọi tên cô bé, cấp cứu cho thân thể lạnh ngắt ấy, nhưng cô bé vẫn nhắm mắt như đang ngủ say, trên mặt xanh xao không một giọt máu, chẳng khác gì một con búp bê, mãi cho đến khi có người kéo hắn ra mới thôi, sức kéo quá lớn khiến hắn không thể đứng vững, sau khi được đỡ lấy, hắn mới ngẩng đầu.

Nhìn gương mặt quen thuộc kia, nét mặt ôn nhu giống như buổi chiều, nhưng sắc trời đã tối, hai người lại quá gần nhau, hắn không dám khẳng định đây là thật hay mình bị ảo giác.

“Đủ rồi.” Haier bình tĩnh nói, “Con bé đi rồi.”

Lam Mộc Ân nhắm mắt lại, quệt đi những giọt nước đang chảy trên mặt, sau đó ôm lấy đầu mình. Cả người hắn ướt đầm, giọt nước không ngừng nhỏ xuống.

Hít vài hơi, hắn nhìn về phía Lidia đã không còn hơi ấm, chậm rãi tiến về phía cô bé, cầm áo khoác lúc này mình cởi ra, cẩn thận bọc lấy Lidia.

Nhẹ nhàng vuốt sợi tóc dính trên mặt, Lam Mộc Ân nhẹ giọng nói, “Lidia... Đừng lo, không cần phải sợ, không sao đâu... Anh đưa em về nhà... Về nhà với mẹ nha...”

Hắn đứng ở đó nhìn bọn họ nâng thân thể Lidia bỏ vào túi, cẩn thận đưa đi.

Gió thổi qua mặt hồ khiến Lam Mộc Ân lạnh run, mãi cho đến khi Haier gọi hắn, hắn mới biết mình phải về.

Lam Mộc Ân im lặng đi sau Haier về xe, Haier mở cốp xe, lấy cái áo lao động đưa cho hắn, “Thay áo trước đi.”

Lam Mộc Ân đứng cạnh xe, cởi áo sơ mi ướt sũng, thay áo kia vào. Sau khi leo lên xe, hắn mới phát hiện Haier đang nhìn mình chăm chăm.

Hắn cười cười, “Không sao...”

Không sao...

Hắn lặp lại trong lòng, sau đó cài dây an toàn, chờ Haier lái xe.

Hai người ngồi tại chỗ năm phút nhưng Haier vẫn không có ý định lái xe về, Lam Mộc Ân nghiêng đầu nhìn Haier, “Tôi nói tôi không sao.”

Haier nhìn đồng hồ, sau đó mở khởi động xe, “Năm phút, có lẽ đã không sao rồi.”

Haier đang lo lắng cho hắn?

Hắn cúi đầu nhìn tay mình, bàn tay vẫn còn hơi run, không biết là do nước hồ đông cứng tay hắn hay là do thân thể lạnh lẽo của Lidia. Hắn nắm tay lại rồi mở ra, lặp lại mấy lần mới dừng lại.

Hắn cần phải bình tĩnh, hắn còn rất nhiều việc phải làm, hắn còn phải đối mặt với nhà họ Max.

Hắn tựa vào lưng ghế, nhắm mắt ép bản thân nghỉ ngơi, nhưng mà càng nhắm mắt thì càng thấy lạnh, chiếc quần ướt đầm và mái tóc đang chảy nước như đang nhắc nhở hắn về cái chết của Lidia.

Chặng đường mất một tiếng nhưng Haier lại lái tới một tiếng rưỡi, cuối cùng cũng về tới. Lam Mộc Ân cài dây an toàn, định xuống xe thì lại thấy Haier vẫn ngồi yên, hắn nghi hoặc nhìn Haier.

“Lạnh lắm sao?” Haier nhìn tay của hắn.

Lam Mộc Ân ngậy người, giơ tay lên mới biết mấy ngón tay vẫn còn run nhẹ. Hắn đúng là rất lạnh, nhưng không có lạnh đến mức độ này.

Hắn kinh ngạc nhìn tay mình, cho đến khi Haier giơ tay ra nắm lấy.

Da thịt khô ráo, ấm áp, có chút thô ráp, khớp xương rõ ràng và ngón tay thon dài đang nắm lấy tay hắn..

Lam Mộc Ân ngậy ra, sau đó cảm thấy đối phương càng lúc càng dùng sức nắm chặt, cho tới khi hắn thấy đau thì thôi.

Nhìn thấy Lam Mộc Ân nhú mày, Haier mới vừa lòng thả lỏng. Lam Mộc Ân nhìn Haier, đối phương chưa bao giờ tỏ ra lo lắng hay quan tâm, cho nên hắn không biết Haier đang lo lắng hay chỉ muốn giúp hắn thôi.

Mặc kệ là gì, Lam Mộc Ân thật sự nhận ra tay mình đã không còn run, hắn cười yếu ớt, rút tay mình về, “Cám ơn, tôi lên tắm thay quần áo là được.”

Haier không nói gì thêm, chỉ xuống xe đi cùng Lam Mộc Ân vào thang máy, sau đó trước khi Lam Mộc Ân nhấn số chín liền nhấn số ba. Lam Mộc Ân không biết phải nói gì, tới lầu ba thì ngoan ngoãn đi ra, trước khi thang máy đóng lại, Haier nói với hắn một câu, “Cậu mà bị cảm, tôi làm thịt cậu.”

Lam Mộc Ân cười khở, mở tủ ra lấy khăn sạch, bước vào nhà tắm, tắm rửa sạch sẽ.

13. Quyển 1 - Chương 6-2: Hạ

Mở vòi sen, nước ào ào chảy, dù rằng là nước nóng nhưng Lam Mộc Ân chẳng thấy ấm lên tí nào, hắn cảm thấy mình như đang ngâm trong hồ nước.

Hồ nước lạnh lẽo đó giống y như những vết máu dính lên người hắn ngày xưa, vừa nhơ nhớp vừa ảm, rửa cách nào cũng không sạch. Có rất nhiều lần hắn lên thức dậy vào lúc nửa đêm để đi tắm, hắn biết Kevin và Mai Lâm làm bộ như không phát hiện, chỉ là lúc nào hắn cũng có cảm giác Mai Lâm tỉnh giấc, ngồi bên giường chờ hắn, hắn biết vì hắn nhìn thấy ánh đèn ngủ mờ rọi ra từ phòng Kevin.

Chờ hắn bước ra khỏi phòng tắm, bước vào phòng, hắn sẽ nghe thấy tiếng tắt công tắc đèn vang lên giữa màn đêm yên tĩnh. Hắn cảm thấy an tâm, bởi vì Mai Lâm tỉnh giấc, mà Mai Lâm tỉnh thì Kevin cũng sẽ tỉnh.

Để nước ấm chảy từ đầu xuống chân, hắn há miệng ra hô hấp, mãi cho đến khi cảm thấy dòng nước chảy quá mạnh, hơi nước bốc lên khiến cho hắn khó thở, hắn mới tắt vòi sen.

Lau lau mái tóc ướt, Lam Mộc Ân bước ra ngoài vẫn còn quần khăn tắm trên cổ.

Vụ án này có gì đặc biệt? Cũng bởi vì Lucy Alan, cho nên mới có thể ảnh hưởng tới hắn đến vậy.

Hắn ngồi trong phòng thay quần áo, chôn mặt vào khăn tắm.

Hắn cảm thấy mình phải trút hết nỗi tức giận này, nếu cứ tiếp tục như vậy hắn sẽ điên mất, mà hắn thì không hy vọng mình sẽ mất kiểm soát.

Nếu mất kiểm soát, vậy thì hắn sẽ giống như Hughes nói.

Đó là kết quả mà hắn không muốn nhất, hắn cố gắng lâu như vậy, là để chứng minh Hughes đã sai, hắn không muốn kiểm cũi ba năm thiêu một giờ.

Hắn không muốn thấy Hughes nói với Kevin, tôi nói đúng mà thấy chưa, đáng lẽ cậu không nên nhận nuôi thằng nhóc này.

Lam Mộc Ân mỉm cười, dù qua gần hai mươi năm nhưng hắn vẫn giống một đứa nhỏ để ý tới chuyện này, cho dù Hughes đúng hay không thì thế nào, hắn rút cuộc cố gắng vì cái gì, có đôi khi hắn cũng không biết.

Hắn thở sâu, ném khăn xuống ghế, thay quần áo thể dục và giày khác vào, cầm khăn mặt treo lên xà ngang, sau đó ra ngoài đóng cửa phòng lại. Hắn muốn viết cho xong báo cáo rồi về nhà.

Vào thang máy nhấn lầu chín, hắn nhớ mình còn phải xuống chỗ Polly bổ sung bản kê khai. Đi ra khỏi thang máy định về phòng làm việc trước, thì lại nhìn thấy trên băng ghế ở hành lang bên kia có một đứa bé đang ngồi.

Hắn cảm thấy ngực mình như có gì đó đè nặng, chần chờ vài giây, hắn quyết định bước qua đó.

“... Hi, Jason.” Lam Mộc Ân tới gần.

Jason Max ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt trống rỗng, bất lực.

“... Anh xin lỗi...” Cổ họng Lam Mộc Ân khô khốc, gần như không thể nói hết.

Jason né ánh mắt của hắn, cúi đầu, sau một lúc lâu mới phun ra ba từ, “... Đồ lừa đảo.”

Lam Mộc Ân không phản bác, hắn muốn vươn tay sờ đầu Jason nhưng hắn đoán Jason không muốn ai chạm vào nó.

“Anh gạt em, anh đã hứa với em rồi mà!” Jason ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn, nước mắt ứa ra từ đôi mắt to tròn, “Anh đã hứa với em rồi mà, anh gạt em!”

“Anh xin lỗi.” Lam Mộc Ân chỉ có thể xin lỗi, hắn không biết hiện giờ vẻ mặt của mình trông ra sao, nhưng Jason lại chỉ nhìn hắn không nói tiếng nào.

Cuối cùng Jason òa khóc, sau đó đâm đầu chạy về hướng kia. Lam Mộc Ân định giữ nó lại nhưng nâng đầu lên thì liền dừng tay.

Mrs. Max ôm thằng bé lên, vỗ nhẹ lên đầu nó.

Hắn thấy Mrs. Max ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt tiêu tụy, rốt cuộc cũng buông xuôi tất cả. Vành mắt đỏ hồng lấp lánh nhìn Lam Mộc Ân một lát, sau đó nở nụ cười, nói một tiếng cảm ơn.

Lam Mộc Ân cảm thấy bản thân cần phải xin lỗi, hoặc nói cái gì đó, nhưng rốt cuộc cũng không nói được lời nào.

Hắn chỉ có thể nhìn Brown bảo người đưa cô về, Brown đứng đó nhìn hắn một lúc rồi chậm rãi bước tới.

“Cô ấy hỏi áo khoác trên người Lidia là của ai, tôi nói là của cậu, cô ấy nói cảm ơn, con bé rất sợ lạnh.”

Lam Mộc Ân nín thở nhắm mắt lại. Hắn không đáng nhận lời cảm ơn này, hắn cảm thấy bản thân đã làm hỏng mọi chuyện.

“Đừng đặt quá nhiều tình cảm vào vụ án, lần này hợp tác tuy rằng không vừa ý lắm nhưng mà... cậu vất vả rồi.”

Brown khẽ thở dài, vỗ vỗ lên vai Lam Mộc Ân, xoay người quay vào văn phòng.

Lam Mộc Ân chỉ đứng yên tại chỗ, đứng nhìn hành lang trống rỗng.

Tiếng gõ cửa kéo lại lực chú ý của Lam Mộc Ân. Hắn xoay đầu nhìn, Haier đang đứng đó, “Cậu muốn đứng đây tới chừng nào?”

“Xin lỗi.” Lam Mộc Ân cười cười, đi vào văn phòng, Danny và Annetta vẫn còn ở trong.

“Hôm nay về nhà hết đi, mai tính tiếp.” Haier cầm áo khoác lên, như chuẩn bị về.

“Tôi viết báo cáo xong đã, mọi người về trước đi.” Lam Mộc Ân cười, mở máy tính lên.

Haier nhìn hắn một lúc lâu, không có ý định cản hắn, xoay người ra khỏi phòng.

Danny hơi do dự, vỗ lên vai hắn, “Nhớ về nhà nghỉ ngơi sớm.”

“Tôi biết rồi.” Hắn cười đáp lại, sau đó nghe tiếng bước chân của Danny rời khỏi phòng.

Annetta đứng nghiêng đầu nhìn hắn, “Bảng kê khai bên Polly tôi giúp cậu bổ sung.”

“Cảm ơn.” Lam Mộc Ân nhìn Annetta, cười cảm kích.

“Đừng nghe lời bọn họ.” Annetta thở dài, học theo Danny vỗ lên vai hắn, “Đi bar kiếm bạn giường đi, hôm sau sẽ quên hết ngay.”

Lam Mộc Ân bật cười, không trả lời, chỉ đưa lưng về phía Annetta phất tay chào.

Hắn nhìn máy tính hiện lên màn hình bảo vệ, lay lay con chuột, bắt đầu đánh chữ trên màn word trắng bóc.

Đánh lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong ba ngày nay, có bao nhiêu ghi lại bấy nhiêu.

Chỉ là đây là nhiệm vụ, hắn phải dùng từ ngữ thích hợp, nhớ lại những chuyện đã xảy ra, hắn không muốn bỏ sót dù chỉ là một chi tiết nhỏ.

Mãi cho đến khi bấm lưu bản báo cáo, hắn nhìn lên đồng hồ, đã năm rưỡi sáng.

Lam Mộc Ân bước tới bên cửa sổ, tránh đụng vào đồng hồ sơ lộn xộn, mở cửa sổ ra. Theo khe cửa nhỏ hẹp nhìn ra ngoài, mặt trời đang mọc, sương mù mờ mờ. Hắn cảm thấy thật mệt mỏi, nhưng cơ thể lại không ngừng nhắc nhở, hắn phải phát tiết.

Hắn muốn tìm một ai đó đánh một trận, hoặc tìm một nơi trống trải hết thật to, nếu không thì như An nói, tìm bạn giường.

Hoặc có thể về nhà gặp Mai Lâm, bây giờ về nhà có thể vừa lúc được ăn sáng.

Hắn nghĩ tới những chuyện mình có thể làm, sau đó tắt máy tính, cầm chìa khóa xuống lầu, khi vào thang máy, hắn nghĩ đi tìm Lan tâm sự cũng không tệ.

Hắn xoay xoay chìa khóa bước vào xe, định lái xe đi thì phát hiện chìa khóa trong tay không phải của mình.

Chùm chìa khóa này là của Haier.

Lam Mộc Ân giật mình, hắn không nhớ chìa khóa của mình để ở đâu.

Xe là Haier lái, xe thì cả hai đều có, nhưng Haier luôn thích lấy xe của hắn, sau khi về văn phòng sẽ ném chìa khóa lên bàn hắn, luôn luôn là vậy, cho nên vừa rồi khi cầm chùm chìa khóa lên, hắn đã nghĩ đây là chìa khóa của mình.

Hắn cười khổ, hắn thật sự không biết Haier đang nghĩ gì, nhưng hắn khẳng định không có vụ ‘lấy nhầm chìa khóa’.

Hắn dựa vào bánh lái, mệt muốn xỉu, chìa khóa nhà đang ở trong tay Haier, cho nên hắn không thể vào nhà được. Hắn hít một hơi thật sâu, mở máy lái xe đi. Hắn biết mình có thể tới nhà Kevin ngủ một chút, hoặc qua nhà Lan nằm đỡ.

Hoặc gọi điện cho Danny... Cho dù An cũng không ngại cho hắn ngủ nhờ, cùng lắm thì về văn phòng ngủ trên sofa.

Hắn có rất nhiều lựa chọn.

Vừa nghĩ vừa lái xe trên con đường yên tĩnh.

Mãi cho đến khi dừng xe lại, Lam Mộc Ân hít sâu, hắn thật sự rất mệt, cả thân thể như đeo chì, có lẽ hắn đang căng thẳng, hắn cảm thấy không cần nhắm mắt cũng có thể nghe thấy tiếng tim đập.

Lam Mộc Ân tắt máy, rút chìa khóa xuống xe.

Theo bản năng định tra chìa vào ổ, nhưng lại hơi do dự. Qua thật lâu, có lẽ cũng không lâu đến vậy, hắn cầm chìa khóa, tay kia nhấn chuông.

Không lâu sau, giống như Haier đã chờ sẵn, cánh cửa mở ra.

“Tôi nhớ đã để chìa khóa lại cho cậu rồi mà?” Nhìn nụ cười thoải mái của đối phương, Lam Mộc Ân cảm thấy bản thân chẳng khác nào nữ sinh lần đầu tham gia vũ hội.

“... Sao anh không nói anh trộm chìa khóa của tôi?” Lam Mộc Ân ôn hòa trả lời.

Haier cười, hai người lặng lẽ đứng đó không nói gì.

“Cậu vẫn muốn tiếp tục đứng ở đây?” Mãi cho đến khi nụ cười trên mặt Haier càng ngày càng tươi, hắn lui ra sau mở rộng cửa.

Lam Mộc Ân cảm thấy mình không nên làm vậy, chỉ cần kêu người ta trả chìa khóa cho mình là được rồi.

Nhưng chỉ một câu đơn giản kia.

Làm cho hắn không thể kiểm soát chính mình, giống như Hughes nói.

Hắn đúng là không thể kiểm soát bản thân, sau khi gặp Raikes Haier, tất cả những gì hắn có dường như đều bị người này khống chế.

Hắn không tự chủ bước vào cánh cửa kia.

Tiếng cửa đóng lại, giống như tiếng vang của tủ lạnh trong phòng pháp y.

Haier không cho hắn thời gian lưỡng lự, thân thể ấm áp dựa sát vào người hắn, hắn chỉ có thể nhắm mắt lại.

Bản thân như chìm vào đó, không thể hô hấp.

Nhưng hắn cũng hiểu ra, bản thân đã bị người này nắm trong lòng bàn tay, không thể nào thoát khỏi.

14. Quyển 1 - Chương 7: Phiên Ngoại

Hình dáng của mẹ mình ra sao, hắn đã không còn nhớ nữa.

Mà mùi hương của mẹ, vòng tay ấm áp, tất cả cũng không còn đọng lại gì trong ký ức của hắn.

Sâu trong trí nhớ chỉ còn mùi rượu lẩn trong mùi rỉ sắt hôi thối, mùi thuốc tẩy quần áo và mùi máu tanh.

Lam Mộc Ân luôn luôn tự hỏi có phải mình không tồn tại hay không, bởi vì người mẹ này không bao giờ nhìn thấy hắn.

Khi vừa chuyển tới đây, mẹ của hắn vẫn còn thanh tỉnh, bà sẽ nhớ nấu cơm cho hắn ăn, khi tâm trạng tốt sẽ đọc bài cho hắn nghe, dạy hắn viết tiếng Trung.

Nhưng dần dần, hầu hết thời gian bà đều say xỉn, khi bà uống rượu bà sẽ xem hắn như vô hình, bà nhìn thấy San nhưng không thấy hắn.

“Nếu không sinh mày ra thì tốt rồi.”

Lúc mới bắt đầu, có nhiều lần bà cầm chai rượu vừa khóc vừa ném, rượu đổ lênh láng, mảnh vụn đầy đất, chỉ cần cầm được thứ gì sắc nhọn là sẽ tự rạch mình, mặc kệ đó là dao, thủy tinh, gương hay là gì khác, máu tươi chảy ra từ cổ tay, nhiều lần vấy trúng người hắn, nhưng bà hoàn toàn không quan tâm.

Bà thường xuyên nhuộm đỏ cả drap giường và khắp mặt đất. Nhìn máu chảy từ cổ tay xuống khuỷu tay, chậm rãi nhỏ giọt xuống đất, bà lại trở nên an tĩnh, giống như đang chờ đợi điều gì đó, ngồi im không nhúc nhích.

Đây chẳng qua chỉ là lúc bắt đầu, lúc đó trong mắt bà vẫn có hắn, bà nói những lời cay độc, mỗi lần San nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ trên lầu, sẽ vội vàng chạy từ siêu thị ở dưới lên, băng bó cho bà, kiểm tra xem hắn có bị thương không, sau đó dọn dẹp đồ vỡ bừa bãi ở dưới đất.

Khi đó hắn chỉ hy vọng bà đừng chú ý tới mình, trước khi bà nổi cơn quậy phá, hắn sẽ đi tìm chỗ trốn, chờ cho đến khi San tìm thấy kéo ra, rồi ôm hắn an ủi.

Có lẽ nguyện vọng đó quá rõ ràng, cho nên từ đó trở đi bà không còn nhìn thấy hắn nữa.

Ngay cả những câu nói oán độc của miệng cũng không nghe thấy nữa, bà hoàn toàn quên đi hắn, quên đi mình có một đứa con.

Khi đó hắn bắt đầu hối hận, cố gắng làm mọi thứ để bà chú ý.

Nhưng sau này, cho dù là khi thanh tỉnh, bà vẫn luôn tỏ ra không nhìn thấy gì cả.

San luôn cố gắng chăm sóc bà, chăm sóc hắn.

Khi không có San, bà sẽ đập những gì có thể đập, kéo lực chú ý của San, nhìn San tức tốc chạy lên lầu.

Khi San có ở nhà, bà vẫn làm như vậy, chờ San đặt toàn bộ lực chú ý lên bà.

Hắn không biết lý do tại sao bà lại làm vậy, bà cũng chưa từng kêu đau.

Sau một trận quậy phá, bà sẽ im lặng vài tiếng, mệt mỏi ngồi bệt dưới đất, giống như sắp ngủ.

Dưới đất là những mảnh thủy tinh vỡ và dao dính máu mà San chưa kịp dọn.

Đây chẳng qua chỉ là tò mò, hắn muốn biết bà có cảm giác gì khi làm như vậy, hắn cầm dao lên, đặt lên chỗ bà hay cắt, dùng sức cắt một đường.

Cảm giác đau đớn xâm chiếm toàn bộ suy nghĩ.

Trước khi hắn la lên, San giống như nổi điên nhào về phía hắn giật lấy con dao, dùng sức tát hắn một cái thật mạnh, sau đó ôm lấy hắn khóc thật to. Cảm giác đau rất trên mặt hoàn toàn khác hẳn với cảm giác đau đớn nơi cổ tay. Đó là lần đầu tiên hắn bị đánh, cũng là lần đầu tiên thấy San khóc nhiều như vậy.

Hắn không khóc, cũng không kêu đau, chỉ ôm San giải thích, một lần rồi lại một lần.

Vết thương lần đó cũng không để lại sẹo như mẹ hắn, hắn có chút may mắn, cũng cảm thấy hối hận, nghĩ lại nếu để lại sẹo, có lẽ bản thân sẽ nhớ rõ cơn đau đó, cũng sẽ nhớ San đã đau đớn như thế nào, may là không để lại sẹo.

Hắn không muốn San đau khổ, cho nên hắn chưa bao giờ lặp lại hành vi kia.

Nhưng hắn sẽ luôn nhớ tới sự đau đớn đó, cảm giác đau đớn lan ra từ cổ tay, trong chớp mắt cướp đi toàn bộ lực chú ý, một giây kia dường như không có gì là quan trọng, chỉ có cảm giác đau đớn thật chân thật.

Hắn dường như có thể hiểu ra tại sao mẹ mình lại luôn làm như vậy.

Nhưng vì San, hắn không được làm thế, San nói đó là sai, là không đúng.

Về mặt khi đó của San rất mệt mỏi, tựa như đã không còn sức, nhưng vẫn dùng sức lay bả vai hắn, nói với hắn tuyệt đối không được làm như vậy nữa.

Hắn gật đầu, hắn đã hứa với San như vậy, cho nên sau đó hắn không muốn nghĩ tới cơn đau có thể gây nghiện đó.

Hắn không muốn nghĩ tới lý do mà mẹ mình phải làm vậy, tại sao không nhìn thấy mình thêm nữa, hắn cố gắng lo việc nhà và chăm sóc mẹ coi như giúp San, nhưng hắn cũng chú tới ý, San cũng dần không còn nụ cười sáng sủa vốn có khi nhìn bà nữa.

Một ngày đầu thu nọ, trong phòng oi bức lạ thường, mùi rượu cũng bị mùi trà át đi.

Thân thể ướt đầm mồ hôi thức dậy, oi bức khiến cho hắn khó thở, hắn leo xuống giường mở cửa sổ, để gió bên ngoài mang theo mùi thối thối bay vào, không khí trong phòng lại thay đổi lạ thường.

Tiếng réo của ấm nước vang lên không ngừng, từ ngoài cửa sổ vọng vào tiếng còi cảnh báo, hắn nhớ San đã từng dạy hắn cách phân biệt còi cứu thương và còi cảnh sát, hắn nghiêng tai nghe, hắn nghĩ cả hai loại xe cùng tới.

Chân đạp phải chất màu đỏ, trong phòng thì nóng nhưng mặt đất lại lạnh. Hắn bước tới trước phòng tắm, San đang ngồi dưới đất dựa vào tường run rẩy, che đi cánh tay trắng nõn của mẹ hắn trong phòng tắm cùng với máu tươi nhuộm đầy đất.

Máu còn ấm, mùi giống như mùi rỉ sét, hắn rất ghét mùi này.

Hắn nhìn mẹ mình hoàn toàn khác bình thường, không nhúc nhích, hắn nhớ San đã từng nói, nếu San không có nhà mà bà lại làm ra chuyện gì, thì đầu tiên phải gọi 911, thu dọn quần áo của mẹ và giấy bảo hiểm, tự thay quần áo sạch sẽ, trên người không được dính máu, người ta hỏi cái gì phải trả lời là không biết.

Nhưng San đang ở nhà, nhưng chính San lại không làm gì cả.

Hắn không biết tại sao San lại không giống ngày thường, giờ đây chỉ ngồi một chỗ, khóc không ngừng, trên người dính đầy máu.

“San... có chuyện gì vậy...” Hắn lay lay cánh tay San, nhưng đối phương không hề để ý.

Hắn xoay người chậm rãi bước về phía cửa phòng tắm nhẹ nhàng đẩy cửa.

Bên trong máy chảy lênh láng, mẹ không nhúc nhích nằm té dưới đất, máu hòa vào nước chảy ra không ngừng. Hắn chạy vào làm như San thường làm, ngăn miệng vết thương lại.

Hắn ghét nhất cảm giác dính dính của máu. Cảm giác lạnh lẽo không giống ngày xưa, tay của bà không mềm mại cũng không còn độ ấm.

“... San... Mẹ lạnh...” Hắn không biết phải làm gì lúc này, đứng lên chạy ra ngoài.

Tiếng réo của ấm nước hú lên không ngừng, nước trà bên trong tràn ra, mùi trà bay khắp nơi. Hắn xoay đầu định hỏi San phải làm gì, thì chẳng biết từ khi nào San đã đứng phía sau hắn, trong tay cầm con dao.

“... San... có chuyện gì vậy?” Hắn ngẩng đầu, nhìn người mẹ thứ hai của mình.

San ngồi xổm trước mặt hắn, ôm lấy hắn, nói vào tai hắn.

“... Xin lỗi... Lam... ta không cứu được mẹ con...”

San ảm áp, nhưng mẹ lại lạnh, hẳn biết điều đó có nghĩa là gì.

“San...?”

San buông tay, đứng dậy nhìn hẳn, giọt nước mắt chảy xuống, bàn tay cầm dao run rẩy.

“San?” Hẳn bước tới gần.

“Dừng lại đây!” San hét lớn, lùi ra sau, dựa vào tường, ngồi xuống suy sụp.

San cúi đầu nức nở, nắm chặt con dao, “Tại sao... tôi đã cố gắng như vậy... nhưng tại sao lại không thay đổi được em...”

Ở bên ngoài vang lên tiếng bước chân và tiếng gõ cửa liên hồi.

“Phu nhân! Dừng làm chuyện điên rồ! Làm ơn mở cửa!”

Hẳn xoay đầu nhìn cánh cửa rung rung, San nói chỉ có bà và mẹ hẳn mới được mở cửa, cho nên hẳn cũng chẳng thèm quan tâm tới cánh cửa sắp bung ra kia.

“San?”

Hẳn nhìn San đặt dao lên cổ, nhìn hẳn cười miễn cưỡng, hẳn sợ run lên.

San sẽ không làm vậy... San đã bắt mình thề không được làm vậy, cho nên mình sẽ không làm... San cũng không...

Hẳn nhìn San, ở trong đầu hô to vô số lần bảo San dừng lại, nhưng yết hầu lại không thể phát ra âm thanh.

“Lam... xin lỗi... ta hết sức rồi con à...”

Khi cánh cửa bung ra cũng là lúc máu tươi văng tung tóe.

Hẳn không nhớ lúc đó mình có hét lên hay không, hẳn chỉ nhớ trước mặt mình là máu, San dùng dao tự cắt cổ mình.

Mẹ đã thử rất nhiều lần nhưng đều không thành công, San chỉ cần một lần đã đi toi tính mạng.

Hẳn nhớ rất rõ khi đó vô cùng hỗn loạn, có rất nhiều người chạy vào, một đôi tay ôm lấy hẳn từ phía sau, hẳn cảm thấy bản thân như bay lên không trung.

Hẳn thét chói tai, giấy dựa, không ngừng đầm đã, gọi tên San.

Nhưng San chưa từng đáp lại.

Mãi cho đến khi hẳn mệt mỏi, không còn sức hét hò giấy dựa, lúc đó mở bỏ cuộc, vươn tay lau đi máu dính trên mặt.

“Bé à, không sao đâu, đừng sợ.”

Hẳn im lặng nhìn người kia, hẳn không sợ, nhưng hẳn không muốn nói ra.

Người kia cho hẳn một cái chăn, ôm hẳn vào xe cứu thương, đèn cảnh sát lập lòe, không khí ở bên ngoài tốt hơn rất nhiều so với trong phòng.

Hẳn biết chuyện gì xảy ra, San đã từng nói với hẳn chết là gì.

Có rất nhiều người ra ra vào vào, hẳn nhận ra tên chủ nhà đáng ghét vừa đi qua trước mặt hẳn.

“Chết tiệt, phải tốn bao nhiêu tiền mới rửa sạch sẽ đây... Đúng là đồ gây họa, đáng ra mình không nên cho bọn Trung Quốc thuê nhà!”

Ông chú tóc vàng bế hẳn ra khi này đang cầm điện thoại nói chuyện.

“Tôi không quan tâm mất bao nhiêu tiếng! Lập tức tìm chỗ cho thằng bé tá túc!”

Hắn cảm thấy chân hơi lạnh, cúi đầu nhìn, hắn không mang giày, rứt chân vào chăn, hắn cảm thấy càng lúc càng lạnh.

“Hi, con biết tiếng Anh không?” Ông chú tóc vàng nói chuyện điện thoại xong, bước tới trước mặt hắn hỏi, hắn khẽ gật đầu.

“Chú là Kevin, con tên gì?” Ông chú có màu mắt xanh và nụ cười thân thiết.

“... Lam Mộc Ân.” Hắn nhỏ giọng đáp.

“Lam... gì cơ?” Kevin không phát âm được, lúc trước San cũng vậy.

“San gọi con là Lam.” Hắn trả lời.

“À ~ Lam, có muốn theo chú về nhà không? Vợ chú có thể làm cho một con ly chocolate nóng và sandwich, con đói bụng chưa?” Kevin sờ đầu hắn.

“... Con muốn về nhà.” Hắn ngẩng đầu nhìn căn nhà trên lầu bốn, mẹ nói căn ở tầng trệt quá xấu, San thì luôn cười trừ.

“Tạm thời con không về nhà được, trong nhà con... rất lộn xộn, tới chỗ chú ở tạm mấy ngày nha?” Kevin bắt đầu dĩ năng vai hắn, hắn nghĩ ông muốn an ủi, hắn biết, San cũng thường làm vậy.

Nhưng hắn biết mình không thể về nhà, hắn sẽ giống như mẹ từng nói, bị đưa tới một gia đình khác, để một người không quen biết nuôi dưỡng, sống một cuộc sống bị ngược đãi.

Sau đó San nói sẽ không để chuyện này xảy ra, nhưng hắn biết San đã bất lực, vì sau cùng, hắn cũng không phải người quan trọng nhất trong lòng San.

“... Chú muốn gửi con cho gia đình khác?” Hắn ngẩng đầu nhìn Kevin, hỏi với giọng điệu không chút để ý.

Kevin sững sờ vài giây, rồi mới cười trả lời, “Không, chúng ta về nhà của chú trước, vấn đề này mấy ngày sau rồi nói.”

Hắn gật đầu tỏ vẻ đồng ý, để Kevin đưa về nhà. Hắn không từ chối ý tốt của Kevin, nhưng hắn nghĩ Kevin cũng sẽ giống San, cuối cùng vẫn bỏ hắn lại.

Nhưng mà qua một ngày, hai ngày, một tuần rồi hai tuần, hắn vẫn luôn chờ Kevin gửi hắn cho gia đình khác, nhưng Kevin lại không hề làm vậy.

Mai Lâm cũng đối xử với hắn rất tốt, mỗi ngày pha cho hắn ly chocolate nóng, đôi khi còn bỏ kẹo đường vào. Lúc trước San cũng làm vậy, nhưng không bỏ nhiều như Mai Lâm, còn có cái bánh màu nữa.

Mai Lâm nấu cơm cũng rất ngon, nhưng món ăn hoàn toàn khác những món mẹ hắn làm.

Hắn nhớ San, không biết tại sao, hắn cũng nhớ mẹ, nhớ lại cơn đau nơi cổ tay ngày đó.

Hắn, Kevin và Mai Lâm là những người khác nhau, bọn họ không thể lúc nào cũng ở cạnh nhau, mẹ hắn từng nói người ở đây không đối xử tốt với người Trung Quốc, hắn không hiểu tại sao, bởi vì San cũng là người Mỹ tóc vàng mắt xanh.

Mỗi cuối tuần hắn phải gặp một chú bác sĩ tâm lý tên là Hughes, ông sẽ chơi trò chơi với hắn, bảo hắn vẽ, nói chuyện với hắn. Hắn không thích nói chuyện với bác sĩ kia, hắn ghét cái kiểu lúc nào cũng dò xét hắn, giống như chỉ cần hắn nói sai một điều liền mang hắn rời khỏi gia đình Kevin.

Hắn cố gắng làm bản thân trông sáng sủa, hạnh phúc, không có nét bi thương, bởi vì hắn nghe được đoạn trò chuyện giữa Kevin và Hughes.

“Cậu muốn nhận nuôi thằng bé này thật à?”

“Tôi và Mai Lâm đã quyết định rồi, chúng tôi không có con, mà cả hai đều thương nó, chúng tôi muốn nhận nuôi thằng bé.”

“Làm bạn với nhau nhiều năm, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, thằng bé này có vấn đề rất lớn, bây giờ nó mới tám tuổi, nhưng sau này cậu phải trông chừng nó thật cẩn thận, chỉ cần nó đi sai đường, nó sẽ đi theo con đường của mẹ nó.”

“Ý cậu là nó sẽ tự sát?”

“Ý tôi là khả năng nó làm như vậy cao hơn người khác rất nhiều.”

“Nó sẽ không, nó là một đứa bé kiên cường, tôi tin nó.”

“Cậu chỉ mới chăm sóc nó hai tháng thôi, đừng tự tin như vậy.”

“Dù gì đi chăng nữa, nó cũng vừa mất đi hai người mẹ, hai chúng tôi không thể để nó cảm thấy mình lại bị bỏ rơi, cả hai sẽ làm cho nó cảm thấy an toàn và thoải mái, đứa con chúng tôi nuôi lớn sẽ không lựa chọn con đường đó đâu.”

“... Được rồi, tôi giúp cậu ký tên vào bảng đánh giá tâm lý, nhưng cậu phải cam đoan với tôi, mỗi tháng nó phải gặp tôi để cố vấn tâm lý thì mới được.”

“Cám ơn cậu, tôi và Mai Lâm sẽ đi cùng nó.”

Hắn nghe thấy, nhưng hắn làm bộ nhưng không nghe. Mấy tuần sau, Kevin cầm giấy khai sinh của hắn, từ đó trở đi hắn chính thức trở thành con trai của Kevin.

Hắn tươi cười với Kevin, sau ngày hôm đó, tên của hắn trở thành “Lam M Ames”.

Kevin vẫn không đọc được tên đệm của hắn, hắn cũng không giải thích Lam không phải tên, bởi vì Kevin sẽ không phát âm được hai từ ‘Mộc Ân’, cho nên tên của hắn viết tắt thành M, họ lấy theo Kevin, đổi thành Ames.

Kevin quyết không bỏ cuộc khiến cho hắn kinh ngạc, nhưng hắn quyết tâm quên tất cả những gì trong quá khứ, chỉ là San và người mẹ luôn tỏ ra không nhìn thấy hắn, thậm chí là cơn đau nơi cổ tay vẫn luôn khắc sâu trong tâm trí.

Hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy lần thứ hai, đó cũng là lời hứa với San.

Mỗi tháng đi gặp Hughes thật giống như đi lâm trận, hắn chưa từng nói mình từng học theo mẹ làm bản thân bị thương, ngay cả Kevin và Mai Lâm cũng không biết, hắn thương bọn họ, hắn không muốn làm hai người thất vọng, hắn cũng không muốn đi theo con đường của San và mẹ mình.

San nói rất đúng, đó là sai.

Hắn phải giống như Kevin đã nói, hắn phải kiên cường, hắn phải chứng minh mình sẽ không bao giờ đi theo con đường của mẹ.

Hắn tin mình nhất định sẽ làm được.

Nhất định!

15. Quyển 2 - Chương 1-1: Tiết Tử

Hắn nhớ rất rõ khung cảnh ấy.

Trăm lần, ngàn lần cứ không ngừng xuất hiện trong đầu hắn.

Hắn đi vào một tòa nhà bỏ hoang, bước đi trên cầu thang lượn vòng, tiếng bước chân vang vọng giữa không gian trống trải.

Hắn nhớ rất rõ khuôn mặt ấy.

Đôi mắt nhỏ hẹp với ánh nhìn độc ác, trên hai má là vết sẹo ghê tởm, cùng với cánh tay vừa mới quấn băng nhờ vào kiệt tác của hắn.

Hắn chỉ còn một bước nữa là đã bắt được người này, chỉ còn một bước thôi.

Nhưng bây giờ hắn chỉ có thể đứng tại đây, nhìn đối phương giữ vợ của mình, không thể làm được gì.

“Tao đã tới, thả cô ấy ra, giết phụ nữ không phải phong cách của mày.”

Người kia mỉm cười, thả tay ra, để cô ấy chạy về phía mình.

Ôm chặt cô ấy vào lòng, chỉ hy vọng cô ấy mau rời khỏi chỗ này.

Hắn biết cô đủ dũng cảm và thông minh, cô sẽ tìm cây súng đặt bên hông hắn, làm như vậy cô sẽ tự bảo vệ mình được.

Lúc đó, hắn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mất đi cô ấy.

“Chạy mau!”

Hắn hôn nhẹ lên trán cô, nhìn vào đôi mắt ôn nhu ấy.

Cô buông tay, đi về hướng ngược lại không hề xoay đầu.

Người kia giơ súng lên, vợ hắn rút cây súng bên hông, quay trở lại.

Không được –!!

Hắn muốn bảo vệ vợ của hắn, hắn chưa từng nghĩ cô sẽ bảo vệ ngược lại mình.

Vũ khí của đối phương tốc độ nhanh hơn súng của hắn rất nhiều, hắn biết ý đồ của cô ấy, trong đầu nghĩ phải lập tức đẩy cô ra xa.

Cô giơ súng lên bắn qua vai hắn, hướng về phía người kia.

Tiếng súng vang lên giữa tầng trệt trống trải, hắn biết người kia đã ngã xuống.

Mà khi hắn ngã xuống, hắn cũng ôm lấy vợ mình.

Viên đạn xuyên qua cơ thể, bây giờ đang nằm thật sâu trong thân thể đối phương.

Hắn cảm giác máu trào lên cổ họng, gần như không thể mở miệng.

“... Xin lỗi...”

Cô nở nụ cười.

“... Nói yêu em đi...”

“Anh yêu em...”

“Nếu muốn chuộc lỗi... từ nay về sau... không được nói với ai khác câu này... ngoài em...”

Hắn mỉm cười.

“Ngoại trừ em... Anh sẽ không yêu bất kì ai khác... Ngoại trừ em... cho nên... đừng bỏ anh đi... July...”

Cô cười, nước mắt chảy xuống.

“... Anh có thể yêu người khác... nhưng mà... anh phải nhớ... chỉ có em mới có quyền nghe câu này...”

Hắn không thể trả lời, há miệng ra máu sẽ chảy không ngừng, hắn chỉ có thể gật đầu, nhắm mắt lại, cảm giác máu của cả hai như hòa quện.

Thân thể của hắn vẫn còn ấm áp, tim của cô vẫn còn đập.

Nhưng thời gian trôi dần, hình như... sẽ giống như ngủ.

Hắn dần dần không còn nghe thấy tiếng tim của cô đập nữa, tất cả mọi thứ xung quanh trở nên mơ hồ, hắn đột nhiên có cảm giác mình đang rơi vào hố sâu không đáy, cơn đau ở bụng không ngừng quặn lên.

Sau đó hắn bình tỉnh sau giấc mộng.

Hắn ngồi dậy thở phì phò, bên ngực ả ả cơn đau.

Vươn tay xoa vết sẹo trên ngực trái, cho dù đã qua mười năm, vết thương vẫn cứ đau đốn, chưa bao giờ hết.

Hình ảnh trong mơ không biết đã lặp lại bao nhiêu lần, hắn vẫn cứ tan nát như thế.

Chỉ là sau khi tỉnh giấc, so với khóc rống giữa đêm, rồi bi thương thậm chí là tức giận ngày xưa, bây giờ chỉ còn lại cảm giác chết lặng.

Hắn vươn tay bật đèn ngủ, chiếc đèn thân bằng gỗ đặt trên bàn, đầu hướng xuống giống như muốn tránh né, lẳng lặng nằm đó, hắn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve, vô cùng ôn nhu.

Hắn không có ý muốn quên đi nỗi đau đó, nhưng hắn vẫn hy vọng trong trí nhớ chỉ là những hình ảnh đẹp đẽ nhất của vợ mình.

Cảm giác người bên cạnh nhúc nhích, hắn lập tức tắt đèn.

Trong bóng đêm chỉ có ánh đèn đồng hồ sáng đỏ, bây giờ là 3 giờ 15 phút sáng.

Hắn im lặng không lên tiếng cũng không nhúc nhích, mãi cho đến khi có ngón tay vẽ lên lưng hắn, lướt xuống vết thương cũ bên sườn, vỗ nhẹ một cái.

Ngoài cảm giác ngứa ngứa, thì đương nhiên cũng có cảm giác khác.

“... Vết thương này do đâu mà có?”

Hắn trầm mặc một lát mới đáp, “Bị một con bé mười hai tuổi nghiện ma túy chém.”

“Nghe... có vẻ rất đau...”

“Đó là chuyện của bảy tám năm trước rồi, đã sớm không còn cảm giác gì nữa.” Hắn cảm thấy có chút khó chịu, vươn tay tìm bao thuốc lá.

“Tôi có thể sờ không?”

Tuy là hỏi nhưng tay người kia đã chạm vào vết sẹo đó.

Hắn hơi mỉm cười, không tìm bao thuốc lá nữa, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, “Dậy rồi à?”

“Ừ... dậy rồi.” Lam Mộc Ân dụi mắt, xem ra vẫn còn chưa tỉnh táo.

Trước khi Lam Mộc Ân hoàn toàn tỉnh lại, hắn xoay người đè lên thân thể ả ả, có chút ép buộc hôn lên đôi môi ả, Lam Mộc Ân chưa bao giờ giấy dựa vượt quá ba mươi giây.

Lam Mộc Ân luôn tạo ấn tượng ôn hòa cho người đối diện, sức quan sát tỉ mỉ, cẩn thận còn rất thận trọng, rất ít khi tức giận, cũng kiên nhẫn, Lam Mộc Ân là người đầu tiên làm việc chung với hắn mà không bị hắn bức cho điên.

Chỉ trong ba tuần ngắn ngủi, hắn đã xác định mình có thể làm việc chung với người này.

Hắn nhìn thấy trong ánh mắt của Lam Mộc Ân có sự quý mến đối với mình, theo lý luận hắn phải tránh đi mới phải, nhưng hắn lại không ngăn được suy nghĩ muốn kéo người này vào.

Lam Mộc Ân ôn hòa, có lễ độ, kiên nhẫn tạo thành một áp lực rất lớn, ở bên ngoài thì trông có vẻ tốt lắm, nhưng trên thực tế thì chưa từng thật sự mở lòng với bất kì ai.

Hắn đã xem qua hồ sơ của Lam Mộc Ân, biết tất cả những gì người này từng trải qua, nhưng đây chỉ là văn kiện, không có nghĩa là tất cả mọi chuyện.

Tuy rằng hắn muốn biết lý do Lam Mộc Ân tự nhốt mình lại, nhưng hắn chưa từng mở miệng hỏi, hắn biết nếu không đúng lúc, Lam Mộc Ân sẽ không bao giờ trả lời.

Cho dù bây giờ hắn đang dùng sức nắm chặt cánh tay đối phương, sau nụ hôn dài liền mạnh mẽ đẩy hạ thân vào cơ thể ả, đối phương cũng chỉ nhẩn nại cắn môi, nhú mồm không cho miệng phát ra tiếng kêu,

nhưng nếu làm nhẹ nhàng, thông thả, động tác ôn nhu, đối phương sẽ giãy dựa đặt chân lên bả vai hắn để hắn đâm vào sâu hơn.

Lam Mộc Ân đang cảm nhận sự đau đớn.

Lúc mới bắt đầu, Haier nghĩ như vậy.

Lam Mộc Ân chờ đợi cảm giác đau đớn để quên đi sự đau khổ, hắn cảm nhận được người kia muốn vậy, cho nên lần đầu tiên ôm lấy cơ thể đó, hắn hoàn toàn không hề kiềm chế.

Haier không dùng gel bôi trơn lẫn bao cao su, hắn chỉ nhìn Lam Mộc Ân không ngừng kiềm chế, cuối cùng không nhịn được nữa mà bật khóc mới thôi.

Tuy rằng phải kéo cả người không còn sức vào phòng tắm tắm rửa, nhưng Haier phát hiện hắn lại hưởng thụ quá trình này.

Ở trên giường, Lam Mộc Ân có thể xem là dễ bảo.

Mặc kệ hắn yêu cầu cái gì cũng sẽ phối hợp, cho dù đối phương tỏ vẻ hờn giận giãy dựa một chút, sau đó liền bỏ cuộc rất nhanh.

Haier thừa nhận nắm người này trong tay là một chuyện tương đối vui sướng, nhưng hắn nghĩ có lẽ trước đây cũng có người đã từng làm như vậy.

Hắn nhìn thấy một vài vết thương ở những chỗ riêng tư trên cơ thể Lam Mộc Ân, có lẽ đã vài năm, nhưng nói thế nào thì những vết thương này không thể do công việc tạo thành, cho nên Haier khẳng định Lam Mộc Ân đã từng có một người bạn trai thích lấy thuốc lá làm bỏng hắn.

Hắn mặc kệ bác sĩ tâm lý nói gì, hắn biết Lam Mộc Ân sẽ không bao giờ làm bản thân bị thương. Có lẽ đối phương đã bắt giặc hấp dẫn người khác muốn làm tổn thương hắn, nhưng tuyệt đối sẽ không để ai cố tình để lại vết thương trên cơ thể mình.

Haier có chút tò mò, người bạn trai đã từng làm Lam Mộc Ân bị thương bây giờ thế nào, Lam Mộc Ân cuối cùng đã làm gì để từ chối đối phương, rồi rời khỏi vòng tay của người đó?

Nhưng khát vọng lớn nhất hiện giờ của Haier chính là kéo người này ra khỏi vỏ sò đang bọc lấy hắn, những chuyện khác, Haier cũng không muốn biết vội.

Tới lúc đó, Lam Mộc Ân không cần tìm kiếm sự bình an trong sự kiểm soát của người khác nữa, cũng không cần dùng sự đau khổ để gây tê cảm giác của chính mình, nhưng có lẽ đến lúc đó cũng chính là lúc quan hệ giữa bọn họ kết thúc.

Haier hơi mỉm cười, lại một lần thúc mạnh vào cơ thể Lam Mộc Ân, nhìn đối phương đau đớn, nhưng hắn lại càng kỳ vọng muốn nhìn thấy nhiều vẻ mặt khác nữa.

Tuy rằng, lúc này chỉ mới là bắt đầu.

16. Quyển 2 - Chương 1-2: Thượng

Lam Mộc Ân cảm thấy thân thể của mình như muốn rã ra.

Hắn luôn ghét chuyện tình một đêm, không thích tìm đại ai đó rồi lên giường, cho nên sau khi giải quyết xong chuyện bạn trai, hắn gần như không hẹn hò nữa, đồng thời cũng là do chế độ làm việc quá điên cuồng của Haier.

Bởi vì không có thời gian hẹn hò, bồi dưỡng tình cảm rồi đưa về nhà này nọ, tất cả sinh lực đều dồn vào công việc, tất cả sinh lực đều chỉ tập trung vào Haier, kết quả cho dù có về nhà cũng chỉ nằm vật ra rồi ngủ thôi.

Hắn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình ngủ trên giường của Haier.

Cho nên Lan nói rất đúng, hắn đúng là không thể từ chối Haier.

Thở dài, lấy tay bóp bóp vai và thắt lưng đau nhức, cũng may trong thang máy không có ai, hắn có thể thả lỏng, giãn gân giãn cốt phá hư hình tượng ngày thường.

Sau khi thang máy dừng lại, hắn bước về phía văn phòng mà tháng nào cũng phải tới, gõ cửa mấy tiếng rồi bước vào trong.

Lan nở nụ cười ấm áp, “Tôi còn tưởng cậu sẽ không tới.”

“Đừng nói như tôi không có lựa chọn nào khác vậy.” Lam Mộc Ân vô thức đáp lại, ngồi xuống ghế sofa mà mỗi lần nhìn thấy đều muốn đập nó.

Lan chỉ cười không đáp, lấy hồ sơ của Lam Mộc Ân rồi bước ra ngồi xuống đối diện hắn.

Lam Mộc Ân hơi ngáp ngừng, có chút hối hận với lời nói của mình, “Xin lỗi, tôi không có ý gì khác.”

“Đừng lo.” Lan xem ra cũng không để ý, “Đây là dịch ý với bác sĩ tâm lý chứ không phải với tôi.”

Lam Mộc Ân khẽ thở dài, hắn mệt muốn chết không muốn chơi trò chơi với Lan, hắn hơi đề giọng xuống, ngả ra sofa nói, “Được rồi, hôm nay muốn chơi cái gì? Như cũ?”

“Lần trước tôi cũng nói rồi, nếu cậu không muốn chơi thì đừng chơi.” Lan ôn hòa nói.

Lam Mộc Ân nhìn Lan, hắn biết Lan muốn giúp hắn, nhưng Lan không rõ rằng hắn không cần và cũng không muốn ai giúp.

“Vây... cậu muốn làm gì?” Lam Mộc Ân khoanh tay lại.

“Tôi đã xem qua vụ án của Lidia Max...” Lan còn chưa dứt lời, Lam Mộc Ân đã ngồi thẳng dậy.

Có đôi khi Lan cảm thấy Lam Mộc Ân chỉ là một con nhím quá mức đơn giản thôi, chỉ có một vài thời điểm mới xù lông lên, ví dụ như lúc nói chuyện với bác sĩ tâm lý.

“Muốn nói cho tôi nghe nhận xét về vụ này?” Biểu tình của Lam Mộc Ân có chút giận hờn, “Đúng vậy, tôi cảm thấy tôi đã làm bể vụ này, tôi không nên đặt vào quá nhiều tình cảm cá nhân, tôi phát hiện khi nhận ra người bị hại tôi sẽ không kiểm soát được bản thân, không nên đưa quá nhiều tâm huyết, hoặc là, tôi phải tìm ra Lidia Max sớm hơn, có lẽ con bé sẽ không chết.”

Lan chỉ im lặng nghe hắn nói xong, sau đó ôn hòa nói, “Cho dù sau khi xem báo cáo khám nghiệm tử thi thì cậu vẫn nghĩ như vậy?”

Lam Mộc Ân ngáp ngừng, hai tay lau mặt thật mạnh bạo, hắn cảm thấy mệt mỏi đến cực điểm, rồi còn nghĩ tới Lidia.

Hắn đã xem qua báo cáo khám nghiệm tử thi, Lidia mất tích được sáu tiếng thì bị hại, Lidia bị thuốc chết, cũng chỉ có thể nói là, ít ra nó được đi nhẹ nhàng.

“Tôi biết trên thực tế tôi không cứu được con bé, nhưng điều đó cũng không giúp tôi bớt cảm thấy tội lỗi.” Lam Mộc Ân nằm lại sofa, mở miệng nói.

“Hôm vụ án kết thúc cậu đã làm gì?” Lan nhìn Lam Mộc Ân, hắn nhìn ra đối phương rất mệt mỏi, nhưng cũng không biết tại sao cả tinh thần cũng thế, chắc chắn hắn đã làm gì đó để phát tiết và phần giãn.

Lam Mộc Ân giật mình, nói dối với Lan không hiệu quả, lựa chọn im lặng là tốt nhất, hắn chỉ nhún vai không trả lời.

Lan liếc nhìn hắn, nhìn cái đầu xanh dưới cổ, “Lên giường với Haier?”

Lam Mộc Ân trừng mắt, “Bộ nó viết trên mặt tôi sao?”

Lan cũng học theo nhún vai không đáp, xoay bút bốn năm vòng rồi khép hồ sơ lại, “Được rồi, hôm nay tới đây thôi ha?”

Lam Mộc Ân sững sốt, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, “Cậu chắc không? Tôi chỉ mới ngồi được năm phút thôi.”

Lan bình tĩnh đáp, “Dù sao cậu cũng không nói chuyện của Haier với tôi, về vụ án của Lidia tôi cũng không biết cách xử lý của cậu có vấn đề gì, mấy chuyện khác cũng đâu thể nói nhiều, kết thúc sớm chẳng phải cậu nên vui sao?”

Lam Mộc Ân nhìn Lan một lúc lâu, thở dài, nằm trên ghế trường Lan, “Cậu biết không? Cậu mới là vấn đề lớn nhất của tôi, tôi hận bác sĩ tâm lý, nhưng cậu lại là bạn thân nhất của tôi, hai tháng nay, cứ mỗi lần bước ra khỏi văn phòng này tôi sẽ bắt đầu nghĩ tới thái độ của mình, tôi lại thấy tội lỗi.”

Lan nở nụ cười, mở hồ sơ ra viết gì đó, “Tôi phải ghi chép lại, cậu hận bác sĩ tâm lý?”

Lam Mộc Ân trừng mắt nhìn Lan, “Nếu không còn gì thì tôi về.”

“Tôi tiễn cậu.” Lan đứng lên, ném hồ sơ lên bàn làm việc, đi cùng Lam Mộc Ân ra khỏi văn phòng.

Đây là lần đầu tiên ngoại trừ vì vụ án, hẳn có thể rời khỏi đây chỉ trong vòng mười phút. Nếu Hughes còn ở đây, chuyện này chắc chắn sẽ làm Lam Mộc Ân bất an, nhưng bởi vì là Lan nên hẳn muốn nhận ý tốt của người bạn này.

“Có muốn đi thang bộ không, giúp tôi vận động tí xú?” Lan mỉm cười chỉ vào cầu thang bộ.

Lam Mộc Ân nhún vai không tỏ vẻ phản đối, đi cùng Lan xuống bằng thang bộ.

Chưa xuống được mấy tầng, Lan đã lên tiếng, “Tôi đã xem báo cáo của Cubi Alan.”

Lam Mộc Ân dừng bước trừng mắt, “Tôi tưởng cậu đã cố vấn xong rồi?”

“Đúng là xong rồi, tôi đang đứng ở lập trường của người bạn để tâm sự.” Lan cười khổ nhìn hẳn đang muốn bốc hỏa.

“Không có gì để tâm sự hết.” Lam Mộc Ân xoay đầu bước tiếp.

Lan đành phải theo sát phía sau, “Ý cậu là Cubi Alan không tạo ảnh hưởng gì với cậu?”

“Không!” Lam Mộc Ân gần như rống lên.

Lan không đáp lại, nhưng vẫn đi theo sau Lam Mộc Ân, xuống được hai tầng, Lam Mộc Ân không thể chịu nổi sự trầm mặc và cảm giác tội lỗi này, hẳn dừng bước xoay đầu nhìn Lan, cố gắng ôn hòa nhất có thể.

“Được rồi, cảm xúc của tôi đúng là không kiểm soát được, nhưng vụ án đã kết thúc rồi, tôi không sao.”

Lan cũng dừng bước, thở dài, “Lam, cậu giống như con nhím vậy, cứ nhắc tới mấy chuyện này là xù lông lên.”

Lam Mộc Ân vô cùng mất hứng, cũng không biết mình đang nghĩ gì, “Nếu cậu cảm thấy vụ án này có ảnh hưởng với tôi, thì cần gì phải kết thúc cố vấn rồi ra đây thẩm vấn tôi?”

Lan nhíu mày nhìn hẳn, “Bởi vì cậu sẽ không mở miệng với bác sĩ tâm lý, cho nên tôi nghĩ nếu cậu đồng ý nói với tư cách bạn bè, thì mặc kệ là cầu thang, tầng hầm hay sân thượng đều được, chỉ cần cậu chịu nói.”

Lam Mộc Ân hơi mất kiên nhẫn, chỉ có thể cố gắng bình tĩnh nói, “Lan, tôi không biết phải nói câu này bao nhiêu lần nhưng tôi thật sự không sao.”

“Lam...” Lan tạm dừng, sau đó thở dài, “Có lẽ trong lòng cậu tôi lúc nào cũng là bác sĩ tâm lý chứ không còn là bạn cậu nữa, nhưng tôi hết cách rồi, từ trước tới nay cậu chưa bao giờ nói với tôi cậu không sao, lời như vậy cậu chỉ nói với Hughes, từ sau khi tôi nhận vị trí của Hughes, cậu đã không còn là Lam M Ames mà tôi đã từng biết nữa.”

Lam Mộc Ân dựa vào tường, cảm thấy tiếp tục cuộc đối thoại này thật mệt, “Thế cậu có biết tại sao tôi lại thấy tội lỗi với cậu không? Tôi luôn luôn như thế khi đối mặt với bác sĩ tâm lý, tôi không biết cậu muốn tôi phải làm sao thích ứng với sự chênh lệch giữa sông và biển này.”

“Giải quyết nó, nếu không thì xin đổi tôi đi.” Khó khi nào thấy Lan cương quyết như vậy, mà Lam Mộc Ân thì chỉ cúi đầu không đáp.

Lan trầm mặc, sau đó nói tiếp, “Lấy chức nghiệp và đạo đức của tôi, tôi không thể ký giấy chứng minh cho cậu, nhưng cậu cũng không thể dùng thái độ này đối với tôi, bên cạnh đó lại hy vọng tôi nhẫn nại, tôi tình nguyện quay lại làm bạn cậu, chứ cũng không muốn suốt ngày đối mặt với địch ý này.”

Lam Mộc Ân ngẩng đầu nhìn, muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

“Được rồi, nếu vậy thì bây giờ...” Lan tạm dừng, nhìn xuống một chực tầng còn ở dưới, sau đó bỏ cuộc nói, “Queo vô đi thang máy đi, đừng tưởng tôi thích đi thang bộ thật.”

Bỏ lại những lời này rồi Lan phát tay bước ra lối thoát hiểm, thoát nhìn không giống tức giận, nhưng cũng không vui vẻ gì, đây đại khái đã là hạn định nhường nhịn của Lan.

Di động đột nhiên reo lên ở cầu thang trống trải, Lam Mộc Ân thở dài bắt điện thoại, tiếp tục xuống lầu.

“Có chuyện gì... Ừ, biết rồi.” Cúp điện thoại, Lam Mộc Ân vẫn cứ suy nghĩ rất cuộc hắn phải giải quyết chuyện này thế nào. Phải thích ứng với bác sĩ tâm lý mới lần nữa so với tiếp nhận Lan là bác sĩ tâm lý của mình, thì về sau vẫn dễ dàng hơn.

Nếu có thể, hắn không muốn có bác sĩ tâm lý. Hắn cũng biết rõ ràng, hắn không muốn mất đi người bạn tốt duy nhất hiểu mình này.

Đậu xe tùy tiện ở đâu đó, Lam Mộc Ân xuống xe, cảm giác một luồng gió lạnh thổi vào mặt, gió mang theo mùi biển và vị xăng tàu thủy, một loạt container ở trên mặt đất trống giống y như xếp gạch.

Lam Mộc Ân hướng về phía hiện trường hung án được hoàng tuyến bao quanh, Danny đang ngồi chồm hổm nhìn pháp y đặt thi thể vào túi.

“Hình như bị ngâm nước trong thời gian khá dài.” Lam Mộc Ân đến gần thi thể, đeo bao tay vào.

Thi thể vớt lên từ dưới biển, bị nước biển làm cho hư thối, còn là mỹ thực cho các sinh vật biển, thoát nhìn vô cùng thê thảm.

Danny đứng lên, cầm chiếc bóp da ướt đẫm, “Tìm được kẻ nghi phạm của chúng ta.”

“Vụ nào?” Lam Mộc Ân hỏi, cầm lấy chiếc bóp da.

Tim Heller.

Lam Mộc Ân ngẩng ra, nhìn thi thể trong túi, khuôn mặt đã bị dây kéo che mắt.

“Hắn chính là Tim Heller?” Lam Mộc Ân nghi hoặc nhìn Danny.

“Phải đợi xét nghiệm DNA, nhưng theo bước đầu dự đoán của pháp y thì thi thể này đã bị ngâm trong nước một tuần rồi.” Danny trả lời.

“Một tuần...” Lam Mộc Ân nhìn thi thể được nâng đi, “Nếu hắn là người cung cấp súng và thủ phạm chính cho vụ bắt cóc thì hắn đã chết ngay hôm đó?”

“Ừ, nhưng chết trước hay chết sau thì cũng... khó nói.” Danny gật đầu.

Lam Mộc Ân bắt đầu nghi ngờ, Heller là mối liên hệ giữa hai vụ án, nếu hắn đã chết, vụ án này có thể đi vào ngõ cụt.

Tuy rằng hai vụ án đều đã bắt được hung thủ, cũng có đầy đủ chứng cứ để khởi tố, nhưng có thể tiếp tục điều tra hay không, thì phải xem có tìm được đồng phạm của vụ cướp ngân hàng và bắt cóc hay không.

Lam Mộc Ân và Danny cho rằng hai vụ là do cùng một người gây ra, cũng chính là Tim Heller. Nhưng bây giờ Tim đã chết, vậy thì khẳng định còn một người giật dây mà bọn họ vẫn chưa biết tới.

Hay là, tất cả chỉ là trùng hợp?

Lam Mộc Ân nhún mày suy nghĩ sâu xa, thân là con của cảnh sát, trong hồ sơ chưa bao giờ có loại trùng hợp này, mọi việc đều có sự liên hệ, mọi khả năng đều có kết quả, chỉ là có muốn điều tra hay không thôi.

Hắn vẫn luôn nhớ rõ lời bố nuôi nói, mặc kệ mọi chuyện trông có vẻ không liên quan tới nhau, nhưng chỉ cần có một sự trùng hợp tồn tại, hắn cũng phải theo cho tới cùng.

“... Julia Peter.”

“Cái gì?” Lam Mộc Ân phục hồi tinh thần, không biết Danny nói gì vì hắn không để ý, nhưng cái tên đó thì hắn nghe rất rõ.

“Lần trước cậu cũng có nói rồi đó, Julia Peter.” Danny lặp lại lần nữa, “Tuy boss nói mặc kệ cô ta, nhưng tôi đã xem địa chỉ của cô ta, Tim Heller tuy rằng có đi ngang qua ngân hàng cùng ngày, nhưng tôi đã mở rộng phạm vi ra hai quảng trường gần đó, chỉ có một chỗ duy nhất hắn xuất hiện là bên dưới khu nhà của Julia Peter.”

Lam Mộc Ân nhớ tới người mẹ một con nhỏ xinh đáng yêu, “... Ai chụp được vậy?”

“Ở kế bên là một tiệm bán đồng hồ có gắn camera, nhưng vì do vị trí góc quay nên không chắc hắn đi ngang hay đi vào tòa nhà.” Danny nhún vai, “Có lẽ chỉ là trùng hợp.”

Lại là trùng hợp...

Trùng hợp càng nhiều chẳng khác nào điểm đáng ngờ càng nhiều, Lam Mộc Ân sinh ra hiếu kỳ với vị phu nhân kia, nhưng... Haier lại nói đừng tìm cô ta...

“Tôi cảm thấy Haier quen biết vị phu nhân đó, nhưng hắn không chịu thừa nhận.” Lam Mộc Ân nghĩ nghĩ, nói nghi vấn trong lòng.

Danny nhìn Lam Mộc Ân, nghiêng đầu suy tư, “Nếu hắn không thừa nhận, chẳng khác nào không có... Boss tới.”

Lam Mộc Ân xoay đầu lại, thấy Haier đậu xe ở bên đường, bước về phía này.

Hắn âm thầm thở dài, di chứng sau khi ngủ với Haier, chính là mỗi lần nhìn thấy người kia, cảnh tối hôm qua lại như cuộn phim chạy ngang qua đầu, làm cho hắn nóng hết cả người.

Hắn chỉ hy vọng hắn không đem chuyện ngủ với Haier viết lên trên mặt...

“Có chuyện gì?” Haier nhìn túi thì thề.

Danny giải thích lại và nói thân phận người chết, sau đó liếc nhìn Lam Mộc Ân, nói chuyện Tim Heller từng xuất hiện dưới nhà Julia Peter với Haier.

Haier trầm mặc, tựa như đang tự hỏi, Lam Mộc Ân nói tiếp, “Tôi thấy phải điều tra thân phận của cô ta.”

Haier liếc nhìn Lam Mộc Ân, ai ngờ hắn lại gật đầu, “Giữ bí mật thân phận người chết, tôi muốn biết hắn có đồng phạm hay không, sau đó tìm cho ra nhân chứng mục kích, còn Julia Peter thì để cho tôi.”

Lam Mộc Ân giật mình, còn muốn nói thêm nhưng nhìn sắc mặt của Haier, hắn biết có nói cũng vô dụng, đành bỏ cuộc cùng Danny rời đi.

17. Quyển 2 - Chương 1-3: Hạ

Đi về phía bờ cảng, Lam Mộc Ân nhìn xung quanh, không khí ở nơi đây đúng là rất tốt, phía trước là bãi đỗ của container, trạm canh gác ở một phía khác, camera gần nhất thì cách khoảng 200m, buổi tối cũng không có người ra vào.

Camera gắn ở đây, nếu có xe vào từ đầu bên kia, chắc chắn sẽ không quay được.

“Danny.” Lam Mộc Ân hô to, chỉ chỉ camera, Danny gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, qua bên kia kiểm tra camera.

Lam Mộc Ân đi về phía trước, nhìn thấy khu đồ bỏ, mỗi ngày người ta vứt những linh kiện hoặc đồ bỏ đi ở đây, bên trong có một người đàn ông chừng sáu mươi tuổi đang ngồi sửa đồ.

Lam Mộc Ân gõ lên cửa sắt, kéo lấy sự chú ý của người kia, sau đó giọng thễ, “Bình thường chú làm việc tới mấy giờ?”

“Frank, hầu hết đều ở đây.” Đối phương vứt đồ vật trong tay đi, tháo bao tay ra, “Có thuốc lá không?”

Lam Mộc Ân cười cười, lấy bao thuốc lá trong túi ra, bình thường hắn không hút thuốc, nhưng vì sẽ có một vài trường hợp đặc biệt, ví dụ như hút thuốc với mấy đứa dân mạng, hoặc thủ trưởng không có thuốc lá sẽ trở nên bực bội, cho nên hắn sẽ luôn thủ sẵn bao thuốc lá trong người.

Đốt thuốc thay cho Frank, Lam Mộc Ân thấy ông ngồi trên đồng lớp xe vứt đi, “Tối thứ tư, kể bên đây có chuyện gì đặc biệt xảy ra không chú?”

Frank hướng mắt về phía mấy cảnh sát, “Chỗ đó là góc chết, tháng nào cũng có mấy thằng nhóc tới đây đánh nhau.”

“Hôm thứ tư cũng có sao?” Lam Mộc Ân hỏi.

“Trí nhớ của tôi không tốt... Nhưng cậu có thể hỏi Jabbi, khoảng 10h tối thứ tư nó đều tới đây buôn bán.” Frank cào cào mấy cọng tóc lơ lơ trên đầu.

“Buôn bán?” Lam Mộc Ân nhướn mày, ai lại tới đây lúc nửa đêm nửa hôm để buôn bán chứ?

“Đừng hiểu lầm, Jabbi là một thằng nhóc tốt.” Frank cười, phun khói thuốc, “Nó là một nhà nghệ thuật, nó dùng mấy thứ này.”

Nhìn Frank vỗ vỗ lên mấy lớp xe, Lam Mộc Ân cũng hiểu được đại khái.

“Thằng nhóc đó rất khéo, tôi thường thu thập mấy cái lớp xe cho nó, sửa sang lại chút đỉnh, nó đem lên mạng bán, bán rất được, nhưng mà nó không để thằng cha bợm nhậu của nó biết, nếu không đồng tiền đó sẽ đi tong.” Frank thở dài, “Cho nên tối thứ tư nào nó cũng tới đây giao dịch với khách, nhiều lần bị cảnh sát khu vực tưởng lầm là bán thuốc phiện, nhưng giờ thì quen mặt nó rồi.”

“Tôi đã hiểu, chú có thể cho tôi địa chỉ của Jabbi không?” Lam Mộc Ân cười.

“Cậu đi ra ngoài kia, kiểm dãy nhà có mái ngói đỏ. Cậu ra đằng sau, thằng cha bợm nhậu của nó lúc nào cũng trong tình trạng say xỉn chả biết trời trăng, Jabbi với Johnson em nó thường ngồi trước cửa chơi, cậu nhờ Johnson đi gọi nó là được.” Ông chỉ chỉ ra ngoài cổng, “Nếu được thì mua chút đồ ăn cho Johnson, bảo cậu là bạn của Frank, Jabbi sẽ cảm kích cậu, hai anh em nó lúc nào cũng không có đủ cơm ăn.”

“Tôi đã biết, cảm ơn.” Lam Mộc Ân mỉm cười, phất tay với Frank, bước về phía trạm canh gác.

Danny đang ngồi bên trong xem băng ghi hình.

“Có tìm được gì không?” Lam Mộc Ân bước tới cùng xem.

“Vừa lúc tua tới đoạn bên kia.” Danny bảo nhân viên kỹ thuật kéo ảnh lại.

Trên màn hình là một chiếc xe đang đậu, có một người đàn ông mặc tây trang xuống xe đứng chờ, khoảng mười phút sau, có một thiếu niên còng lưng bước lại, giao dịch cái gì đó, sau đó thanh niên kia rời đi, người kia mới lên xe rời khỏi.

“Tua lại chút xíu.” Lam Mộc Ân hình như phát hiện cái gì, kêu nhân viên kỹ thuật tua lại, “Chỗ này.”

Người đàn ông trong màn hình có vẻ xoay đầu nhìn sang hướng nào đó một lúc lâu, sau đó vì thấy thanh niên bước lại gần hắn mới chuyển lực chú ý.

Danny khoanh tay nhìn màn hình, “Đây có thể là người chứng kiến chúng ta cần tìm.”

Lam Mộc Ân cười, “Đúng vậy, chúng ta đi gặp Jabbi đi.”

“Jabbi?” Danny nghi hoặc nhìn Lam Mộc Ân, “Ý cậu là thằng nhóc bán thuốc phiện?”

“Nó không bán thuốc phiện, nó là một nhà nghệ thuật.” Lam Mộc Ân mỉm cười, giải thích với Danny chuyện mà Frank đã nói với mình.

Đi ra cổng ngoài, Lam Mộc Ân dừng lại ở quán cà phê ven đường mua mấy cái sandwich với nước trái cây.

Đưa cà phê cho Danny, Lam Mộc Ân cầm túi đồ ăn với cà phê của mình, hai người hướng về dãy nhà có mái ngói bắt mắt.

“An đâu?” Lam Mộc Ân đột nhiên nhớ tới Annetta.

“Ra tòa rồi.” Danny đáp, nghĩ một lúc rồi nói, “Cậu nghĩ boss quen biết Julia Peter?”

“Ừ.” Lam Mộc Ân gật đầu, “Chỉ là cảm giác thôi, cơ mà tôi cảm thấy vị phu nhân kia không nhận ra hần.”

Danny nghĩ nghĩ, “Có lẽ là người liên quan tới vụ án nào đó?”

“Không biết, hần không nói gì cả, chỉ bảo tôi đừng hành động.” Lam Mộc Ân cười khổ.

“Ừ... Có lẽ không có liên quan...” Danny chần chờ.

“Cái gì?” Lam Mộc Ân nhìn Danny rất ít khi nào tỏ ra do dự.

“Cái này là An cho tôi biết nha, à ờm... vợ trước của boss, tên là Julia.” Danny liếc nhìn Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân ngẩn ra, chẳng lẽ hôm đó Haier kinh ngạc chỉ là vì trùng tên thôi sao?

Hần suy nghĩ một lúc lâu rồi lắc đầu, “Tôi không nghĩ tình huống hôm đó chỉ đơn giản là cô ta có cùng tên với vợ cũ.”

“Nói chung á... tôi chỉ đột nhiên nhớ tới thôi...” Danny gãi đầu, thân thể cao lớn của hần làm cho người ta có cảm giác áp bách, nhưng với bộ dáng khó xử hiện tại, thoát nhìn còn rất thú vị.

“Sao thế? Cậu muốn nói gì thì nói đi.” Lam Mộc Ân nói.

“... Tôi biết cậu thích đàn ông, nhưng mà... boss không phải đối tượng tốt, hần... hần chỉ tìm bạn giường thôi, cậu cũng biết mà.” Danny do dự một lúc mới nói.

Lam Mộc Ân cười khổ, “Bộ trên mặt tôi viết câu tôi ngủ với hần rồi sao?”

Danny nhún vai, “Là An nói cho tôi nghe, cậu cũng biết cổ rất miễn cảm với mấy chuyện này mà, với lại cổ còn nghĩ là do cổ hại cậu, cổ có chút hối hận vì hôm đó xúi cậu đi tìm bạn giường.”

Lam Mộc Ân hít một hơi, cố gắng nhẹ nhàng nhất có thể, nói, “An không có hại gì tôi hết, mặc kệ tôi làm cái gì cũng đều là do tôi tự quyết định, hai người đừng quan tâm tới, được không?”

“Ừ.” Danny trả lời, không hỏi tới nữa.

Bọn họ vòng ra nhà sau theo chỉ dẫn, quả nhiên nhìn thấy một người đàn ông thân thể tràn ngập mùi rượu nằm dài trên ghế ngủ, ngáy rất to, gần đó có một thằng bé chừng năm sáu tuổi đang ngồi chơi xếp gỗ, nếu nhìn kỹ thì những thanh gỗ nhỏ này đều đã cũ, trên đầu gỗ có lấm tấm dóm, nhưng mỗi thanh đều được đẽo gọt gọn gàng, bóng loáng vô cùng, còn cẩn thận làm cho nó không thấm nước.

“Hi, Johnson.” Lam Mộc Ân nở nụ cười nhìn thằng bé.

Johnson ngẩng đầu nhìn, thấy Danny cao lớn làm nó thấy hơi sợ.

“Đừng sợ, tụi anh là điều tra viên liên bang, không phải người xấu, có đói bụng không?” Lam Mộc Ân ngồi xuống trước mặt nó, từ trong túi lấy chiếc sandwich ra quơ quơ.

Johnson gật đầu giơ tay muốn cầm, Lam Mộc Ân mở bao ra nhét vào tay nó, “Nè, cho em.”

Cắn mấy cái rất lung tung, xem ra nó đã đói lắm rồi, Lam Mộc Ân nhìn quần áo của thằng bé đã cũ, nhăn mày nhìn người cha đang nằm ngủ thẳng cẳng trên ghế.

“Anh là ai?” Có một thanh niên chạy từ trong ra, cảnh giác nhìn hai người, “Johnson bỏ cái bánh xuống, lại đây!”

Johnson luyến tiếc cái bánh trên tay, nhưng vẫn nghe lời đứng lên chạy lại bên cạnh anh mình.

“Tụi anh là điều tra viên liên bang, Frank bảo anh tới đây tìm em.” Lam Mộc Ân đứng dậy, giơ thẻ cho hấn coi, ôn hòa nói, “Jabbi, anh không có ác ý, em trai em trông rất đói bụng.”

Jabbi là một thiếu niên gầy gò, khoảng mười sáu mười bảy tuổi, nghe thấy cái tên Frank trông có vẻ an tâm chút đỉnh, lúc này mới nhặt cái sandwich Johnson đang ăn dở lên đưa cho nó.

Lam Mộc Ân cười, đưa túi đồ ăn cho hấn, “Chắc em cũng đói bụng, ăn chút gì đi.”

Jabbi chần chờ nhận lấy cái túi, nhìn thấy bên trong có nước trái cây, hấn cầm ra cầm ống hút vào đưa cho Johnson, vô vố vai nó, “Ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn.”

Jabbi đứng lên, vòng qua người cha mình, đút hai tay vào túi, ý đồ làm mình trông có vẻ như người lớn, “Công việc của tôi làm theo giờ hành chính đúng bảy ngày, gần đây việc tương đối nhiều, có thể phải đợi lâu, nhưng tôi có thể ưu đãi cho hai anh.”

Lam Mộc Ân cười, “Anh nghe nói em có tay nghề khá tốt, có lẽ lần sau đi, hôm nay anh tới là muốn hỏi về một người khách.”

“Khách?” Jabbi giật mình, “Tôi có rất nhiều khách.”

“Người tụi anh muốn là vị khách hôm tối thứ tư... giao dịch vào khoảng mười hai giờ.” Danny nhìn Jabbi nói.

“Đó là khách quen... Hấn làm gì sao?” Jabbi nhìn hai người nghi hoặc, “Nếu không có gì quan trọng thì tôi không thể tiết lộ thông tin của khách hàng, đây là nguyên tắc của tôi.”

Lam Mộc Ân có ấn tượng khá tốt với thằng nhóc này, “Hấn không làm gì cả, tụi anh chỉ muốn biết tối hôm đó hấn nhìn thấy cái gì, sáng nay bọn anh phát hiện một vụ án giết người nên muốn hỏi thăm hấn chút chuyện.”

“Hoặc là cậu có thấy gì khác thường vào tối hôm đó không?” Danny tiếp lời.

Jabbi nghĩ nghĩ rồi lắc đầu, “Không có, tối hôm đó ba tôi uống rượu say quây cả đêm, khó khăn lắm tôi mới ra khỏi nhà được, tới trễ mười phút, vội vàng giao hàng rồi về nhà dọn dẹp, tôi không để ý gì cả... Nhưng mà nếu hai anh muốn tìm hấn thì chắc phải đợi lần sau.”

Lam Mộc Ân nhú mày, “Tại sao?”

“Hấn làm gì đó tương đối đặc biệt, chia làm sáu khối, mỗi lần hấn mang một khối cho bạn gái, thứ tư hôm trước là khối thứ sáu, hình như là để cầu hôn, sau khi nhận hấn liền bay thẳng tới Anh, làm xong mới quay lại.” Jabbi hình như nhún vai theo thói quen, “Tôi không hiểu mấy kẻ có tiền đó tại sao lại nghĩ nhẩn kim cương làm từ lốp xe lại có giá hơn kim cương thật, cơ mà hấn trả tiền thì tôi làm thôi.”

Lam Mộc Ân cười cười nhìn thằng nhóc, “Có lẽ là thành ý.”

“Kệ đi.” Jabbi lại nhún vai, “Tôi có thể giúp hai anh liên lạc với hấn, mặc dù hấn là tên có tiền lập dị nhưng tính ra hấn là người tốt, tôi sẽ bảo hấn liên lạc với hai anh, hai anh có thể lưu số điện thoại của tôi.”

Lam Mộc Ân móc danh thiếp ra đưa cho Jabbi, bàn tay trắng trẻo gầy gò thật sự không giống một bàn tay của một đứa nhóc mười sáu tuổi, mười bảy tuổi nên có.

“Có bất cứ vấn đề gì cũng có thể liên lạc với anh, gặp khó khăn cũng có thể gọi.” Lam Mộc Ân ôn hòa nói, nhìn Johnson bé nhỏ, làm cho hấn nhớ tới Lidia.

Jabbi nhận danh thiếp, chần chờ rồi nói, “... Tụi tôi sống cũng tốt, tuy rằng ổng uống rượu vào là quây nhưng tụi tôi nhện chút xíu thì không sao, nửa năm nữa là tôi đã mười tám, tới lúc đó có thể dẫn Johnson rời khỏi đây, cho nên...”

Jabbi xoay đầu nhìn người cha không nhúc nhích, “Cho nên anh không cần nói lời đó, tôi sẽ chăm sóc em thôi.”

“Anh biết rồi.” Lam Mộc Ân gật đầu, “Có bất cứ vấn đề gì thì cứ gọi, anh không phải nói khách sáo rồi thôi.”

“Cám ơn anh.” Jabbi ngượng ngùng nở nụ cười.

Lam Mộc Ân nhìn Johnson cố gắng vẫy tay, nụ cười vui vẻ làm cho người ta có thêm sinh lực.

Hắn cũng vẫy tay với nó, sau đó rời khỏi cùng Danny, khẽ thở dài, hắn nhìn đồng hồ, “Ăn cơm không?”

“Gần đây có một quán ăn cũng được lắm.” Danny đáp.

Lam Mộc Ân rời khỏi dãy nhà ngói đỏ, hắn ép buộc bản thân quên đi thằng bé vừa rời và Lidia, kéo suy nghĩ quay về vụ án.

Nhưng hắn biết, nếu hắn muốn thoát khỏi suy nghĩ đáng ghét không ngừng dây dưa mấy ngày nay này, có lẽ hắn phải đi gặp Cubi Alan một lần, cũng phải làm rõ Cubi Alan và Tim Heller có liên hệ ở chỗ nào.

Thở dài, Lam Mộc Ân quyết định, vẫn là đi lấp cái bụng rỗng trước đã.

18. Quyển 2 - Chương 2-1: Thượng

Khi đứng trước cửa nhà Julia Peter, không biết tại sao Haier lại nhớ tới lần đầu tiên gặp Lam Mộc Ân.

Một thanh niên trẻ tuổi, anh tuấn, ôn hòa giống như một con nai, hiển nhiên đây là đứa trẻ đại biểu cho người làm nhiều việc tốt nhất cảnh cục, nói cách khác, chuyên môn chắc hẳn không rõ ràng, chỉ có thể làm người ta không muốn làm chuyện xấu.

Không có cảnh sát nào thích hợp tác với FBI, huống chi còn là một điều tra viên FBI mang tiếng xấu.

Nhưng đứa trẻ kia cười rất dịu dàng, vươn tay về phía hắn rất có giáo dục và cũng thật vui vẻ.

Haier nhìn đối phương vài giây, ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào, hắn đưa sát mũi vào, hít một hơi.

“Bánh quy?”

Đối phương hơi giật mình, có chút xấu hổ thả tay, cười ngượng ngùng lui ra sau một bước nhỏ.

“Sáng nay tôi về thăm bố, mẹ tôi nghe nói tôi về nên đã làm một mẻ bánh quy.”

Đối phương cười lộ lên xinh xắn, có lẽ hơi thẹn thùng, tay rút vào túi lấy một cái bọc giấy, rồi mở ra lấy một chiếc bánh quy.

“Mẹ tôi làm bánh quy rất ngon, anh có muốn ăn thử không?”

Hắn nhớ lúc đó hình như mình nở một nụ cười, đưa mặt tới cắn một miếng.

“Không tệ.”

Thằng bé kia ngẩn ngơ, bên tai đỏ lên một chút, xấu hổ nhìn miếng bánh mà hắn vừa cắn không biết làm sao, miệng cười khổ, có lẽ đang suy nghĩ không biết nên vứt hay giữ lại, cuối cùng vẫn bỏ vào túi, làm cho hắn thật sự muốn cười.

Thằng bé này là đồng tính.

Lần đầu tiên nhìn Lam Mộc Ân, Haier đã phát hiện ra, hơn nữa lúc đó hắn còn biết, đứa trẻ này nhất định đã thích mình.

Haier nhẹ nhàng nhấn chuông, chờ người bên trong ra mở cửa.

Cánh cửa mở ra, bên trong có một thân hình nhỏ xinh lộ đầu nhìn ra ngoài, sau khi thấy hắn thì sợ hãi đóng cửa lại rồi mở chốt khóa.

“Hello, Linda.” Haier mỉm cười ôn hòa, chào hỏi.

Cô thở dài, cũng mỉm cười đáp lại, “Hi, Raikes.”

Cô lùi hai bước để Haier bước vào nhà, “Vào đi.”

Haier thấy thằng bé đang ăn cơm, “Hi, con chắc chắn là Tommy nhỉ?”

Tommy thoát nhìn có chút ngại ngùng, hoặc là tâm trạng không vui, nó chỉ liếc nhìn Haier một cái, không trả lời.

“Xin lỗi, nó đang giận.” Cô cười khổ, bảo thằng bé vào phòng.

“Có chuyện gì thế?” Haier ngồi xuống sofa, giống như đang tán gẫu việc nhà.

“Nó muốn đi học nhưng tôi lại làm đơn xin cho nó nghỉ dài hạn, nó không vui.” Cô cười khổ, rót trà cho Haier.

Haier uống một ngụm, mùi hồng trà toát ra ngào ngạt, hẳn nhớ tới Lam Mộc Ân để hơn mười loại trà trong phòng nghỉ, hình như là trà Trung Quốc, khi uống vào cảm giác hoàn toàn khác với trà của phương Tây.

“Tại sao lại xin nghỉ dài hạn cho nó, cô muốn rời khỏi chỗ này?” Haier bình tĩnh nói.

Cô nhìn Haier một lúc lâu, cuối cùng thở dài xoa xoa mái tóc xoăn, “Tôi biết anh tới đây không phải để tâm tình.”

Cô dựa vào lưng ghế, nhìn Haier, “Anh nói giống hệt như Julia, chúng ta phải nói lần đầu gặp mặt chào hỏi sao đó, chứ chẳng phải nói chuyện giống thế này.”

“Cô cũng nói giống y như Julia.” Haier mỉm cười đáp.

“Xin lỗi vì tôi đã dùng tên Julia.” Cô ngượng ngùng nói.

Haier chỉ lắc đầu, nhìn thấy phía đuôi mắt có sự quan tâm chân thành, “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Linda cúi đầu, trầm mặc một lúc rồi mới nói, “Nếu anh tới điều tra chuyện của Tim Heller, thì đúng vậy, hẳn là do tôi giết.”

Haier không đáp, chỉ nhìn cô, cô nắm hai bàn tay lại rồi nói tiếp, “Hắn muốn giết tôi, cho nên tôi phản kích lúc phòng vệ.”

Haier nhìn thẳng vào mắt cô, “Cô biết thân phận thật sự của Tim Heller?”

“Vâng.” Cô thừa nhận rất rõ ràng, “Hắn là con riêng của Pesci Collins.”

“Cô có thể nói rõ giữa Tim Heller và Pesci Collins có quan hệ gì không?” Haier có một dự cảm không tốt.

“Anh rời khỏi CIA cũng lâu rồi.” Linda cười khổ, “Ngay trước khi Julia mất, tôi vừa mới sinh Tommy, ban đầu chỉ muốn tạm thời rời khỏi cương vị, nhưng trong cục lại muốn tôi tham gia nhiệm vụ nằm vùng bí mật hạng nhất, lên vào tập đoàn Collins, điều kiện đưa ra rất ưu đãi, cho nên tôi đồng ý.”

Cô nở nụ cười tự giễu, “Lúc đó tôi đã nắm được cơ hội giao dịch với Collins, nhưng trong cục có người tiết lộ bí mật, hôm giao dịch với Collins, chúng ta mất đi bốn điều tra viên, xem chút nữa thì tôi đã bị giết, trong cục quyết định lấy tội giết người khởi tố hắn trước, tôi và mấy điều tra viên khác còn may mắn sống sót để bảo vệ kế hoạch phải chuyển sang nhà an toàn, nhưng Collins vẫn tìm ra, tôi chỉ có thể cứu được con tôi chứ không có cách cứu được mọi người, cuối cùng tôi bỏ trốn.”

Linda có chút bực bội vò tóc, “Tôi rất sợ, tôi gọi điện cho Julia, tôi không biết nên tin ai nhưng cô ấy không nghe điện thoại, sau đó tôi mới xem được tin tức...”

Cô hít một hơi thật sâu, ngăn bản thân không rơi nước mắt, chắc hẳn trong lòng cô còn đau hơn gấp vạn lần, “Sau đó tôi không biết phải làm gì, tôi không dám liên lạc với cảnh cục, khi tôi biết cục trưởng...” Cô tạm ngưng, nhìn về mặt Haier không chút thay đổi, lại thở dài rồi nói tiếp.

“Khi tôi phát hiện hung thủ giết chết Julia chỉ bị trục xuất về nước, tôi mới biết cảnh cục không thể bảo vệ tôi, ngay cả hung thủ giết con dâu mình còn để thoát hướng chỉ tôi chỉ là một điều tra viên, là một quân cờ

của ông ta, ông ta sẽ không bảo vệ tôi, cho nên tôi bỏ trốn.” Linda tạm dừng, để nói lại chuyện cũ, cô phải nhớ lại rất nhiều chuyện đau lòng, đối với bọn họ không hề dễ dàng chút nào.

“Nhưng mà tôi không nghĩ Tim Heller lại tìm tới đây.” Cô ngẩng đầu nhìn Haier, “Giao dịch năm đó hoàn thành là thông qua Tim Heller, nhưng lúc đó hắn không phải gọi bằng cái tên này, thân phận của hắn được che dấu rất kỹ càng, bởi vì tôi bỏ trốn, một điều tra viên bỏ mạng, trong cục không thể khởi tố Collins, cũng không tìm thấy Tim Heller, từng gặp qua hắn chỉ có mình tôi mà thôi.”

Haier trầm mặc một lúc rồi nói, “Vậy tại sao bây giờ lại...?”

Cô nghiêng đầu cười khổ, “Mười năm trôi qua có lẽ tôi đã bắt đầu thả lỏng, bốn năm đầu tôi đã chuyển nhà mấy chục lần, chính là sợ hắn tìm ra tôi, tôi vất vả nơm nớp lo sợ cả sáu năm nay, không nghĩ sẽ bị hắn tìm thấy, là do tôi sơ suất.”

Linda thở dài nói tiếp, “Gần đây Collins có hàng muốn nhập vào Mỹ, hắn tự đi cùng đợt hàng, để an toàn, hắn yêu cầu con hắn tìm tôi cho ra bằng được.”

“Vậy tại sao cô còn ở đây?” Haier nhìn cô, hắn biết cô không nhu nhược như vẻ bề ngoài. Linda xuất thân từ quân nhân, là nữ anh hùng lặn lội ở chiến trường từng nhận được huân chương, am hiểu tình báo, sau khi từ chối quốc gia tham gia chiêu mộ cho quân Iraq, cô nghe theo lời đề nghị người bạn thân của mình, sau khi xuất ngũ thì gia nhập CIA. Cho nên tuy rằng Haier chưa từng gặp Linda, nhưng vợ hắn lúc nào cũng nhắc tới, trong nhà có treo hình của hai người chụp chung, làm cho hắn có ấn tượng khắc sâu với một người con gái nhỏ bé nhưng cực kì dũng cảm này.

Hai người cùng nhau gia nhập tình báo CIA, giống như những nhân viên bình thường sáng sớm đi làm, chiều về nấu cơm, bọn họ thường gọi đùa chồng mình là người lao động ở Wall Street. Câu vui đùa này hắn cũng không biết từ đâu mà có, hắn cũng không hỏi, đây chẳng qua chỉ là lời nói đùa của đàn bà phụ nữ thôi. Nhưng sau khi chồng của Linda chết trận ở Iraq, hai người không còn nói đùa câu đó nữa.

Linda ngẩng đầu nhìn Haier, “Đây là một ván bài nguy hiểm, thứ tôi cá cược chính là mạng sống của tôi và con tôi. Khi tôi giết Tim Heller, cả ngày lẫn đêm tôi đều không ngủ được, không dám ra ngoài cũng không dám để Tommy tới trường, chỉ sợ lỡ xảy ra chuyện gì. Thế nhưng tôi không muốn rời khỏi đây, Tommy khó khăn lắm mới quen được bạn, tôi cũng thế. Kết quả hôm nay người xuất hiện lại là anh, tôi đột nhiên cảm thấy rất an tâm. Chỉ cần Julia nhắc tới anh, trên mặt cô ấy lúc nào cũng là thái độ mừng rỡ, tuy rằng nghe rất buồn cười nhưng thật sự tôi rất an tâm.”

Khóe mắt cô rơi xuống giọt nước mắt, cô nhìn Haier chăm chú, “Tôi biết tôi không thể dựa vào bất cứ ai, nhưng tôi lại muốn tin anh. Tôi chỉ xin anh một việc, tôi không tin bất kì kế hoạch bảo vệ nào, cho nên không cần làm thế với tôi.”

Haier chỉ gật đầu, trầm tư mở hồ sơ ra, “Cô có thể tin tưởng tôi, không cần bỏ chạy, tôi sẽ không để cô làm thế.”

Linda lại muốn mở miệng nhưng Haier đã lên tiếng trước, “Cô hắn là người rõ nhất cho dù giết được Tim Heller, có lẽ sẽ bắt được Pesci Collins, nhưng sẽ có người khác tiếp nhận, lúc đó cô sẽ lại trở thành mục tiêu lớn nhất, không cần bỏ chạy, tôi sẽ không phá cuộc sống sinh hoạt của cô, nhưng nếu muốn sống thì cũng khó có được cuộc sống bình yên.”

Linda trầm mặc một hồi rồi gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Haier gật đầu, sau đó ngẩng đầu nhìn cô, “Còn cái chết của Tim Heller...”

“Anh chờ chút.” Cô nở nụ cười, đứng dậy vào phòng, cầm dây nịt đưa cho hắn, “Trong lần ngoài nhà tôi đều trang bị camera lẫn trước anh tới tôi nghĩ anh sẽ quay lại, cái này chỉ chứng minh lúc đó là tôi tự vệ, nếu anh cần.”

Haier cười nhận lấy, “Tôi biết rồi.”

“Nhưng mà có một điều tôi phải nói trước, tôi sẽ không thừa nhận gì cả, ngày tôi bị mang ra tòa, CIA sẽ bắt tôi đi.” Linda nắm chặt hai tay lại, giống như một con sư tử mẹ đang phòng vệ kẻ thù.

“Cô yên tâm, tôi sẽ không giao cô cho CIA, tôi không muốn giao thành quả của FBI cho bọn họ.” Haier cười, giơ tay về phía Linda.

Linda bắt tay đáp trả, “Cám ơn anh, tuy rằng trễ mười năm, nhưng thật sự rất vui vì được làm quen với anh.”

“Tôi cũng vậy.” Haier cười, buông tay ra.

“Tôi phải đi rồi, cho tôi gửi lời thăm tới Tommy.” Haier bước ra cửa.

“Vâng.” Linda tiễn Haier, tươi cười ấm áp, “Nếu có thời gian thì cứ tới đây uống trà.”

“Cám ơn.” Haier xoay đầu lại nhìn cô mỉm cười, sau đó rời khỏi.

Bước ra khỏi tòa nhà, hần hít thở sâu, ngoài ý muốn nhắc lại chuyện cũ nhưng lại không khiến hần đau đớn.

Hần không biết là do tình cảm của mình đã chết không thể hồi phục cảm giác đau khổ, hay là do trái tim đã chết lặng ngay cả trong mơ lẫn đời thật nên không còn cảm nhận được, có lẽ... là do nguyên nhân khác.

Hần nhíu mày, không suy nghĩ nhiều nữa, leo lên xe rời khỏi.

19. Quyển 2 - Chương 2-2: Hạ

Sau khi Lam Mộc Ân xem xong bản báo cáo khám nghiệm, hần quay lại văn phòng vừa lúc gặp Annetta mới trở về.

“Phiên tòa thế nào?” Lam Mộc Ân nhìn sắc mặt cô không đến nỗi quá tệ, có thể dễ dàng hỏi vài câu.

“Cũng được, may là luật sư của đối phương là một tên ngốc.” Annetta vắt áo khoác lên tay, vươn tay rót ly nước.

Lam Mộc Ân nhớ lại cuộc trò chuyện với Danny giữa trưa, hần chần chờ hỏi, “An, cô từng gặp... vợ trước của Haier chưa?”

Annetta liếc mắt nhìn hần, gật đầu, “Rồi, năm mươi bốn mươi lăm tuổi cũng xem như là gặp thường xuyên.”

“Cô ta trông như thế nào? Nhỏ xinh, đầy đặn, tóc nâu?” Lam Mộc Ân nhớ tới nụ cười ngọt ngào của Julia Peter, không biết vợ của Haier có phải cũng giống như thế không?

“Miêu tả rất chân thật... Cậu gặp rồi hả?” Annetta nghi hoặc liếc nhìn Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân chỉ nhún vai cười cười, Annetta cũng không hỏi nhiều, đặt ly nước xuống, “Cơ mà hoàn toàn ngược lại với những gì cậu tả, cô ấy rất cao, gầy, ăn bao nhiêu cũng không mập, tóc màu vàng nâu, một bà chị đứng cảm hoạt bất sáng sủa, anh tôi nói cô ấy có cơ bắp nữa.”

Cô nhớ tới Julia, trong lòng chỉ cảm thấy hoài niệm và tiếc nuối, còn Lam Mộc Ân thì rất khó hiểu, nếu vợ của Haier và Julia Peter ngoại trừ cái tên ra thì không còn gì giống nhau, vậy tại sao Haier lại phản ứng kì lạ như vậy?

“Nhắc mới nhớ, lần đầu tiên tôi gặp cậu, trong đầu liền nhớ tới Julia.” Annetta cầm gói trà bỏ vào ly, đổ nước nóng vào.

“Hà?” Lam Mộc Ân sợ run, không nghe Annetta vừa nói gì.

“Lúc đó cậu còn về nhà ba mẹ thường xuyên nhỉ? Trên người có mùi thơm của bánh quy, còn có hương vị mềm mại nữa.” Annetta nói, “Trên người Julia cũng có mùi này, Haier cũng thế, lúc đó hần thường bị anh tôi trêu chọc.”

Annetta liếc nhìn Lam Mộc Ân, “Mấy năm nay hình như ít về nhà hơn đúng không?”

Lam Mộc Ân nở nụ cười miễn cưỡng, sau khi đi theo Haier, lúc nào cũng bận tối mắt tối mũi, về nhà ngủ một giấc là xong, nào dám xách cái bản mặt đầy quảng thâm về gặp Mai Lâm.

“Nhưng mà cứ yên tâm, Haier không phải loại người vì điều đó mà nhận cậu.” Annetta vỗ vai Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân liếc cô, cái đó hẳn chưa từng lo lắng, nếu bản thân không làm việc được thì đã sớm bị Haier đá đi từ lâu rồi.

“Julia được dạy rất tốt, mỗi khi ăn cơm đều trải khăn ăn, chén đĩa dao muổng chưa từng phát ra âm thanh.” Annetta nhấp một ngụm trà, nói thêm một câu, “Giống y như cậu vậy.”

Lam Mộc Ân lơ đãng, điều này chỉ có thể nói vợ của Haier rất giống Mai Lâm.

Mai Lâm vô cùng để ý tới lễ nghi khi ăn uống, lúc Kevin đưa đồng nghiệp về nhà chơi, mọi người đều khá dè chừng, nhưng sau đó ai cũng khen tay nghề của Mai Lâm rất tốt, còn thường xuyên đòi cuối tuần qua nhà chơi.

Hồng Lâm luôn kiên nhẫn dạy hẳn cách dùng cơm thế nào cho đúng, dùng trình tự thế nào lấy đồ ăn để không phát ra âm thanh. Cũng luôn giúp hẳn giặt quần áo thơm tho, ủi còn đẹp hơn cả tiệm giặt ủi. Lúc hẳn còn trong cảnh cực, cũng thường xuyên bị cười nhạo là không thoát khỏi mẹ mình.

Lam Mộc Ân biết Annetta có mục đích riêng mới nói vậy, hẳn khoanh tay dựa vào bàn trà nhìn cô, “Muốn nói cái gì thì nói đi.”

Annetta liếc nhìn hẳn, nhún vai, “Cậu biết tôi muốn nói cái gì mà.”

“Không, tôi không biết cô muốn nói gì hết.” Lam Mộc Ân cười khổ.

Đặt ly trà xuống, Annetta tự hỏi một lúc rồi trả lời, “Cậu cũng biết Haier không phải đối tượng thích hợp để yêu đương.”

“Tôi bảo chúng tôi quen nhau hồi nào?” Lam Mộc Ân cười bất đắc dĩ.

“Vậy tôi đổi câu khác.” Vẻ mặt của Annetta có chút ảo não và lo lắng, “Cậu không thích hợp với một người chỉ tìm bạn giường.”

Trầm mặc chừng năm giây, Annetta lại giành nói trước, “Tôi biết đó là đề nghị của tôi nhưng tôi không nghĩ cậu lại đi tìm Haier thật, tôi nghĩ cậu sẽ tìm người nào đó...”

“Bộ tôi bất hạnh hay thiếu năng lực lắm hả?” Lam Mộc Ân nở nụ cười, hẳn biết Annetta đang lo lắng, “À, tôi biết tôi đang làm gì, cô không cần lo lắng.”

Annetta muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng vẫn chỉ thở dài, “Tôi không phải nghĩ cậu không biết mình đang làm gì, mà là lo cậu vẫn chưa đủ hiểu Haier... Tôi chỉ hy vọng cậu sẽ không bị tổn thương.”

Lam Mộc Ân chỉ cười, hôn nhẹ lên mặt cô, “Yên tâm, tôi sẽ không sao.”

Annetta không hiểu ý Lam Mộc Ân là sẽ không tổn thương hay là không sợ bị tổn thương, nhìn thấy Lam Mộc Ân cười dịu dàng bước ra ngoài, cô cũng chỉ có thể bất đắc dĩ quay lại văn phòng.

Còn Lam Mộc Ân thật ra cũng không mấy thoải mái, hẳn chỉ không muốn làm Annetta lo lắng. Hẳn không biết bản thân có phải viết hết tình cảm lên trên mặt hay không mà Danny với Annetta ai cũng lo cho hẳn cả.

Hẳn đương nhiên biết Haier không phải đối tượng tốt, hẳn cũng không ý đó.

Hướng hồ hẳn không tin Haier sẽ nảy sinh tình cảm khác ngoài tình bạn với mình.

Sau lần hẳn qua đêm ở nhà Haier, cứ một tuần sẽ có ba đêm hẳn ngủ lại. Có khi là Haier mở miệng, có khi là do hẳn chủ động, hẳn cũng không muốn biến chuyện này thành thói quen, chỉ là khi bắt đầu nó đã trở thành cơn nghiện khó bỏ được.

Mà trên thực tế, hẳn bắt đầu như thế nào cả hẳn cũng không xác định được. Hẳn cảm thấy hôm đó chắc bản thân bị điên rồi mới có thể mang ý nghĩ lên giường với Haier.

Hắn không phủ nhận là mình muốn, hắn vẫn luôn muốn đó chứ, nhưng hắn không biết tại sao Haier lại muốn hắn, có lẽ bệnh cuồng kiểm soát lại tái phát, có lẽ vì tiện lợi.

Cho dù là lý do gì cũng được, hắn biết mình không thể chống cự nổi sự hấp dẫn của Haier.

Cảm giác ở trên giường với Haier còn hơn cả những gì hắn trải qua trong quá khứ, không thể nào kiểm soát được.

Cho dù là tâm hồn hay thân thể, hắn không có cách nào ngăn bản thân không quên đi tất cả khuất phục dưới thân người kia.

Tuy rằng lý trí không ngừng nhắc nhở hắn không thể, nhưng hắn không biết làm sao để dừng lại.

Hít một hơi thật sâu, hắn dùng sức lắc đầu để những suy nghĩ kia văng ra khỏi óc.

Bước vào văn phòng, Lam Mộc Ân phát hiện Haier đã về.

Bước về phía bàn làm việc của mình, hắn muốn hỏi rõ điều hắn băn khoăn trong lòng từ sáng tới giờ, “Anh đi tìm Julia Peter phải không?”

“Ừ.” Haier thuận miệng đáp, tay lật xem một xấp hồ sơ cũ.

Lam Mộc Ân đợi một lúc lâu, thấy Haier không có ý định giải thích, mới mở miệng hỏi, “Kết quả thế nào?”

Haier ngẩng đầu nhìn hắn, ngữ khí bình thường, “Tôi sẽ xử lý, tra bên người chứng kiến sao rồi?”

Lam Mộc Ân nhướn mày, vẫn nhẫn nại đáp, “Có một gã có thể xem là nhân chứng, nhưng trước mắt đã tới Anh không thể liên lạc, lần tới hắn quay lại tôi sẽ xin số điện thoại.”

“Ừ, cứ bám chặt đi, còn tra xung quanh Tim Heller tới đâu rồi?” Haier tiếp tục chuyển ánh mắt về tập hồ sơ.

“Danny đang xử lý.” Lam Mộc Ân đáp, đứng tại chỗ nhìn Haier, mãi cho Haier ngẩng đầu, dùng ánh mắt “Còn muốn gì nữa?” nhìn hắn, hắn mới nói, “Anh định xử lý Julia Peter thế nào?”

“Chẳng phải tôi mới bảo sẽ xử lý à.” Haier nhìn thẳng vào mắt Lam Mộc Ân, không chờ hắn trả lời đã cúi đầu xem hồ sơ tiếp, “Đây là mệnh lệnh, cậu chú ý Tim Heller là được rồi, đừng quan tâm tới chuyện của Julia Peter.”

Lam Mộc Ân cảm thấy có chút mất hứng, nhưng nếu Haier đã nói “đây là mệnh lệnh” thì có cãi gì cũng vô ích.

Hắn không muốn thử tranh luận thêm lần nữa, xoay người rời khỏi văn phòng.

Không phải có gì không vui, mà là có gì đó nghẹn ngay ngực, khiến cho hắn không thoải mái.

Hắn không biết tại sao Haier lại để ý tới Julia Peter, nhưng hắn cảm thấy đó không chỉ là về cái tên.

Vốn định xuống phòng giám định dưới lầu thì gặp Danny bước từ trong thang máy ra, “Đi đâu đó?”

“Tôi xuống xem chứng cứ liên quan tới Tim Heller xử lý tới đâu rồi.” Lam Mộc Ân trả lời, cơ mà nhìn Danny có vẻ vừa mới từ phòng giám định lên.

“Khỏi đi, hôm nay chưa có kết quả. Di động bị ngâm nước có vẻ có gì đó, bọn họ đang xử lý, mai mới xong.” Danny đáp, quay lại văn phòng.

Lam Mộc Ân thầm than, xem ra ngoài chuyện Haier bảo hắn “đừng động vào” thì cái gì cũng phải chờ.

Hắn tựa vào tường, nghĩ bản thân không nên lên giường với Haier. Nếu chuyện đó không xảy ra, có lẽ hắn sẽ không quá để ý tới Julia Peter, nhưng bây giờ hắn biết hắn rất để tâm.

Có lẽ điều đó chứng minh rằng, bản thân cuối cùng cũng chỉ là một người làm ấm giường mà thôi.

Nếu nói với Lan, đảm bảo tên đó sẽ nói, thấy chưa, đã nói Haier không phải đối tượng tốt rồi không nghe hoặc linh tinh gì đó.

Hắn nhớ tới buổi sáng cãi một trận với Lan, tuy rằng biết mấy tháng qua mình luôn dùng thái độ đó đối xử với Lan, nhưng hắn thật ra không có giận, ngoại trừ đồng nghiệp, bản thân cũng chỉ có Lan là bạn, thật sự không nên làm vậy, có lẽ...

Có lẽ nói chuyện với Lan là cách tốt nhất.

Hắn cầm di động, trước khi nhấn số của Lan thì dừng lại, mỗi khi bản thân rơi vào trạng thái rối ren thì luôn tìm Lan, như vậy đối với Lan rất không công bằng.

Hắn nhúu mày, nắm chặt điện thoại rồi lại bỏ vào túi, định quay lại văn phòng thì điện thoại đột nhiên reo lên.

Hắn giật mình móc di động ra xem, phát hiện là Lan gọi.

“Hi, tôi đang định gọi cho cậu.” Lam Mộc Ân mỉm cười, bắt máy.

“Á? Muốn xin lỗi gì hả?”

“Vốn là vậy nhưng tôi ghét cái kiểu cậu lúc nào cũng đoán trúng, cho nên bây giờ hết muốn rồi.” Lam Mộc Ân cười đáp.

“Tôi xong việc rồi, có muốn đi uống vài ly không?” Lan cũng cười nói.

Lam Mộc Ân tự hỏi, cũng không do dự lắm, “Cũng được, có lái xe không?”

“Tôi qua đón cậu, khoảng hai mươi phút nữa tới, cậu tan chưa?”

Lam Mộc Ân nâng cổ tay xem đồng hồ, “Cũng hết giờ rồi, tôi xuống dưới chờ cậu, lát nữa gặp.”

Cúp điện thoại, Lam Mộc Ân quyết định kệ hết, hắn muốn tạm quên đi chuyện của Haier, đi uống vài ly với thằng bạn thân.

Quay về văn phòng lấy áo khoác, “Nếu không còn việc gì thì tôi về trước.”

Haier không có phản ứng, Lam Mộc Ân cũng kệ, lấy chìa khóa xuống lầu.

Ra khỏi tòa nhà, Lan đã lái tới trước cửa, hắn leo lên xe, không tự chủ nổi một nụ cười, quen biết nhau nhiều năm, bọn họ rất ít khi cãi nhau hoặc có tranh chấp, cho dù có giận dỗi gì, hai người đều mặc kệ hết, luôn gặp mặt nói chuyện vài câu.

Vì thế hắn vui vẻ leo lên xe cùng Lan hàn huyên mấy câu, không chú ý Haier đi theo đằng sau.

Haier chờ Lam Mộc Ân ra thang máy xuống dưới lầu, ban đầu hắn định cùng về nhà, kết quả vừa bước ra khỏi thang máy thì thấy Lam Mộc Ân tươi cười leo lên xe của Lan. Nhìn chiếc xe chạy đi, hắn chỉ có thể nhăn mày, sau đó mang tâm trạng hờn giận quay lại văn phòng.

Hai người tới quán bar thường đi, Lam Mộc Ân cảm thấy lâu rồi mình không được thoải mái như vậy.

Nói chuyện hơn hai tiếng, Lam Mộc Ân buông ly rượu màu hổ phách, hít một hơi nghiêng đầu nhìn Lan, “Tôi đúng là đã lên giường với Haier.”

“Rồi có quen nhau không?” Lan cũng không có biểu hiện gì, chỉ dùng biểu tình ôn hòa đáp lại người bạn thân của mình.

Lam Mộc Ân lắc đầu, “Không có, chỉ lên giường với nhau thôi.”

“Lam, cậu có chắc là sẽ giữ được mối quan hệ này với Haier không?” Lan cầm ly rượu lên.

“Tôi không biết.” Lam Mộc Ân thật sự không biết mối quan hệ này có thể kéo dài trong bao lâu, có lẽ chờ tới lúc Haier chán đi.

“Tôi không muốn thấy cậu tổn thương.” Lan nhìn Lam Mộc Ân chân thành.

“Ngày hôm nay cậu là người thứ hai nói câu này đó.” Lam Mộc Ân cười khổ.

Tạm dừng một lát, Lan nói, “Là cậu không muốn đi hay hắn không cho cậu đi?”

Biểu tình của Lam Mộc Ân là câu trả lời rõ ràng nhất.

Lan cười khở, “Lam... tôi không muốn tự tiện thay cậu quyết định, cho nên cậu phải tự hiểu rõ, thứ cậu dành cho Haier là yêu hay chỉ muốn dựa dẫm vào hần thôi.”

Lan cố gắng nói nhẹ nhàng nhất có thể, hần biết Lam Mộc Ân sẽ hiểu.

Lam Mộc Ân đương nhiên hiểu.

Hần luôn bị những người mạnh mẽ và tự tin hấp dẫn, hần biết bản thân thích cảm giác bị người ta kiểm soát, hần sẽ không phản kháng, khi hần không chịu nổi hành vi của đối phương nữa, hần mới phản kích.

Bởi vậy qua hai lần yêu, cả hai lần đều lặp lại một hình thức giống nhau, hần không muốn để bản thân rơi vào tình trạng như vậy nữa nên hai năm qua hần cũng chưa từng quen thêm ai.

Cho dù là bây giờ, hần cũng chỉ lên giường với Haier thôi.

Bọn họ chỉ đơn giản là bạn giường, hần có thể dứt bỏ bất cứ lúc nào, chỉ cần hần muốn.

Thở dài, lặp đi lặp lại cách an ủi này cũng vô nghĩa, hần biết bản thân không thể nói bỏ là bỏ liền được, Haier không giống những người hần từng quen.

Huống chi bọn họ còn không quen nhau.

Lam Mộc Ân dường như lại cường điệu thêm lần nữa.

Nhưng di động lại cứ như nhắc nhở vang lên, Lam Mộc Ân thở dài bắt máy.

“Phải... phải... Chẳng phải cậu nói ngày mai mới có kết quả sao?... Được rồi, tôi qua ngay.”

Cúp điện thoại, Lam Mộc Ân nốc hết ly rượu, sau đó nở nụ cười xin lỗi với Lan, “Xin lỗi, tôi có vụ án.”

Lan mỉm cười chẳng để ý, “Không sao, hôm nào lại gặp.”

“Ừ.” Lam Mộc Ân đáp lại, lúc xoay người đi thì lại xoay đầu lại nói với Lan, “Cám ơn, Lan.”

Lan nở nụ cười, “Cám ơn điều gì?”

“Cám ơn vì tất cả.” Lam Mộc Ân mỉm cười, phất tay bước đi.

Dùng tốc độ nhanh nhất quay lại cảnh cục, hần thật sự không hiểu chẳng phải bảo ngày mai mới xong sao, tại sao mới ba giờ sáng đã làm xong nhanh vậy...

Cơ mà nghe giọng điệu bất đắc dĩ của Danny, ngoại trừ Haier thì chẳng có lý do nào khác.

Quay về văn phòng, vừa mở cửa ra, Danny đã ném cho hần áo chống đạn, “Hàng của Tim Heller đã tới, bây giờ chắc vẫn chưa giao dịch đâu.”

Lam Mộc Ân cởi áo khoác, mặc áo chống đạn vào, “Sao bên khoa giám định làm việc nhanh vậy?”

Danny bất đắc dĩ nhún vai, “Chả biết boss bị cái gì, hồi nãy tưởng hần về nhà, kết quả tự nhiên quay trở lên buộc Polly phải xử lý chiếc di động đó.”

Lam Mộc Ân nhăn mày, còn chưa mở miệng nói đã nghe thấy tiếng bước chân của Haier từ bên ngoài, liếc mắt nhìn hần, “Uống nhiều không vậy?”

Lam Mộc Ân run sợ, “Mấy ly thôi, không thành vấn đề.”

Haier cũng không hỏi lại, chỉ cầm áo khoác, “Xuất phát.”

Lam Mộc Ân đuổi theo Haier, trong lòng nghi hoặc sao Haier biết hần đi uống rượu?

Nhìn thấy biểu tình của Haier tuy vẫn thần nhiên, nhưng trên thực tế thì không mấy vui vẻ, Lam Mộc Ân quyết định dừng hỏi là an toàn nhất.

20. Quyển 2 - Chương 3-1: Thương

Ánh trăng sáng soi rọi xuống mặt biển, con thuyền cách đó không xa lập lòe ánh đèn dầu, nếu không phải đang làm việc thì đây chắc chắn là một cảnh rất đẹp.

Lam Mộc Ân cười khổ tự giễu, đáng tiếc cảnh trước mắt có bao nhiêu đẹp đẽ, người ngồi bên cạnh cũng là người từng xảy ra quan hệ, nhưng tình huống hiện tại hoàn toàn không có không khí gì dễ chịu.

“Ngồi đây có thấy không?” Lam Mộc Ân nghiêng đầu nhìn Haier bên cạnh.

Bọn họ đang ở rìa cảng, tuy rằng liếc mắt nhìn qua là thấy camera, nhưng ngồi đây cũng tương đối nhìn thấy.

Haier liếc mắt nhìn hắn, “Nơi này là chỗ giám sát tốt nhất.”

Lam Mộc Ân quan sát tình hình xung quanh, cách đó không xa có một hai chiếc xe đang đậu, đại khái là mấy cặp tình nhân đi hẹn hò, “Nếu là Danny với An thì chắc chắn sẽ không bị chú ý.”

“Phải không?” Câu trả lời của Haier có vẻ không mấy đồng tình.

“Bởi vì...” Lam Mộc Ân định xoay đầu qua giải thích, nói còn chưa xong thì Haier đã đưa đầu tới.

Lam Mộc Ân giật mình, còn chưa định thần được thì Haier đã hôn lên môi hắn rồi.

“Ừm... Rai...” Lam Mộc Ân theo bản năng muốn lùi lại, nhưng hắn biết hắn càng phản kháng, Haier sẽ càng siết chặt.

Nụ hôn của Haier luôn mang theo chút ép buộc, cho dù muốn từ chối cũng không có cách nào thoát ra.

Hắn tránh vài cái nhưng cũng không thoát, để cho Haier tùy ý hôn chùng nào chán thì thôi.

Nhưng Haier lại không có ý định kết thúc nhanh chóng, thừa dịp Lam Mộc Ân muốn há miệng nói, Haier liền đưa đầu lưỡi vào trong miệng, dùng sức hút lưỡi hắn, vừa hút vừa khẽ cắn, xung quanh yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng tim đập của nhau và hơi thở kịch liệt.

Lam Mộc Ân không biết tại sao ở tình huống này mà còn có ý định đó, hắn cảm nhận được Haier không vui, nhưng hắn không biết tại sao, hắn không thể ngăn cản, ngược lại còn há miệng cho Haier làm càn, nhưng đối phương cũng không mấy hài lòng, vươn tay vuốt hai bên sườn của hắn.

Lam Mộc Ân gần như muốn rên lên, hắn tránh mấy cái, nhưng chỉ đổi lấy sự kiểm soát mạnh mẽ hơn.

“... Rai... Đừng... ở đây...” Thật vất vả nói được mấy chữ, Haier không chừa đường sống cho Lam Mộc Ân.

Haier khẽ cắn bên cổ Lam Mộc Ân, tay sờ bên hông vỗ về.

Lam Mộc Ân lúc này mới thở nhẹ ra, hít thở sâu bình lại màu tình dục vừa bị khơi dậy. Chờ cho khi Haier dừng lại, hắn mới mở mắt ra, sợ run thấy Haier đang nhìn hắn.

Đôi mắt màu lam sâu thẳm mang theo tâm tình phức tạp, Lam Mộc Ân cảm thấy hình như hắn vừa nhìn được thứ tình cảm gì đó trong đôi mắt ấy.

Hắn mở miệng muốn nói gì đó nhưng lời lại nghẹn ở cổ, không thể phát ra tiếng.

Haier thì lại nhích thêm gần, hôn lên môi hắn.

Lam Mộc Ân không tự chủ nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn dịu dàng này.

Haier khẽ cắn môi dưới Lam Mộc Ân, thong thả đưa lưỡi vào vòm miệng, quần lấy lưỡi của đối phương, nụ hôn quần quýt hấp dẫn.

Lam Mộc Ân cảm thấy tim mình đập càng lúc càng mạnh, hắn thử đáp lại nụ hôn của Haier.

Mãi cho đến khi giọng của Danny vang lên trong bộ đàm, hắn mới biết mình vừa làm gì.

Nhưng hiển nhiên Haier cũng không quên, hắn buông ra, nắm bộ đàm bình tĩnh trả lời.

Lam Mộc Ân thì ngồi ở ghế phó lái thở hỗn hà hỗn hển, hần hít sâu để bản thân tỉnh táo lại, sau đó nghe thấy tiếng mở cửa của Haier, hần mở to mắt thấy đối phương đang bước xuống xe.

“Cho cậu hai phút.” Sau đó đóng cửa bước đi.

Lam Mộc Ân nhắm chặt mắt lại, thở sâu, mở cửa bước xuống xe, đuổi theo Haier, “Không cần.” Hần không nhìn về phía Haier, chỉ bình tĩnh đáp trả.

Haier liếc mắt nhìn, không đáp, chỉ bước đi tiếp, trên môi là nụ cười nhạt.

Lam Mộc Ân cảm thấy bản thân vừa bị đùa giỡn, thứ tình cảm hần nhìn thấy trong giây phút đó hình như là giả, có lẽ hần không nhìn thấy gì cả, cũng có lẽ thứ Haier sơ suất biểu lộ đó cũng không phải tình cảm.

Cho dù có, hần cũng không nghĩ dành cho mình.

Đi theo Haier về phía mục tiêu, bọn họ đang mai phục chờ người nhận hàng thay Tim Heller xuất hiện.

Bọn họ hy vọng Collins, nhưng trước khi bắt được người, cái gì cũng không thể chắc chắn, mà đối phương còn trang bị vũ khí hạng nặng, cho nên càng phải cẩn thận hơn.

Lam Mộc Ân đang suy nghĩ lý do tại sao Haier lại trêu chọc hần ở thời điểm này.

Haier biết mình đi uống rượu, Danny nói hần ‘vốn’ là về nhà, sau đó thì quay lại văn phòng bắt Polly xử lý cho tốt.

Có cảm giác Haier bị mất hứng là do mình đi uống rượu... Lam Mộc Ân nhớ tới lần đầu tiên Haier hôn hần, hình như cũng là sau khi hần nhắc tới Lan.

Lam Mộc Ân nhú mày, sau đó bỏ ngay suy nghĩ này ra khỏi đầu, không thể nào.

Haier cho dù là một kẻ cuồng kiểm soát thì cũng không đến mức muốn khống chế hần tới mức này, nếu nói Haier để ý hần và Lan, cái này thì còn buồn cười hơn.

Lam Mộc Ân cười tự giễu. Sau đó phát hiện Haier vừa lúc xoay đầu nhìn hần.

Hần đột nhiên nhớ ra bây giờ là lúc phải thi hành nhiệm vụ, mà hần thì lại đi ngồi suy nghĩ vớ vẩn.

Ảo não đưa tầm mắt đi, người bên SWAT team cũng đã tới, hần lấy súng ra nạp đạn chờ đợi.

(SWAT: viết tắt của cụm từ SpecialWeaponsAndTactics – Đội chiến thuật và vũ khí đặc biệt)

Haier và đội trưởng bên SWAT team ra hiệu với nhau, sau đó tự tản ra tập kích.

Lam Mộc Ân đeo tai nghe vào, cầm súng đi theo Haier im lặng đi vào kho hàng, Danny đi vào từ hướng ngược lại, còn Annetta thì ở bên ngoài canh giữ.

Lam Mộc Ân thăm dò xem xét tình hình bên trong, đối phương có khoảng bảy, tám người.

“Cậu canh ở đây.” Haier đột nhiên xoay đầu nói với Lam Mộc Ân.

“Nơi này cách mục tiêu quá xa.” Lam Mộc Ân xem tình hình, Haier muốn hần canh ở vị trí quá xa, nhưng mà phải tới gần hơn mới yểm trợ cho Haier được chứ.

“Tôi nói đợi ở đây.” Haier trừng mắt lặp lại lần nữa.

“... Biết rồi.” Lam Mộc Ân không muốn thử tranh cãi với Haier nữa, chỉ đứng đây đợi SWAT team đột kích, “Tất cả thành viên chú ý, trước mắt ở tại chỗ đợi lệnh!”

Trong tai nghe vang lên giọng nói của đội trưởng SWAT team, hần nhìn thấy Haier lách qua một chiếc container, hần cũng lui ra sau giấu mình, tập trung tinh thần cảnh giác, chờ đợi hành động.

Đột nhiên có tiếng súng vang lên.

Trong lòng Lam Mộc Ân sửng sốt, bị mục tiêu phát hiện.

“Hành động! Tất cả hành động!”

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng súng lại vang lên hàng loạt, Lam Mộc Ân đứng tại chỗ nghĩ cách giúp Haier, nhưng Haier đi được một đoạn khá xa rồi.

... Xa kiểu này giúp bằng niềm tin chắc...

Lam Mộc Ân mắng thầm trong lòng, Haier luôn luôn mất kiên nhẫn, không chờ SWAT team hành động đã mò vào trước, nhưng ở khoảng cách này hắn không có cách nào che chắn được, hắn cảm thấy vô cùng bất an.

Quả nhiên không qua bao lâu, Haier không đợi đội trưởng bên SWAT team đã tự mình hành động.

Đáng chết!

Lam Mộc Ân mắng một câu, ngại mệnh lệnh của Haier, hắn chỉ có thể chạy sang đầu bên kia của container.

Tuy rằng Haier bảo hắn canh ở đó, nhưng hắn thật sự không thể đứng ngây ngốc ở đó được, nhìn thấy Haier không có chi viện liền vọt vào. Hợp tác yểm trợ cho nhau là đương nhiên, nhưng mà hắn luôn bị Haier bỏ lại.

Lúc Lam Mộc Ân vẫn còn đang do dự, thì hắn nhìn thấy một tên cầm súng đột nhiên từ phía sau Haier vọt lên.

Trong lòng lập tức sợ hãi, liền vọt tới. Nghe thấy giọng của Haier, hắn thăm dò nhìn sang, Haier đang chĩa súng vào một tên, nhưng tên phía sau lại đang chĩa súng vào Haier.

Lam Mộc Ân vọt ra ngoài trước khi đối phương nổ súng, “Bỏ súng xuống!”

Haier sợ hãi xoay người lại.

Lam Mộc Ân không biết tại sao Haier lại xoay người, bọn họ luôn luôn ăn ý với nhau, Haier đang giơ súng về người kia hắn phải giữ nguyên như vậy, nhưng hắn lại xoay lưng về phía đối phương.

Lam Mộc Ân không tự hỏi nhiều, bởi vì người kia sẽ nắm bắt cơ hội để nổ súng, tuy rằng tên đứng trước mặt cũng đồng thời giơ súng về phía hắn, nhưng hắn lại lựa chọn nổ súng về phía tên đang định bắn Haier.

Ba tiếng súng vang lên.

Lam Mộc Ân cảm thấy tay trái của mình đau rất.

Sau đó Haier vọt tới, nắm lấy cánh tay hắn, cởi áo khoác chặn vết thương.

Lam Mộc Ân biết mình chỉ bị trầy da thôi, hắn nhìn thấy hai tên tội phạm ngã xuống, lòng lòng thở phào.

“Chỉ bị trầy da thôi...” Lam Mộc Ân còn chưa nói xong đã bị Haier đè lên tường.

“Cậu vừa làm cái gì vậy hả?!” Sắc mặt của Haier vô cùng khó coi, “Chẳng phải tôi bảo cậu ‘đợi ở bên kia’ rồi sao?”

Lam Mộc Ân nhăn mày, “Tôi muốn giúp anh.”

“Mệnh lệnh của tôi là giúp tôi sao?” Haier trừng mắt, gần như là hét lên.

Trong tai nghe, đội trưởng của SWAT team đã ra chỉ thị xong xuôi, Danny và Annetta cũng vào theo.

“Cậu nghe cho kỹ! Tôi bắt chấp cậu nghĩ cái giống gì, ở mọi tình huống đều phải đặt mệnh lệnh của tôi lên hàng đầu! Tôi nói đợi nghĩa là đợi!” Haier trừng mắt, gần từng chữ một, “Mệnh lệnh chính là mệnh lệnh, lúc tôi không cần cậu yểm trợ, cho dù tôi có chết thì cậu vẫn đứng đó đợi cho tôi, không được làm trái lời tôi, nghe có hiểu không?”

Lam Mộc Ân hít sâu, gật đầu, “Tôi biết rồi, xin lỗi.”

Haier trừng mắt một lúc lâu mới xoay người nói với Danny và Annetta, “Cả hai người cũng thế, đều phải nghe rõ cho tôi.”

Danny gật đầu, như bình thường không có ý kiến phản bác gì, Annetta tắc lưỡi không đáp.

“Haier, hiện trường đã dọn xong.” Đội trưởng SWAT team bước vào nói.

Haier gật đầu, bảo Danny đưa Lam Mộc Ân đi trước, Annetta đứng đó hồi lâu mới nói, “Anh bây giờ là lấy việc công làm việc tư, anh muốn chúng tôi lấy tính mạng đặt trước nhiệm vụ là điều không thể, anh cũng chưa từng nói với chúng tôi phải làm vậy, nếu anh sợ mất Lam, sao anh không nói ra?”

Haier ngẩng đầu liếc Annetta, cố gắng bình tĩnh nói, “Đừng có chọc tôi, đi lo làm chuyện của mình đi.”

Annetta cũng không nói gì thêm, vào hiện trường xem xét.

Haier cảm thấy nỗi lo sợ vẫn còn trong lòng, trong nháy mắt hắn xoay người thấy Lam Mộc Ân giờ sùng lên, trong đầu như tái hiện lại cảnh ác mộng năm xưa.

Hắn không biết là do tình huống này làm hắn sợ hãi, hay là như Annetta nói, hắn sợ mất đi người hắn quan tâm lần thứ hai.

Mồ hôi lạnh đổ trên trán, trong đáy lòng phát run, có lẽ hắn quan tâm Lam Mộc Ân nhiều hơn hắn nghĩ nhiều lắm.

Có lẽ đã vượt qua mức để ý...

Hít một hơi thật sâu, sắc mặt Haier càng thêm khó coi, tuyệt đối không thể để điều này tiếp tục.

Bởi vì, hắn không muốn... yêu thêm một ai nữa.

... Raikes... Em rất nhớ anh...

Khuôn mặt Julia mơ hồ, như gần như xa, hắn không thể nào bắt giữ.

Julia... em muốn đi đâu... Lại đây đi... Đừng đi xa như vậy, mau về đi...

Hắn đuổi theo, nhưng đối phương càng chạy đi, đuổi thế nào cũng không đuổi kịp Julia thân thể dính đầy máu.

Xin lỗi... em chỉ muốn... bảo vệ anh...

Julia đột nhiên quay đầu lại, rơi nước mắt nhìn Haier, khóe miệng dính máu nói ra lời tan nát cõi lòng.

... Xin lỗi... tôi chỉ muốn che chở cho anh...

Ngẩng đầu lên, hắn nhìn thấy khuôn mặt của Lam Mộc Ân.

Sau đó, trước khi bắt đầu rơi vào không trung, hắn bình tĩnh.

Haier thở hổn hển ngồi trên giường, xoa mặt thật mạnh, nghiêng đầu nhìn khung hình đặt ở tủ đầu giường.

Đó là khuôn mặt tươi cười của Julia.

Lúc nào trên mặt cô cũng mang nụ cười, cho dù đau khổ cô vẫn tươi cười, dùng nụ cười chống chọi với tất cả.

Đó chính là tình yêu duy nhất của đời hắn.

Hắn đã từng thề như vậy.

Hắn nhìn nụ cười của Julia, không biết bao lâu thì nghe thấy tiếng chuông dứt quãng.

Không biết nó đã reo bao lâu rồi, có lẽ chỉ mới vang thôi.

Hắn nhìn đồng hồ để trên đầu giường, khoảng mười giờ tối. Đêm qua đi bắt bọn buôn lậu vũ khí, bận rộn tới trưa hôm nay, buổi chiều hắn đã cho mọi người về nghỉ ngơi.

Hắn biết là ai nhấn chuông, úp khung ảnh xuống, sau đó bước ra mở cửa.

Ngoài cửa quả nhiên là Lam Mộc Ân.

21. Quyển 2 - Chương 3-2: Hạ

Haier nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của đối phương, băng gạc trên tay cũng chưa thay cái mới.

“Tôi nhớ đã bảo cậu về nghỉ ngơi rồi mà.” Haier mở miệng.

Lam Mộc Ân thoát nhìn giống như đang cười khổ, “Đây cũng là mệnh lệnh sao? Vậy thì tôi lập tức đi ngay.”

Haier trừng mắt nhìn cả buổi, trước khi Lam Mộc Ân nghĩ vẫn nên đi thì tốt hơn thì hắn lui ra sau để Lam Mộc Ân bước vào nhà.

“Có ngủ chưa?” Haier đóng cửa lại, không còn trừng mắt nữa.

“Một chút...” Lam Mộc Ân thuận miệng đáp, nằm trên sô pha, thật ra hắn không ngủ được, tuy rằng mệt mỏi vô cùng, nhưng hắn cảm thấy mình vẫn nên tới đây.

Hắn không biết tại sao Haier lại tức giận như thế, nhưng hắn làm trái mệnh lệnh là sự thật.

Hắn phát hiện từ sau khi lên giường với Haier, hắn càng ngày càng không hiểu suy nghĩ và tâm tư của người này.

Nếu bọn họ chưa từng xảy ra quan hệ, có phải sẽ không biến thành như bây giờ không?

Lam Mộc Ân chậm rãi nhắm mắt, hắn đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi, nơi này đâu đâu cũng nghe thấy mùi hương của Haier, hắn rất muốn nằm ở đây ngủ đi quên hết tất cả.

“Cậu tới nhà tôi làm gì?”

Giọng của Haier nghe rất bình tĩnh, tựa như đã không còn giận hờn gì, tiếng nói ôn hòa như thôi miên.

“Tôi đến giải thích... Chuyện ngày hôm qua, tôi xin lỗi...”

Nhưng nếu có xảy ra lần nữa, tôi nghĩ tôi vẫn sẽ làm vậy...

Lam Mộc Ân thật sự không chắc là câu kia hắn có nói ra hay không, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, hắn cảm thấy Haier giữ chặt cánh tay không bị thương của hắn, đỡ lấy eo giúp hắn đứng dậy.

Lam Mộc Ân kháng nghị mở mắt, nhưng lại vẫn thuận theo, nửa kéo nửa ôm đi vào phòng ngủ, đẩy ngã xuống giường.

Miệng vết thương thật ra rất đau, nhưng hắn chưa bao giờ để ý tới, ngược lại, hắn càng cảm thấy, đau sẽ càng làm hắn tỉnh táo.

Hắn thở dài, ngoan ngoãn để Haier cởi sơmi, mạnh mẽ cắn xuống cổ hắn.

Hắn thừa nhận, hành vi của Haier bây giờ là đang phát tiết.

Tuy rằng hắn không biết Haier đang giận cái gì, nhưng hắn nghĩ có lẽ là do hôm qua... Có lẽ, hắn đã dọa Haier sợ.

Có lẽ nét kinh hoàng biểu lộ trên gương mặt lúc đó dù chỉ trong nháy mắt là dành cho mình.

Vì thế hắn đứng ngồi không yên, cũng không có cách nào ngủ được, cuối cùng vẫn tới đây.

Lam Mộc Ân cảm thấy có chút rối loạn, có thể là quá mệt mỏi, có thể là do thuốc giảm đau phát huy tác dụng, hoặc có thể là do Haier, động tác của hắn càng thêm phối hợp và mềm mại hơn ngày thường.

Lúc Haier ôm hắn, hắn có cảm giác như sa ngã vào đó, làm hắn có thể quên hết tất cả, chỉ cần chuyên tâm cảm nhận Haier.

Cho tới bây giờ Haier vẫn chưa từng ôn nhu, nhưng không biết là do hôm nay Lam Mộc Ân mệt mỏi hay là do bị thương, hắn cảm giác Haier cố né vết thương của hắn, có vài lần hắn muốn cử động tới gần Haier một chút, nhưng đều bị Haier đè lại không nhúc nhích được.

Haier hôn từ cổ kéo xuống tới bụng, phát tiết tạo dấu vết khắp thân thể, Lam Mộc Ân nhin cơn đau, thở gấp để Haier tàn sát bữa bãi, mãi cho đến khi Haier chạm tới phần dưới của hắn, hắn liền nắm chặt cánh tay Haier, chờ Haier giống như mọi lần tiến sâu vào cơ thể hắn.

Nhưng thứ đưa vào lại là ngón tay, cảm giác lạnh lẽo làm hô hấp của hắn trở nên khô cứng.

“Ừm... Rai... Đừng...” Lam Mộc Ân ngược lại không thích cảm giác này, Haier chưa từng dùng gel bôi trơn, hắn không biết tại sao hôm nay lại đột nhiên muốn xài.

Hắn nhúu chặt mày, giãy dụa muốn đẩy tay Haier ra, “... Đủ rồi... Đừng...”

Haier siết chặt, hôn lên môi không cho kháng cự.

Cảm giác này không phải có gì không tốt, ngược lại càng không thể kiểm soát muốn nhiều hơn, nhưng chẳng biết hôm nay Haier uống thuốc gì, làm cho tới khi đủ trơn mới rút tay ra.

Lam Mộc Ân thở gấp, còn vẫn chưa bình phục Haier đã lật hắn lại, đẩy dục vọng của mình vào cơ thể hắn.

Lam Mộc Ân hít một hơi, cắn chặt môi dưới nhần nhin, rốt cuộc cảm giác được lấp đầy cũng không làm hắn thấy thoải mái hơn, bởi vì có gel bôi trơn nên không còn đau như lúc trước, cũng có lẽ là nhờ thuốc giảm đau, hắn chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng vô lực, khoái cảm giống như đưa lửa vào cơ thể, thiêu đốt toàn thân.

Lam Mộc Ân không có cách khắc chế tiếng rên rỉ phát ra khỏi miệng, mỗi lần Haier thúc vào cơ thể hắn, càng làm hắn mất đi lý trí.

Hắn đột nhiên có suy nghĩ, có lẽ bản thân thật sự có tật xấu.

Hắn khát vọng dùng cảm giác đau để làm mình tỉnh táo, cách nhận thức tình yêu của hắn có chút vấn đề, nhưng ở giữa sự kiểm soát này, hắn cố gắng tìm kiếm cách làm mình thanh tỉnh.

Hắn thích thuận theo đối phương, rồi lại không muốn rơi vào trạng thái bị người ta nắm trong tay, dưới sự mâu thuẫn tâm lý, nếu ngay cả ở trên giường cũng hoàn toàn mất kiểm soát, có lẽ mãi mãi cũng không thể thoát thân.

Vì thế hắn luôn luôn tìm cách thanh tỉnh giữa sự kiểm soát ép buộc của người yêu.

Có đôi khi hắn còn không thể xác định hắn có thật sự yêu người ta hay không, hay chỉ là thích giãy dụa trong mối quan hệ đó.

Nhưng Haier thì khác.

Haier so với những người yêu trước của hắn có ham muốn khổng lồ cao hơn nhiều, cũng không vội vàng nắm hắn trong tay, chỉ lần lượt thử xem giới hạn của hắn tới mức nào, để hắn càng ngày càng không thể tự kiểm soát.

Hắn không biết đợi cho tới lúc hắn hoàn toàn bỏ cuộc để đối phương nắm bắt, thì bọn họ sẽ trở thành cái dạng gì, hắn cũng không có cách khẳng định giá trị của hắn với Haier.

Nếu bản thân không hề có chút giá trị nào, thì tới lúc này chính là thời khắc mình hủy diệt bản thân.

Khi Lam Mộc Ân tỉnh táo trở lại, cảm thấy hình như có gì đó không đúng.

Hắn chớp mắt vài cái, nghiêng sang trái nhìn, không thấy Haier, đập vào mắt chỉ là chiếc đồng hồ để bàn màu đỏ.

Hắn kinh ngạc nhìn một lúc mới ý thức được vấn đề, hắn xoay đầu sang phải, Haier đang ngồi dựa vào đầu giường, cầm điều thuốc lá, tựa như không chú ý tới hắn đã tỉnh.

Bình thường hắn đều ngủ bên phải của Haier, chắc là do vết thương nên Haier đổi vị trí.

Hắn chưa từng ngủ ở vị trí này, cho nên nhìn từ hướng này qua, trên người Haier lại có những vết thương khác.

Ở hông có một cái, bên sườn cũng có, ở ngực trái dưới tim cũng có một cái.

Hắn nhúm mày, đó là vết đạn, ở gần tim như vậy, viên đạn này chắc hẳn gây ra vết thương không hề nhỏ.

Hắn nhìn không được muốn vươn tay chạm.

“... Vết thương này ở đâu mà có?”

Chỉ vuốt nhẹ một cái, nhưng Haier lại như có gì đó đâm vào người, lập tức chụp tay hắn lại.

Lam Mộc Ân cũng ngậy ra, Haier chưa từng có phản ứng như vậy.

Vẻ mặt khó chịu của Haier chỉ trong chớp mắt, sau đó liền mỉm cười, nụ cười lạnh lẽo mang theo chút giễu cợt. Hắn nhìn Lam Mộc Ân, giơ tay phải lên, ở bên sườn có một vết sẹo dài, “Để tôi nói cho cậu biết vết thương này ở đâu ra.”

Lam Mộc Ân muốn mở miệng nói nhưng không biết nói gì nên lại thôi.

Haier nhìn vết thương trên cánh tay, vẻ mặt vô cùng ôn nhu, tựa như hôm ở nhà của Julia Peter, thấy tấm ảnh treo trên tường, biểu tình cũng giống như lúc này.

“Đây là sau khi cưới một năm, tôi và Julia cãi nhau.” Haier cười, vô cùng dịu dàng, “Chỉ là chuyện nhỏ, đi uống rượu với bạn cũ, quên kỷ niệm ngày cưới, quần áo dơ không giặt, cũng chỉ là việc vặt vãnh, cô ấy tức giận ném đồ đạc lung tung, đập cả bình hoa, tôi sợ mảnh vỡ văng trúng cô ấy nên đỡ thay, bình hoa ném trúng cái tủ, mảnh vỡ văng lên người tôi, tạo ra vết thương này, lúc đó máu chảy rất nhiều, làm cô ấy sợ, cô ấy vừa khóc vừa giải thích, khóc tới khi mắt sưng vẫn không dừng lại.”

Hắn nghiêng đầu nhìn Lam Mộc Ân, cười đến vô cùng hạnh phúc, “Bình hoa đó còn là lễ vật kết hôn của chúng tôi.”

Lam Mộc Ân chỉ thấy toàn thân mình rét run, giống như bị một xô đá ụp vào đầu, cổ họng như có gì nghẹn lại không thể nói thành lời.

Haier cười vô cùng ấm áp, nhưng hắn lại cảm thấy cả thân thể mình như đóng băng, ngay cả hô hấp cũng khó.

Lam Mộc Ân nhìn đi chỗ khác, ngồi dậy không biết phải phản ứng thế nào, liếc mắt nhìn thoáng qua khung ảnh bị lật úp xuống.

Khung ảnh vẫn luôn nằm ở đó, hắn chưa từng suy nghĩ tại sao nó lại bị úp xuống.

Bây giờ đột nhiên hiểu ra, có lẽ là do hắn tới đây, Haier mới làm vậy.

Lam Mộc Ân xuống giường, mặc quần áo vào, không nói gì, lặng lẽ rời khỏi.

Haier cũng không nói lời nào, chỉ ngồi im ở đó, ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt.

Haier nhắm mắt nghe tiếng Lam Mộc Ân đóng cửa leo lên xe, bây giờ là nửa đêm, trên đường tĩnh lặng không có một chút âm thanh.

Hắn lẳng lặng chờ đợi, không biết qua bao lâu, hắn mới nghe thấy tiếng xe khởi động, mãi cho đến khi chiếc xe chạy qua khỏi ngã tư, con đường mới trở lại sự yên tĩnh ban đầu, hắn phát hiện bản thân nắm chặt tay, mồ hôi đổ trên trán.

Giờ hắn mới ý thức được, vừa mới này là hắn đang cố gắng nhẫn nại, không để bản thân chạy theo giữ Lam Mộc Ân lại.

Hắn hít một hơi thật sâu, lần đầu tiên hắn biết một thứ gọi là hồi hận.

...

Lam Mộc Ân thấy cả người phát run, vết thương trên người nóng rát, cơn đau do sau đêm mưa làm cả người không thoải mái, hắn chỉ ngồi trên xe ngắm người.

Trong đầu lúc này trống rỗng, ý thức được Haier đối với hắn mà nói, không phải chỉ đơn giản là đối tượng để dựa dẫm.

Hắn biết mình thích Haier, nhưng hắn chỉ nghĩ lần này cũng giống như những lần trước, cho dù là bạn giường cũng được, hắn nghĩ bản thân có thể thích ứng.

Nhưng trên thực tế, lúc hắn hiểu được Haier đối với hắn là cái gì, hắn bị đả kích vì chuyện này thật sự làm hắn tổn thương.

Hắn nghĩ bản thân sẽ không bị tổn thương, cho dù là bạn trai trước của hắn, sau khi không ngừng lặp lại thô bạo trên giường, còn vênh váo dùng điều thuốc làm phỏng hắn, bản thân rốt cuộc không nhịn nổi đập tên kia một trận, sau đó vô tình chia tay bỏ đi một nước, hắn cũng chưa từng thấy mình bị tổn thương.

Đó là hắn tự nguyện, hắn cũng yêu người ta mới đồng ý quen, mới chịu đựng được việc này, nhưng tên đó lại không cho hắn chút tôn nghiêm nào, cho nên hắn lựa chọn chia tay. Hắn cũng không cảm thấy người ta là cố tình làm hắn bị thương, chỉ là hành vi quá mức giới hạn mà thôi.

Mà Haier chỉ cần nói vài câu lại làm hắn bị tổn thương thật sự.

Sau khi lên giường với Haier, hắn đã từng nghĩ ra rất nhiều tình huống, hắn thật sự nghĩ bản thân sẽ không để tâm.

Sau khi ngủ người trên xe một lúc lâu, khi hắn nhận ra mình còn chưa lái xe đi, hắn mới phục hồi tinh thần, khởi động xe cấp tốc rời khỏi nhà Haier.

Hắn không muốn về nhà, hắn muốn tìm chuyện để làm, về nhà giữa bốn bề im lặng, hắn sẽ càng thấy tổn thương sâu sắc.

Hắn không muốn như vậy, hắn nhớ rõ mẹ hắn chính là như vậy, không ngừng nghĩ về cha, rồi bị sự tưởng tượng của mình làm mình tổn thương, cuối cùng đành phải nhờ tới ma túy để quên đi chính mình.

Hắn không muốn giống như bà, nhưng hắn đúng là giống y như đức mẹ hắn.

Đây mới là lý do làm hắn đau khổ nhất, hắn hận bản thân tại sao lại không thể vui tươi sáng sủa giống như Mai Lâm.

Hắn chỉ giống cái tật tự làm mình bị thương của mẹ, giống như San không thể tiếp tục kiên trì.

Lái xe vào bãi đậu của văn phòng, hắn muốn đi tìm một người hoàn toàn xa lạ để quên đi hết.

Hắn ngừng xe, leo xuống bước vào thang máy, vô thức lên văn phòng rồi mở hết đèn lên, sau đó ngồi trên ghế ngây ra.

Hắn lật xem một xấp văn kiện để trên bàn, muốn tìm chuyện để làm.

Hắn lật mấy trang xem, là bản khởi tố Cubi Alan của kiểm sát trưởng.

Hắn xem đầy đủ văn kiện, nhớ ra Cubi Alan vẫn đang bị tạm giam ở tầng dưới.

Do dự một lúc lâu, hắn chưa từng nói chuyện trực tiếp một cách chân chính với Cubi Alan.

Hắn không biết bản thân mình sợ cái gì, hắn nở nụ cười tự giễu, nếu có cái gì làm hắn đau hơn cảm giác Haier vừa gây ra, có lẽ hắn sẽ không để ý tới vết thương đó nữa.

Hắn đóng văn kiện lại, mở ngăn kéo lấy cuốn sổ, xuống phòng tạm giam ở lầu dưới.

Nói vài câu với cảnh viên canh trước cửa, hắn bước vào phòng, Cubi Alan chỉ ngồi im bên tường.

Về mặt bình tĩnh hơn nữa còn an bình.

“Hello Cubi.” Lam Mộc Ân kéo ghế ra ngồi xuống, “Tôi là điều tra viên Ames, chúng ta chưa từng gặp nhưng tôi có quen Mary, bà ngoại của anh.”

Nghe thấy tên Mary, Cubi Alan ngẩng đầu nhìn Lam Mộc Ân, chớp mắt nở nụ cười, “Xin chào, điều tra viên Ames.”

“Tôi có mang cuốn sổ cho anh.” Lam Mộc Ân đưa cho hắn cuốn sổ trắng và hộp bút sáp màu, “Anh có thể vẽ thứ này thứ nọ, xin lỗi tôi chỉ có thể cho anh bút sáp màu.”

“Cám ơn, vậy là tốt lắm rồi.” Cubi Alan thoát nhìn rất vui vẻ.

Lam Mộc Ân nhìn hần vui vẻ mở cuốn sổ ra, nhanh chóng vẽ lên đó, “Tôi nghe nói anh từ chối luật sư biện hộ, nếu người nhà anh không muốn mời luật sư vậy thì nhà nước có thể ủy nhiệm cho anh, đây là quyền lợi.”

“Cám ơn, nhưng tôi không cần luật sư.” Cubi Alan ngẩng đầu mỉm cười với Lam Mộc Ân, sau đó lại cúi đầu.

“Sao anh lại làm vậy? Anh ra tù không dễ dàng, cho dù bị nhốt trong kho, chẳng phải anh vẫn vui vẻ chờ Mary tới sao?” Lam Mộc Ân khó hiểu hỏi.

“Bởi vì tôi là tên luyến đồng, căn bệnh của tôi không có cách nào kiểm soát được.” Cubi Alan cười khoái trá, ngẩng đầu nhìn Lam Mộc Ân, “Chẳng phải sao?”

Lam Mộc Ân nhìn thấy nét sung sướng trong ánh mắt hần, đại khái đã hiểu tại sao bản thân lại sợ gặp người này.

Bọn họ giống nhau, đều đang tìm kiếm một thứ để hủy diệt mình.

Nhưng lại không phải do chính bàn tay mình làm ra.

Lam Mộc Ân cười tự giễu, thì ra hần sợ phải thừa nhận hần và Cubi Alan chẳng hề khác nhau.

“Có đáng không? Chỉ vì một người phụ nữ không để ý tới mình, anh đành lòng hủy hoại đời mình, lẫn người khác sao?” Lam Mộc Ân thu lại vẻ mặt thân mật.

“Người phụ nữ kia có tên là mẹ.” Cubi Alan vô cùng bình tĩnh, “Là người không thể cãi lời, cậu phải yêu bà, nghe theo bà, cho dù bà có bảo cậu đi chết thì cậu vẫn không thể ghét bà được.”

“Còn Lidia Max thì sao? Nó có cha có mẹ yêu thương, có một anh trai chăm sóc hết mực, anh lại muốn cướp đi hết, để cho cả nhà con bé bị tổn thương, cái này đối với anh có gì tốt chứ?” Lam Mộc Ân khó hiểu hỏi.

Cubi Alan chỉ cười, trong tay cầm bút sáp màu vẽ loạn, “Con bé kia chẳng biết nó sống ở thế giới nào, cuộc sống của nó quá tốt đẹp, nhưng nó không biết quý trọng, anh nó bảo nó chờ thằng bé về để dắt chó đi dạo, nó thì khóc âm lên giấy nãy không chịu, chờ anh mình đi ra khỏi cửa, nó liền một mình chạy vào sân, cố tình đặt mình vào nguy hiểm, nó không biết mình có cái gì, mà nếu không biết thì nó chẳng có giá trị tồn tại.”

Lam Mộc Ân lẳng lặng nghe hần nói hết, cũng không hề tức giận, “Cũng giống như Ivette? Nó không biết mình có một gia đình và cuộc sống tốt, cứ đi tìm cái chết, cho nên nó đáng chết?”

Cubi Alan thu hồi nụ cười, bàn tay tăng thêm lực, giống như muốn dùng cây bút rạch nát tờ giấy, “Đúng vậy, nó đáng chết.”

“Cubi, nó chỉ mới có sáu tuổi, không biết cái gì cả.” Lam Mộc Ân thảm than, “Anh tức giận không phải là do mẹ mình, anh tức giận vì Yvette ra đi, chỉ để lại bi thương và cuộc đời bi thảm cho anh, anh có còn nhớ mình đau bao nhiêu vì Yvette không?”

Cubi Alan dừng tay, cũng không tỏ gì ra mặt, chỉ lẳng lặng nhìn cuốn sổ.

“Không, tôi không nhớ.” Qua một lúc lâu, hần ngẩng đầu nhìn Lam Mộc Ân, khôi phục nụ cười như ban đầu, “Cái đó không quan trọng.”

Hần lật sang một tờ mới, lại bắt đầu vẽ, “Cậu muốn biết điều gì, điều tra viên Ames, cậu không phải vì thông cảm mà tới.”

Lam Mộc Ân nhìn hần, cảm giác trong lòng chính là bị ai, Cubi Alan đã bị hủy hoại, mặc kệ là thông cảm hay không thông cảm cũng không cứu nổi người này, “Coi như giúp mẹ của Lidia đi, ai giúp anh bắt con bé? Anh không thể tự mình ra tay được.”

“Bây giờ mới biết thì có lợi ích gì không?” Cubi Alan cười, lại lật sang trang mới, dùng cây bút màu xanh vẽ từng đường quanh co như tranh phong cảnh.

“Ít nhất là giúp được tôi.” Lam Mộc Ân thành thật trả lời, lấy ảnh của Tim Heller ra, “Là người này giúp anh đúng không?”

Cubi Alan nhìn thoáng qua, “Hắn chết rồi phải không?”

“Hắn chết dưới biển, mấy hôm trước vừa được vớt lên.” Lam Mộc Ân đáp.

Cubi Alan mỉm cười, “Hắn xem tôi là một thằng ngu, cho tôi một ngàn với một chiếc xe, nói với tôi cho tôi con bé kia, tôi nói được, tôi bắt Lidia, hắn bảo tôi lái xe vòng vòng ngoài đường, tôi không làm theo, tôi đưa tiền và xe cho một thằng nhóc, bảo hắn thay tôi chạy, tôi mang Lidia tới hồ nước.”

Nhìn bức tranh vừa vẽ, hắn cảm thấy không hài lòng lắm, lại vẽ thêm vài đường, tiếp tục nói, “Mục đích của hắn là để cảnh sát toàn thành phố rượt đuổi tôi, làm vậy thì mục đích của hắn đã đạt được, tôi cũng thế.”

Lam Mộc Ân than nhỏ, “Hắn có nói hắn định làm gì không?”

“Hắn chỉ nói muốn xử lý vài người phiền phức.” Cubi Alan buông bút sáp, lại xem bức tranh, sau đó vừa lòng xé ra, đưa cho Lam Mộc Ân.

“Đây là quà cho Mrs. Max.” Cubi Alan cười ôn hòa.

Lam Mộc Ân chần chờ một lúc mới cầm lấy. Là một bức tranh phong cảnh, chính là hồ nước kia.

Bên hồ có đánh một dấu X, Lam Mộc Ân nhăn mày nhìn Cubi Alan, “Đây là cái gì?”

“Quà cho Mrs. Max.” Cubi Alan lặp lại lần nữa, sau đó cúi đầu vẽ tiếp, không định mở miệng lên tiếng.

Lam Mộc Ân lẳng lặng nhìn Cubi Alan một lúc lâu, xếp bức tranh nhét vào túi, định khi rảnh rồi sẽ xem lại.

Hắn đứng dậy rời khỏi phòng tạm giam, nói chuyện với Cubi Alan xong, hắn cảm thấy bản thân bình tĩnh hơn nhiều.

Hắn sớm biết Haier không thèm để ý tới mình, nhưng tại sao lại cứ muốn sa vào cái sự thật đau khổ đó chứ.

Hít thở sâu, Lam Mộc Ân quay lại văn phòng, định thu dọn một chút rồi về nghỉ ngơi, hiệu lực của thuốc giảm đau đã hết, vết thương trên vai càng lúc càng đau.

Xếp lại đồng giấy tờ trên bàn, hắn thấy có một tờ rơi xuống đất. Cúi xuống nhặt lên, là chữ của Annetta.

“Thằng nhóc kia gọi điện báo, Mr. Messi cầu hôn thất bại nên đã về nước, cậu có thể gọi cho hắn rồi.”

Bên dưới có ghi một dãy số.

Lam Mộc Ân mỉm cười, nhìn đồng hồ, năm giờ sáng, bây giờ về nhà uống thuốc rồi ngủ mấy tiếng, sau đó gọi điện cho Mr. Messi đáng thương, có thời gian rảnh sẽ qua thăm Frank và Jabbi.

Lam Mộc Ân nhét tờ giấy vào túi, xoay người rời khỏi văn phòng, vừa đi vừa nghĩ ngày mai đối mặt với Haier làm sao đây.

Nhắm chặt mắt lại, hắn nghĩ... Có lẽ chỉ có thể làm bộ như chưa từng có gì xảy ra.

Giả bộ như chưa từng bị Haier tổn thương.

22. Quyển 2 - Chương 4-1: Thương

Lam Mộc Ân đứng trước căn nhà trọ, trong lòng có chút căng thẳng.

Tuy rằng Haier đã bảo dừng quan tâm tới Julia Peter, nhưng hắn lại cảm thấy vị phu nhân nhỏ nhắn này có vấn đề.

Hắn liên lạc với Mr. Messi đáng thương, biết được biển số xe, hắn quay lại văn phòng dò số liệu, phát hiện chủ xe là Julia Peter.

Hắn không biết Julia Peter có phải là hung thủ giết Tim Heller hay không, nhưng cô là người duy nhất có liên quan tới vụ án.

So với cách nói của Cubi Alan, Tim Heller muốn đi “giải quyết vài người phiền phức”, nếu người phiền phức kia là Julia Peter, có lẽ cô vì tự vệ mà giết chết hắn.

Vấn đề là, một vị phu nhân mảnh mai nhỏ bé như vậy, tại sao lại bị Tim Heller đuổi giết?

Lam Mộc Ân vô cùng thắc mắc, nhưng hắn biết nhìn người không thể chỉ dựa vào bề ngoài, Annetta chính là ví dụ điển hình. Cô trông như một búp vật bước ra từ TV, nhưng một khi đã cáu thì chẳng ai có thể đấu lại cô.

Đợi chừng mười phút, khi cửa mở ra, Julia Peter có chút kinh ngạc, nhưng cô lập tức mở rộng cửa.

“Anh là... người lần trước tới cùng điều tra viên Haier...” Julia Peter đang suy nghĩ phải xưng hô thế nào.

“Tôi là điều tra viên Ames.” Lam Mộc Ân lễ phép mỉm cười.

“Mời vào.” Julia Peter bước qua một bên để Lam Mộc Ân vào nhà.

Cảm giác khi bước vào phòng cũng không khác mấy lần trước, tràn ngập không khí ấm áp.

“Xin hỏi hôm nay anh tới đây là vì?” Julia Peter rót nước cho hắn.

Sau khi nói lời cảm tạ, Lam Mộc Ân cũng không dài dòng, trực tiếp hỏi, “Tôi muốn hỏi cô, mười giờ đêm chủ nhật tuần trước cô đang ở đâu?”

Julia Peter chỉ mỉm cười, vẻ mặt trấn định trả lời, “Ý anh hỏi tối hôm tôi bị trộm vào nhà?”

“Phải.” Lam Mộc Ân gật đầu.

Julia suy nghĩ, “Khoảng mười giờ... Tôi tới cảng, lấy nước biển.”

“Nước biển?” Lam Mộc Ân nghi hoặc nhìn cô.

“Ừ, lớp học tự nhiên của con tôi muốn nghiên cứu vi sinh vật biển, tôi không biết tìm ở đâu nên ra biển múc chút nước biển về đưa cho nó mang tới trường.” Julia Peter bắt đầu dĩ cười khổ.

Lam Mộc Ân giật mình, hắn không nhìn ra cô có nói dối hay không. Nếu cô chưa từng được huấn luyện chuyên nghiệp thì cô thật sự là người vô tội.

“Nuôi con một mình thật vất vả.” Lam Mộc Ân cười mở miệng, không mang theo nghi hoặc.

“Đã quen rồi.” Julia Peter cười nhún vai.

“Tôi sẽ không quấy rầy nhiều nữa.” Lam Mộc Ân đặt ly nước xuống, “Cảm ơn cô đã hợp tác.”

“Đừng khách sáo.” Julia Peter tiễn hắn ra cửa, lại nói, “Tôi có thể hỏi tại sao anh lại hỏi tối hôm đó tôi đi đâu để làm gì không?”

Nhìn vẻ mặt có chút bất an và nghi hoặc của cô, Lam Mộc Ân do dự nói, “Trước cảng có xảy ra một vụ án đặc biệt, nhân chứng thấy xe của cô, chỉ là hỏi theo lệ, cô đừng lo.”

“Vậy thì tốt rồi, tôi đã nghĩ là tôi gây phiền phức gì.” Cô nhẹ nhàng thở ra, nở nụ cười.

“Xin lỗi đã làm phiền.” Lam Mộc Ân gật đầu chào cô rồi bước ra khỏi cửa.

“Đừng nói vậy.” Julia đợi hắn ra ngoài, đang định đóng cửa thì Lam Mộc Ân xoay đầu lại.

“Tôi có thể hỏi thêm một câu không? Cô và điều tra viên Haier có phải đã quen biết từ trước không?”

Julia Peter sửng sốt vài giây, tuy rằng rất ngắn nhưng đã lọt vào tầm mắt của Lam Mộc Ân.

Cô lập tức mỉm cười, “Không có, sau lần gặp mặt trước mới quen biết.”

“Tôi đã biết, quấy rầy rồi.” Lam Mộc Ân cười cười, xoay người đi.

Bọn họ có quen biết.

Lam Mộc Ân có thể khẳng định, nhưng hắn không biết vị phu nhân này có quan hệ gì với Haier, Haier sẽ không vì quen biết đối phương mà bao che hành vi tội phạm của họ.

Ít nhất là từ khi hắn quen biết Haier tới giờ, chưa từng xảy ra chuyện này, trừ khi... có nội tình.

Lam Mộc Ân nhú mày, cái cảm giác không biết gọi tên này thật khó chịu.

Hắn cũng không muốn xen vào chuyện của Haier, nhưng nếu có liên quan tới vụ án, hắn hy vọng Haier ít nhất có thể tin tưởng hắn, tối thiểu coi như là đồng nghiệp.

Trên đường quay về cảnh cục, Lam Mộc Ân miên man suy nghĩ về chuyện tối qua, còn có chuyện của Julia Peter.

Ngoại trừ cái tên, có lẽ còn có quan hệ gì khác với vợ đã mất của Haier.

Nhưng mà nếu Haier không thừa nhận thì có suy đoán cách nào cũng vô dụng.

Thầm than, Lam Mộc Ân đảo mắt qua kính chiếu hậu, cảm thấy có gì đó không đúng, hắn nhú mày nhìn kỹ.

Một chiếc xe Toyota màu đen đã đi theo hắn một đoạn, Lam Mộc Ân nghi ngờ lái xe chạy mấy vòng, thử xem chiếc xe kia có phải đi theo dõi hắn không.

Xe trên đường cũng không nhiều, cho nên sau khi chạy mấy vòng, chiếc xe kia đã không thấy tăm hơi.

Hắn nghĩ mình là do mình đa nghi quá, mới lái xe về cảnh cục, kết quả phải mất hai mươi phút mới lái được xe vào bãi.

Lúc bước ra thang máy, Danny vừa lúc đi ngang, “Đi đâu vậy?”

“Đi gặp Mr. Messi, có chuyện gì?” Lam Mộc Ân trả lời.

Danny xoay đầu nhìn vào văn phòng, “Hôm nay tâm trạng của boss không tốt, cẩn thận chút.”

“Tôi cũng đâu làm gì, không có gì phải lo lắng.” Lam Mộc Ân cười, nhún vai bước vào phòng.

Vào trong, Annetta cũng không có ở đây, chắc là đi tránh bão rồi, Haier liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt thoát nhìn rất bình tĩnh.

“Đi đâu vậy?” Haier dùng giọng nói bình thường hỏi.

“Đi gặp nhân chứng mục kích.” Lam Mộc Ân vắt áo khoác lên ghế, mở đồng hồ vạn kiến buổi sáng ra xem lại.

“Nhân chứng mục kích nào?” Haier kiên nhẫn hỏi lại.

“Terry Messi.” Lam Mộc Ân nhìn Haier, trong đầu nghĩ có lẽ Julia Peter đã gọi cho Haier, nói chuyện mình tới gặp, “Là nhân chứng người Anh, hắn mới về nước nên tôi tới hỏi, hắn cho tôi một số xe, hắn nhìn thấy vào đêm ở cảng hôm đó.”

Lam Mộc Ân cầm hồ sơ để lên bàn Haier, “Sau khi tuần tra, tôi phát hiện là biển số xe của Julia Peter, cho nên tôi tới hỏi hôm đó cô ta đi đâu.”

“Kết quả?” Haier cũng không đụng vào xấp hồ sơ, chỉ nhìn chằm chằm Lam Mộc Ân.

“Cô ta nói cô ta ra biển lấy nước biển cho con làm thí nghiệm ở lớp tự nhiên.” Lam Mộc Ân cười cười, “Sau khi gặp trộm bị dọa cho sợ mà lại lái xe ra biển một mình.”

“Tôi nhớ đã nói với cậu đừng đụng vào Julia Peter rồi mà.” Haier đưa người về phía trước, tuy vẻ mặt không có gì là tức giận, nhưng thật ra cũng không mấy vui vẻ.

“Tôi đi theo chứng cứ, chẳng lẽ anh muốn tôi rút khỏi vụ án nữa?” Lam Mộc Ân nhún vai, “Được thôi, nếu đó là mệnh lệnh, nhưng mà nếu anh không bảo tôi rút thì tôi vẫn sẽ đi theo chứng cứ.”

Haier nhìn hần một lúc lâu rồi đứng lên bước tới trước mặt, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, “Cậu có giận tôi không?”

Lam Mộc Ân nhăn mày, hần cảm thấy cái giọng điệu nhẹ nhàng đó như châm chọc hần, “Tôi không biết anh đang nói gì.”

Haier hơi nghiêng đầu nhìn Lam Mộc Ân, “Cậu theo sát Julia Peter như vậy không phải là vì nghĩ có liên quan tới tôi chứ?”

“Tôi có thể xem đây là một sự sỉ nhục không?” Lam Mộc Ân khắc chế cơn giận, bình tĩnh nói.

Haier nhìn hần một lúc lâu mới thu lại vẻ mặt châm biếm, “Cậu có biết tôi ghét nhất là cấp dưới của tôi nghi ngờ mệnh lệnh của tôi không, mà cậu cũng chưa từng làm như thế bao giờ.”

Lam Mộc Ân trừng mắt, giọng nói hàm chứa sự tức giận, “Bởi vì tôi tin anh nên chưa bao giờ nghi ngờ quyết định của anh.”

Haier nhìn thẳng vào hần, ngược với sự tức giận của Lam Mộc Ân, Haier xem như khá bình tĩnh, “Vậy sao lần này lại không tin tôi?”

“Tôi không biết phải tin tưởng bằng cách nào, cô ta là nghi phạm lớn nhất tính tới hiện tại.” Lam Mộc Ân ôm hai bàn tay lại, trông như là tự vệ.

Haier cười lạnh, “Ngày xưa không phải chưa từng có vụ nào giống như thế này, cậu cũng chưa từng phản ứng như vậy, nếu cậu không nghi ngờ giữa tôi và Julia Peter có quan hệ, cậu sẽ có phản ứng như vậy sao?”

Lam Mộc Ân cao giọng nói, “Anh thừa nhận anh có quen biết cô ta?”

Haier cũng tức giận đáp, “Nếu cậu dám thừa nhận để tình cảm riêng tư làm ảnh hưởng tới sự phán đoán.”

“Tôi không thể tin anh lại nói được những lời này!” Lam Mộc Ân gần như rống lên, “Người bị tình cảm riêng tư làm ảnh hưởng không phải tôi, nếu anh không bao che cho Julia Peter, vậy tại sao anh lại không cho tôi điều tra?”

Haier chỉ lạnh lùng trả lời, “Bởi vì tôi cảm thấy không cần thiết, tôi nói tôi sẽ xử lý, nếu cậu muốn tiếp tục tham gia vụ án thì cứ việc, chỉ cần cậu đừng mang tình cảm riêng tư vào công việc là được.”

Lam Mộc Ân tức giận vô cùng, lui hai bước muốn bỏ đi, “Anh yên tâm, sau này sẽ không có cái gì tình cảm riêng tư nữa!”

“Có ý gì?” Haier đuổi theo giữ tay hần lại.

“Chính là ý trên lời nói.” Lam Mộc Ân muốn hất tay ra.

Haier nhăn mày, thoát nhìn có chút không tin nổi, “Cậu muốn tranh luận chuyện này trong lúc làm việc?”

“Tôi không có ý định tranh luận với anh, buông tay ra!” Lam Mộc Ân không hất được, giấy dựa muốn đẩy Haier.

Bởi vì hần giấy dựa nên làm Haier mất hứng, đang định lên tiếng, mọi người đi ngang qua cứ tò mò nhìn vào trong, Haier liền kéo Lam Mộc Ân vào toilet.

“Haier, buông tay ra!” Lam Mộc Ân lúc này mới thật sự nổi nóng, gần như hét lên bảo hần buông tay.

Haier đẩy mạnh Lam Mộc Ân vào toilet, nơi này là ở cuối hành lang, rất ít người tới, cho nên thường rơi vào trạng thái không người.

“Cậu rốt cuộc muốn sao đây?” Haier giữ cửa, xoay đầu lại trừng mắt với Lam Mộc Ân, “Tôi nghĩ cậu là người công tư phân minh.”

“Cậu này phải là do tôi nói mới đúng!” Lam Mộc Ân trừng mắt hung ác, mặt tức tới độ đỏ lên, “Anh rốt cuộc có vấn đề gì? Bởi vì một người phụ nữ giống vợ cũ của mình mà ngay cả nguyên tắc riêng cũng vứt bỏ?!”

Sắc mặt Haier lập tức trở nên khó coi, Lam Mộc Ân nhất thời có chút hối hận lời mình vừa nói, nhưng hắn biết hắn đã chột đúng chỗ.

Haier không lên tiếng, đẩy hắn vào tường, vết thương trên vai vô cùng đau đớn, Lam Mộc Ân nhắm mắt nhân mày chờ Haier ra tay.

Nhưng thứ đưa sát vào không phải là nắm tay, mà là đôi môi ấm áp.

Giống như cắn nuốt những lời của hắn, hắn chỉ sợ run trong thời gian ngắn, sau đó lập tức từ chối.

Nhưng sự giãy dụa của hắn chỉ làm tăng thêm sự tức giận của Haier, Haier dùng sức áp chế, cầm hai tay hắn, đặt ở trên tường, bọn họ gần như kề sát nhau, không có một kẽ hở.

Sự đau đớn nơi vết thương và bàn tay nhắc nhở hắn về dây dưa cùng Haier tối qua, hắn càng ra sức giãy dụa.

Cái này nghĩa là sao?

Lam Mộc Ân không biết Haier đang nghĩ gì, nụ hôn này là trêu đùa hắn hay muốn hắn nghe lời?

Tức giận làm hắn không thể nào dùng được sự kháng cự, tuy rằng hắn biết Haier tuyệt đối sẽ nổi giận.

Mãi cho đến khi ngoài cửa vang lên tiếng gõ mạnh, Haier mới dừng động tác nhìn ra ngoài.

Danny vô cùng bình tĩnh đứng đó nói, “Boss, anh có cuộc gọi khẩn, gọi từ bệnh viện.”

Lam Mộc Ân nhắm mắt lại, bình lại cơn giận, Haier liếc nhìn hắn một cái, buông tay rời khỏi toilet.

Tay để trên đầu, Lam Mộc Ân một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, cào cào tóc, lúc này mới nhận ra Danny vẫn còn đứng đó này giờ, trên mặt hiện sự lo lắng khó khi nào thấy.

“Xin lỗi, tôi không sao.” Lam Mộc Ân cười nhợt nhạt, cắn cắn môi dưới mới phát hiện bị Haier cắn chảy máu.

“Nếu...” Danny chần chờ một lát mới lên tiếng, “Nếu boss ép buộc cậu... tôi có thể giúp.”

Lam Mộc Ân mỉm cười, ở một mặt nào đó, Haier đúng là ép buộc hắn, nhưng được thành lập trên ý nguyện của chính hắn.

“Nếu tôi không muốn, không ai có thể ép được tôi.” Lam Mộc Ân cố gắng dùng giọng điệu thoải mái nói, “Nhưng tôi vẫn cảm ơn cậu vì đã quan tâm.”

Danny gật đầu rời khỏi, hắn nghĩ Lam Mộc Ân cần chút thời gian riêng tư.

Đợi cửa đóng lại, Lam Mộc Ân hít một hơi thật sâu, tựa vào tường, tuy rằng vẫn vô cùng tức Haier, nhưng vẫn có chút ảo não với hành vi của mình.

Haier nói rất đúng, hắn đúng là không phân biệt rõ giữa công và tư.

Ngày xưa có rất nhiều vụ án tương tự, lại có điểm đáng ngờ nhưng hắn luôn tin tưởng vào quyết định của Haier, mặc kệ là có làm gì thì cuối cùng đều chứng minh là Haier đúng.

Tại sao Julia Peter lại khác?

Lam Mộc Ân không thể không thừa nhận, bản thân đúng là vì Haier có quan hệ với cô ta mà hắn mới tỏ ra không tin tưởng.

Hắn không có cách nào tin vào phán đoán của Haier ở vụ án này.

Nếu bản thân chưa từng lên giường với hắn, có lẽ mình sẽ không bị ảnh hưởng.

Lam Mộc Ân cười khổ, hắn không biết đây là lần thứ mấy hắn nghĩ như vậy, nếu như xảy ra quan hệ với Haier làm hắn hối hận, hắn vì sao lại phải quen Haier?

Hắn tình nguyện quay ngược thời gian, bọn họ có thể làm việc với nhau, còn có thể ở chung một cách bình thường.

Lam Mộc Ân nhắm mắt lại, hồi hận.

Bởi vì hắn biết, cho dù thế nào, hắn và Haier cũng không thể quay lại như xưa.

...

Haier bước nhanh vào bệnh viện, tới thẳng phòng cấp cứu, trong đám người hỗn loạn tìm được Julia Peter, cũng chính là Linda Bolton.

Trên mặt cô dán băng gạc, tay chân đều có vết thương, sắc mặt tái nhợt ngồi trên ghế.

“Linda.” Haier gọi cô, chạy tới đỡ cô, “Xảy ra chuyện gì?”

Về mặt cô vô cùng kích động, cầm cổ tay Haier thấp giọng nói, “Hắn tìm được tôi rồi, Pesci Collins.”

Haier ngẩng đầu nhìn xung quanh, cúi đầu nhẹ nhàng nói, “Linda, cô đừng căng thẳng, nếu hắn tìm được cô, sao cô có thể ngồi đây lâu như vậy mà chưa xảy ra chuyện?”

Linda run sợ, căng thẳng nhìn xung quanh, khẳng định tuy nơi này đông người, nhưng cũng xem như an toàn, thả lỏng không ít.

“Tommy đâu?” Haier không thấy thằng bé đâu cả.

“Nó đi tham gia buổi ngoại khóa của trường rồi.” Linda bất an đáp.

“Có nhiều con nít với thầy cô nên không sao đâu.” Haier an ủi ngồi xuống bên cạnh, “Nói cho tôi biết xảy ra chuyện gì.”

“Chiều nay... Ngay sau khi điều tra viên Ames về, tôi muốn đi mua vài thứ, trên đường gặp một chiếc xe... đâm về phía tôi, sau đó bỏ chạy... Xe không có biển số.” Linda Bolton cẩn thận nhớ lại chuyện ban chiều.

Đó là cảnh cáo hay là thí nghiệm?

Haier cau mày, không suy nghĩ lâu lắm, “Linda, đừng về nhà bây giờ, tôi giúp cô tìm chỗ an toàn khác, cũng sẽ giúp cô đón Tommy.”

Linda muốn từ chối nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Haier đưa Linda rời khỏi bệnh viện, trong lòng tràn ngập khó hiểu. Nếu cô bị Pesci Collins phát hiện, không thể nào còn mạng ngồi trước phòng cấp cứu hai tiếng, nếu không thì tại sao lại lọt vào tầm ngắm tập kích?

Haier đưa cô về cảnh cục, trên đường đi chú ý không có kẻ nào theo dõi, sau khi chắc chắn không có vấn đề liền đưa về cảnh cục tìm phong nghỉ, để ba cảnh viên thay nhau trông coi.

Chờ hắn quay lại văn phòng cũng đã qua giờ tan ca, cũng không có gặp Lam Mộc Ân.

23. Quyển 2 - Chương 4-2: Hạ

Haier cảm thấy vô cùng phức tạp, sau Julia, chưa từng có ai có thể khiến hắn thấy phức tạp như vậy.

Hắn cũng để ý tới phản ứng của Lam Mộc Ân, đây là lần thứ hai, phản ứng như là đang đợi người ta đánh mình.

Bản thân chưa từng đánh Lam Mộc Ân, cho nên phản ứng không phải do mình mà ra. Giống như vết cháy thuốc trên người Lam Mộc Ân vậy, có lẽ từng có người có thói quen đánh hắn cho nên hắn mới có phản ứng như vậy.

Haier ngồi xuống, nhắm mắt lại suy nghĩ phải xử lý chuyện của Linda thế nào đây, nghĩ đi nghĩ lại chẳng hiểu sao lại nghĩ tới Lam Mộc Ân, trải qua chuyện tối hôm qua, phản ứng kế tiếp chính là chia tay.

Tuy rằng bọn họ cũng không tính là quen nhau.

Nhưng để trở thành cái trạng thái ám muội này cũng do mình mà ra.

Hắn nghĩ nếu hắn kéo được Lam Mộc Ân ra khỏi vỏ bọc, bản thân cũng có thể yên lòng ra đi.

Lam Mộc Ân có cuộc sống riêng của mình và đáng giá có được một người dịu dàng chờ đợi, nhưng Haier phát hiện ra, càng ngày chính bản thân hắn càng không muốn buông tay.

Hắn cầm cây bút vẽ vòng tới vòng lui mấy vòng, nhớ tới chuyện của Linda, hắn thở dài.

Hắn biết có một người xử lý được chuyện này.

Ngẩng đầu nhìn điện thoại, nghĩ xem có nên gọi số điện thoại kia không, tuy rằng mấy năm nay vì Annetta mà có gọi vài lần, nhưng bản thân chưa từng nói nhiều hơn mấy câu.

Tuy rằng bọn họ từng là đồng đội, hợp tác vô cùng ăn ý, nhưng hắn không biết mình có còn tin được người này không.

Hắn vĩnh viễn không quên được cảnh Julia ngã xuống, hắn vẫn còn nhớ rõ, khi hắn tỉnh lại, trên người bị cầm đủ loại dây nhợ.

Hắn chưa từng thấy bất lực như vậy, hắn không phải chưa từng bị thương phải nằm bệnh viện, nhưng lúc đó có Julia, chỉ cần có cô bên cạnh, hắn chưa từng nghĩ trên thế gian này có chuyện gì là đau khổ.

Hắn không mở miệng hỏi, cũng không có người tới nói chuyện, hắn chỉ cô đơn nằm im ở đó.

Một tuần sau, chỉ có một người bạn thân duy nhất tới thăm hắn, Shane Iverson.

“... Có chuyện gì?”

Hắn biết người thân và bạn bè sẽ không vì hắn mất đi người hắn yêu thương mà trốn tránh, cho nên nhất định đã xảy ra chuyện.

“Tôi nghĩ tôi phải nói cho cậu biết...”

Hai nhà chơi thân với nhau, hai đứa trẻ sinh cùng năm là đối thủ mạnh nhất của nhau cũng là bạn thân nhất, và đồng thời cũng là đồng đội tốt nhất.

Nếu có cái gì hắn nhất định phải biết thì cũng chỉ có Shane mới nói cho hắn biết thôi.

“Tôi nghe đây.”

“Tên kia... bị trục xuất về nước rồi.”

Haier mở to hai mắt, cẩn thận lý giải từng từ mà Shane nói, hắn cảm thấy không thể tin được, đây là lý do mà mọi người trốn tránh hắn sao?

“Cậu đùa với tôi đó hả? Hắn đã giết chết Julia!”

Hắn hét lên, còn Shane chỉ biết cười khổ, “Cậu biết... hắn là nhân tố chính trị... trục xuất hắn về nước đổi lại...”

“Tôi mặc kệ là đổi cái gì! Là ai quyết định? Tại sao cậu không cản lại?!”

“... Tôi không thể... Người quyết định... là ba cậu.”

Hắn cảm thấy toàn thân rét run, tựa như khi vừa mất Julia, hơi ấm nơi tim dần lạnh đi. Hắn phải sớm nghĩ tới, hắn phải sớm biết cha hắn sẽ không vì hắn mất vợ mà thương tiếc, khi mẹ hắn qua đời, ông không kịp về tham dự mà còn chẳng thêm xin lỗi lấy một câu.

“... Cậu không thể... Cậu có thử chưa mà biết?”

“Tôi...”

“Cậu chưa từng thử đúng không? Ba tôi rất dễ thuyết phục cậu chứ gì, lấy đại cục làm trọng chứ gì? Tương lai là người thừa kế nhà họ Iverson như cậu, không thể nào phản bác lời của ba tôi, lấy chính trị làm trọng đúng không?”

“Xin lỗi...”

Hắn mỉm cười, tất cả đều rất nực cười, cha để tên hung thủ giết vợ hắn bỏ chạy, mà hắn thì chỉ có thể nằm ở đây không làm gì được.

“Cậu không cần xin lỗi tôi, xin lỗi bản thân mình đi, coi như tôi đã mất đi một người bạn tốt.”

“Cậu đừng hành động theo tình cảm như vậy có được không? Julia cũng như em gái tôi, chúng ta không ai hy vọng chuyện này xảy ra cả.”

“Ngay cả việc ủng hộ tôi cậu còn không làm được, cậu còn hy vọng tôi có phản ứng gì chứ?”

“...”

Hắn rút ống tiêm khỏi người. Hắn không thể tin mình lại nằm ở đây một tuần, chờ người bạn chí cốt của hắn tới báo, cha hắn đã để hung thủ giết chết vợ hắn bỏ chạy.

“Tôi không thể tin được cậu lại nói xem Julia như em gái, thử hôm nay người bị giết là Annetta xem, cậu có trở mặt nhìn ba mình để hung thủ chạy không?”

Hắn nhìn thấy sắc mặt đấu tranh của bạn mình, đột nhiên hiểu ra tại sao cha luôn đem cơ hội đưa cho Shane. Hắn vẫn tưởng là do tránh để nghi ngờ, bây giờ thì hắn hiểu rồi.

Shane giống cha mình còn hơn cả mình.

“Cho cậu một lời khuyên cuối cùng từ người bạn thân này.”

Hắn nhìn người bạn tốt bao nhiêu năm nay, cười lạnh.

“Cưới một người mà cậu không yêu, cậu sẽ không cảm thấy đau khổ, giống như ba của tôi vậy.”

Hắn cũng không quay đầu lại, hắn biết Shane sẽ không đuổi theo.

Về đến nhà, hắn mở cửa ra, ảo tưởng cảnh cô mỉm cười ôm lấy hắn giống như ngày xưa.

Nhưng trong nhà lại im ắng, hắn dường như còn ngửi thấy mùi bánh ngọt, còn có nước hoa mùi sữa mà cô hay xài.

Bước qua phòng khách, trên bàn là lọ hoa hồng héo úa.

Hắn nhớ cô có nói, trên bàn có thư...

Cánh hoa hồng rải trên tờ giấy trắng, cô nói đừng... Đừng cái gì?

Đừng quên?

Đừng bỏ?

Hay là... Đừng mở?

Hắn chần chờ, cầm tờ giấy lên, chậm rãi mở ra, chữ viết của cô ở trên giấy, có vẻ cô rất vui.

“Ha la ~ Em nghĩ anh lại quên hôm nay là ngày gì rồi, là kỷ niệm một năm ngày cưới! Cũng là ngày kỷ niệm ba năm ngày hẹn hò đầu tiên, dù sao hôm nay anh cũng trực ca đêm, cộng thêm anh chắc chắn sẽ quên, cho nên em ghi tờ giấy để đây cho anh, happy anniversary!”

Còn nữa...

Em cho anh biết một tin vui

~Em định nói trực tiếp, nhưng mà em hỏi Shane, anh nói chúng ta chắc ba ngày tới cũng không gặp mặt được... Cho nên... Em nói trước đi ha. Tám tháng nữa anh sẽ được làm cha ~~ Ha la

~~Chắc anh vui lắm, em yêu anh.

Love you, Julia.”

Cánh hoa hồng khô héo rơi xuống đất, hắn cảm thấy thật sự khó thở.

Lấy tay che mặt lại, hắn không thể khắc chế, nước mắt rơi xuống.

Hắn chưa bao giờ biết cảm giác tan nát là thế nào, nhưng giờ thì hắn biết rồi, hắn vừa mất Julia, vừa mất cả đứa con còn chưa chào đời, thế giới của hắn cũng đồng thời sụp đổ.

Bắt đầu từ ngày đó, hắn không còn liên lạc với Shane nữa.

Mãi cho đến một năm sau, Annetta gặp chuyện, hắn có thể mặc kệ Shane, nhưng không thể mặc kệ cô gái nửa đêm nửa hôm tới nhà hắn nhờ nương tựa.

Năm đó cô mới 16 tuổi, khóc sưng cả mắt, sắc mặt tiêu tụy, không đêm nào ngủ được, bên cạnh ánh mắt trông đợi của mọi người, ánh mắt của cô chỉ có bi thương và đồng cảm, cô không thể chịu đựng được, gần như sụp đổ, vì thế cô chạy tới chỗ hắn.

Giống như Shane xem Julia là em gái, hắn cũng xem Annetta là em mình, để cô ở lại hai tháng.

Sau đó làm theo hy vọng của cô, đưa cô ra trại an dưỡng ở nước ngoài, sau khi xuất viện thì vào một trường đại học ở Anh.

Đợi khi cô quay lại, Annetta đã trở thành một cô gái xinh đẹp, khỏe mạnh, tự tin.

Hắn và Shane chỉ có một mối liên hệ duy nhất là Annetta.

Có lẽ lời của mình có hiệu quả, Shane vẫn chưa kết hôn. Hắn nghĩ Shane sẽ cưới một nữ nghị viên nào đó, hoặc là chọn một người có lợi với mình.

Nhưng Shane không có, hắn chỉ vui đầu vào công việc, cố gắng đi lên ở CIA.

Haier cười lạnh, cha của hắn bây giờ vẫn là cục trưởng của CIA, sau khi Julia mất, hắn cũng chưa từng nói câu nào với ông.

Vào một buổi tối say mèm, hắn tỉnh lại nhìn thấy ông đang ngồi ở phòng khách.

Hắn im lặng, bước ra ngoài mở cửa.

Ông cũng không nói tiếng nào, đứng lên bước ra khỏi nhà, hắn đóng cửa lại, từ lúc đó giữa hai người liền có bức tường ngăn cách.

Sau đó, Shane được đề bạt, giống như để bồi thường cho sự tiếc nuối vì mất đi đứa con trai.

Nhưng cha hắn càng đề bạt Shane, Shane càng áy náy với hắn.

Hắn suy nghĩ hỗn loạn nửa ngày, lúc Annetta cầm áo khoác định về, xoay đầu lại nhìn hắn, “Nếu không còn gì nữa thì tôi về trước.”

Haier gạt đầu, sau đó như nhớ ra cái gì, hỏi, “Lam về khi nào vậy?”

Annetta nhìn đồng hồ, cười như không cười, “Đúng sáu giờ, cái anh bạn hòa nhã kia tới đón hắn.”

Ánh mắt Haier trầm xuống, không nói gì chỉ gạt đầu, phất tay bảo cô đi.

Sau khi Annetta về, hắn nhìn điện thoại một lúc lâu, cuối cùng cầm điện thoại, nhấn một dãy số.

Ngón tay gõ nhẹ lên bàn theo tiết tấu, một lát sau bên kia mới bắt máy.

“Là tôi.” Haier trầm giọng mở miệng, không đợi đối phương lên tiếng, “Tôi muốn cậu giúp tôi một việc.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Haier nghĩ, có lẽ có thể tin tưởng đối phương thêm lần nữa.

Tin tưởng hắn đã biết đứng ở phía nào.

...

“Cậu uống nhiều rồi.” Lan thở dài, dừng xe trước cửa nhà hắn.

Lam Mộc Ân nằm trong xe, xoa xoa thái dương phát đau, “Tôi không có... tôi chỉ mệt thôi.”

Hắn tuy rằng uống không ít, nhưng vẫn không tới nổi say, hắn chỉ mệt mỏi thôi. Vết thương còn chưa lành, từ hôm qua tới hôm nay còn chưa được nghỉ ngơi, tinh thần lẫn thể chất đều đã tới cực hạn.

“Cám ơn, còn phiền cậu đưa tôi về.” Lam Mộc Ân nhìn Lan cười cười.

“Cậu có sao không?” Lan lo lắng hỏi.

“Đừng lo, vụ án gần đây phiền phức quá thôi.” Lam Mộc Ân cười gượng.

“Lam... cậu nghĩ là tôi sẽ tin sao?” Lan thở dài.

Lam Mộc Ân bắt đầu nhìn hắn, “Cậu không thể giả bộ tin tôi một lần à?”

Lan trừng mắt, “Không được.”

“Tôi chỉ mệt thôi.” Lam Mộc Ân trầm nói.

“Lam...” Lan nhìn khuôn mặt mệt mỏi của hắn, nhin không được nói, “Cậu có yêu Haier thật không?”

Lam Mộc Ân không đáp, như là đang tự hỏi, Lan cũng không ép, chỉ hỏi tiếp, “Còn Haier? Hắn có yêu cậu không?”

Lam Mộc Ân cười khổ, “Tôi nghĩ... quan hệ giữa chúng tôi làm gì tới chữ yêu.”

“Lam, nếu cậu không thương hắn, cũng sẽ không ép bản thân tới mức này.” Lan bình tĩnh nói.

Lam Mộc Ân trầm mặc, sau một lúc mới nói, “Cho dù tôi thừa nhận yêu hắn thì cũng chẳng thay đổi được gì, chúng tôi không thể nào ở bên nhau.”

“Cậu muốn quen hắn không?” Lan gác tay lên lưng ghế, nhìn Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân lại trầm mặc, nói thật hắn cũng không biết, hắn không có cách nào tưởng tượng được cảnh sau khi hai người quen nhau sẽ trở thành thế nào.

Lan chỉ thở dài, “Bỏ đi, đừng nghĩ nữa, vô nhà nghỉ ngơi sớm đi.”

Lam Mộc Ân cười khổ, xuống xe tạm biệt Lan, “Ngủ ngon.”

Nhìn Lan phát tay rồi lái xe đi, hắn thở dài, hắn nghĩ nên chia tay Haier, nếu tiếp tục như thế này, chỉ sợ sẽ hủy cả quan hệ ban đầu của hai người.

Khi hắn lấy chìa khóa mở cửa, tiếng xe bên cạnh làm hắn chú ý, chiếc xe Toyota màu đen hình như đã thấy ở đâu rồi.

Chờ hắn nhớ ra hắn gặp chiếc xe này hồi chiều, thì hắn đã thấy bên trong chìa ra nòng súng.

Trước khi tiếng súng vang lên, hắn vội vàng ngã người ra bãi cỏ, viên đạn sượt qua khuỷu tay.

Hắn xoay người móc súng, chạy ra đường, hàng xóm nghe thấy tiếng súng cũng lò dò ra xem, chiếc xe đồng thời phóng đi như bay, hắn không kịp nổ súng.

Xe không có biển số, cũng không nhận dạng được mặt phạm nhân, Lam Mộc Ân ảo não cất súng đi.

“Cậu Ames, có sao không?” Bà cụ hàng xóm nơm nớp lo sợ bước lại, bắt đầu hét lên, “Cậu trúng đạn rồi!”

“Bà Sean, đừng lo.” Lam Mộc Ân cười an ủi, chặn máu đang chảy bên khuỷu tay.

Xe cảnh sát và xe cứu thương tới rất nhanh, hắn vốn không muốn làm lớn chuyện, Lam Mộc Ân thở dài, ngoan ngoãn ngồi trong xe cứu thương để y tá băng bó, không tự chủ nhớ lại ngày đầu tiên gặp Kevin.

Sau khi thuật lại tình huống, cảnh sát biết thân phận của hắn, vì để an toàn, chỉ băng bó đơn giản rồi để hai người ở lại canh cửa.

Lam Mộc Ân mở cửa, vào trong vừa định đóng lại thì ngoài ý muốn nhìn thấy xe của Haier dừng ngay trước cửa, sau đó vọt vào với sắc mặt khó coi, “Xảy ra chuyện gì?”

Lam Mộc Ân giật mình, báo cáo sơ lược, “Một chiếc xe Toyota màu đen, đột nhiên nổ súng về phía tôi.”

“Tại sao không báo cáo?” Haier trừng mắt.

Lam Mộc Ân chần chờ, nhún vai nói, “Không phải chuyện lớn gì, tôi nghĩ mai đi làm nói cũng được.”

“Không phải chuyện gì lớn?” Haier gần như rống lên, “Nếu người ta lấy mạng của cậu, vậy cậu có còn mạng để ngày mai đi làm báo cáo với tôi không?”

Lam Mộc Ân im lặng, thở nhẹ, hai hôm nay hấn cãi với Haier nhiều rồi, hấn bình tĩnh nói, “Tôi không biết anh giận cái gì, cũng không phải tôi tìm người tới đột kích tôi, cho dù đối phương là ai, tôi cảm thấy cũng chỉ là thử hay cảnh cáo thôi, với lại cho dù không phải tôi nghĩ, cảnh sát cũng đã phái người tới canh, tôi nghĩ ngày mai tôi vẫn còn mạng đi làm báo cáo với anh.”

Tạm dừng, thấy vẻ mặt Haier đã dịu đi chút, mới mở miệng nói tiếp, “Tôi mệt lắm rồi, có thể cho tôi nghỉ ngơi không?”

Haier cau mày, nhìn hấn một lúc không trả lời, mà Lam Mộc Ân cũng không muốn tiếp tục cãi với người này nữa.

“Ngủ ngon.” Sau khi chúc ngủ ngon, hấn đóng cửa lại, Haier nghe thấy tiếng khóa trái.

Hít một hơi thật sâu, hấn không quen với việc Lam Mộc Ân nhốt hấn ở ngoài.

Nhưng đêm đã khuya, Lam Mộc Ân lại vừa bị thương nữa, hấn cũng không muốn làm cho đối phương thêm mệt mỏi, vì thế lẳng lặng ra xe.

Có chút buồn, hấn muốn ngủ một đêm trên xe, hấn đậu xe ở nơi không ai để ý, ngoại trừ cảnh sát, nhân viên chăm sóc thì chỉ có hàng xóm vậy xem.

Mà bây giờ xung quanh đã yên tĩnh lại, cũng không có bóng người.

Hấn nhả mày, mở tờ giấy ra.

“Mày giết vợ của tao, tao cũng phải cướp đi tất cả của mày.”

Vợ?

Haier giật mình, hấn không nhớ hấn có giết ai.

Lần gần đây nhất hấn chỉ nổ súng một lần...

Haier đột nhiên nhớ tới một chuyện, hấn lái xe tới trước cửa nhà Lam Mộc Ân, nếu hấn đoán đúng, đối phương quả nhiên là cảnh cáo.

Muốn biết bản thân có đúng hay không, hấn phải xác nhận một việc trước đã.

24. Quyển 2 - Chương 5-1: Thương

Vừa bước vào văn phòng, Lam Mộc Ân liền giật mình.

Julia Peter ôm con của cô ngồi trong văn phòng. Hấn nhíu mày bước tới gần, trên người cô có đầy vết thương lớn nhỏ.

“Mrs. Peter, cô có sao không?” Lam Mộc Ân nhìn vết thương trên chân của cô, cũng may không phải trọng thương.

“Chỉ bị trầy da thôi, không sao.” Cô mỉm cười, sắc mặt có chút xanh xao.

Annetta vừa lúc bừng trà ra, Lam Mộc Ân nhìn xung quanh, hỏi cô, “Haier đâu?”

“Tầng hầm số bảy.” Annetta chỉ chỉ xuống dưới.

Lam Mộc Ân gật đầu, xoay đầu ra ngoài.

Tầng hầm số bảy cũng không phải như tên gọi, chỉ là cái tên bọn họ gọi phòng pháp y thôi.

Hắn vào phòng pháp y, Haier đứng trước một tủ đông lạnh, thấy hắn bước vào liền đóng lại.

“Mrs. Peter xảy ra chuyện gì vậy?” Lam Mộc Ân nghi hoặc hỏi, không thể có vụ hắn và Julia Peter cùng bị tập kích trong một buổi tối được, cái này khẳng định có mối liên hệ.

Haier bảo hắn ra ngoài, bọn họ qua phòng chờ của người nhà bên cạnh phòng pháp y, Haier mới nói, “Tôi muốn cậu giúp một chuyện.”

Haier rất ít khi nào dùng giọng nói nhẹ nhàng bảo hắn giúp đỡ, Lam Mộc Ân chần chờ một lát, gật đầu, “Nếu tôi làm được.”

Haier lấy tờ giấy bị kẹp trên kính xe tối qua đưa cho hắn, “Cái này bị kẹp trên xe tôi tối qua.”

Lam Mộc Ân cầm lấy, sau khi xem xong liền nhăn mày, “Cái này nghĩa là sao?”

“Hôm đi tịch thu đồng hàng của Collins, người mà tôi giết thật ra là nữ, cô ta là vợ của Collins.” Haier bình tĩnh đáp.

“Sau khi nhận được tờ cảnh cáo này, tôi về đây xác nhận, quả nhiên trong số phạm nhân đã chết, có một xác nữ không rõ thân phận.” Haier có chút hối hận vì không chú ý nhiều.

Lam Mộc Ân nhìn dòng chữ trên tờ giấy, “Cho nên Julia Peter mới trở thành mục tiêu?”

Haier nhìn hắn gật đầu, “Cả cậu cũng thế.”

Lam Mộc Ân giật mình, ngẩng đầu nhìn Haier, “Tôi? Tại sao...”

“Tôi nghĩ bọn chúng đã đi theo chúng ta vài ngày rồi.” Haier bình thản nói.

Lam Mộc Ân suy nghĩ, “Cho nên... Hắn không xác định được mục tiêu là tôi hay là Mrs. Peter, cho nên tập kích cả hai?”

Haier khẽ gật đầu, Linda trở thành mục tiêu khiến hắn rất bất ngờ, nhưng cũng may Collins không biết cô chính là người giết chết con hắn ta.

“Vậy anh muốn tôi giúp cái gì?” Lam Mộc Ân nghi hoặc nhìn Haier.

Haier trầm mặc, “Cô ta chỉ là một người dân bình thường, không thể tự bảo vệ mình, tôi biết từ hôm qua tới giờ, có lẽ cậu vẫn đang nghĩ cách xa lánh tôi, nhưng tôi hy vọng trước khi bắt được Collins, cậu có thể tạm thời dừng rời khỏi tôi.”

Lam Mộc Ân giật mình, một lúc sau mới nói, “Ý của anh là, muốn tôi giả trang làm người yêu của anh, để Mrs. Peter được an toàn?”

Về mặt của Haier thoát nhìn rất bình tĩnh, cũng chẳng có lấy một tia áy náy, “Nếu cậu giải thích như thế thì, đúng vậy.”

Lam Mộc Ân cảm thấy như có gì đó sụp đổ, nhưng hắn không muốn biểu hiện ra ngoài, hắn không muốn để Haier biết hắn bị tổn thương, trên thực tế hắn không biết tại sao Haier lại có thể làm hắn tổn thương nhiều tới vậy.

“Đây là mệnh lệnh à?” Lam Mộc Ân nắm chặt tay trong túi, cúi đầu thấp giọng nói.

“Phải, nhưng cậu có thể từ chối.” Haier trả lời rõ ràng.

Lam Mộc Ân cúi đầu tự hỏi, trên thực tế hắn không thể nào suy nghĩ được, trong đầu như muốn nổ tung, hắn cảm thấy thật đau khổ, nhưng hắn không thể biểu hiện ra, và hắn cũng không muốn biểu hiện.

Còn về chuyện Julia Peter, hắn thì có thể tự bảo vệ mình được, đây là sự thật, hắn là F.B.I, hắn phải bảo vệ người dân.

Lam Mộc Ân hít một hơi thật sâu, gật đầu miễn cưỡng, “Tôi biết rồi.”

Haier nhìn hắn một lúc lâu, ôn hòa nói, “Cám ơn.”

Lam Mộc Ân chỉ lắc đầu, xoay người rời khỏi phòng chờ.

Haier nhìn theo bóng của hắn, nhũn mày không mở miệng gọi lại, chỉ nhìn hắn bước đi.

“Sao anh phải nói vậy?” Annetta bước từ đầu khác vào, “Sao không nói thật với cậu ấy, anh là muốn bảo vệ cậu ấy, không muốn cậu ấy rời khỏi anh?”

Haier cười tự giễu, “Nói kiểu đó ngay cả cô còn chạy, nói với hắn có tác dụng sao?”

Annetta bĩu môi, đúng thật là vậy, bọn họ là F.B.I, bọn họ đều tự tin mình có thể bảo vệ được bản thân, “... Nhưng anh nói kiểu đó sẽ làm người ta tổn thương.”

“Nhưng vẫn tốt hơn là mất cậu ấy.” Sắc mặt Haier không hề thay đổi, đáp một câu, sau đó bước ra khỏi phòng.

Annetta sửng sốt, đây là lần đầu tiên cô nghe Haier nói thật lòng mình.

Cô cười khổ nhìn Haier bước đi, cũng đi theo ra văn phòng.

Cô chỉ hy vọng đến cuối cùng, hai người họ có thể hạnh phúc ở bên nhau.

Cả ngày hôm đó, Lam Mộc Ân không nói gì.

Sau khi rời khỏi phòng pháp y, hắn lên sân thượng hóng gió, đợi tới khi quay lại văn phòng, mẹ con nhà Peter đã không còn ở đó, không biết Haier đã đưa bọn họ đi đâu, hắn không có hỏi, cũng không muốn biết.

Không khí trong văn phòng ảm đạm chịu không nổi, Annetta là người bỏ đi đầu tiên, Danny vẫn trốn trong góc làm việc. Haier mặt không chút thay đổi xử lý hồ sơ, xung quanh vẫn duy trì một màn im lặng không một tiếng động, bây giờ ngay cả vụ án cũng không có.

Tới giờ tan ca, Annetta và Danny là hai người về đầu tiên.

Haier vẫn im lặng chờ Lam Mộc Ân tắt máy tính, mới cầm chìa khóa đứng dậy.

Lam Mộc Ân cũng im lặng, cầm áo khoác đi cùng Haier vào thang máy.

Trong thang máy im tới độ ngại ngùng, nhưng cũng không có ai mở miệng.

Mãi cho đến khi lên xe, Haier chủ động hỏi, “Cậu có muốn về nhà mình không?”

Lam Mộc Ân giật mình, từ đó tới giờ đều về nhà Haier, chưa bao giờ Haier hỏi hoặc chủ động qua nhà hắn.

Vì Julia Peter mà nhượng bộ ghê gớm thật, Lam Mộc Ân cười tự giễu, lắc đầu, hắn cũng không muốn đang trong mối quan hệ này đưa Haier về nhà.

Haier cũng không hỏi lại, chỉ khởi động xe lái về nhà mình.

Dọc đường đi hai người vẫn giữ trạng thái trầm mặc, Haier dường như không mấy để ý, chỉ im lặng lái xe.

Về tới nhà Haier, Lam Mộc Ân liền cởi áo khoác vắt lên lưng ghế, đồng thời cũng vươn tay tháo cà vạt. Vết thương trên tay vẫn còn đau, nhưng hắn cũng mặc kệ, hắn khát vọng nỗi đau to lớn hơn để hắn quên đi vết thương trong lòng.

Hắn xoay người bước về phía Haier, lần đầu tiên chủ động, hai tay ôm lấy cổ đối phương, hôn lên môi Haier.

Haier hơi ngập ngừng, một lúc sau liền ôm chặt thắt lưng của hắn.

Hắn cũng không kéo màn, chỉ cần có người chú ý, thì có thể thấy rõ ràng hết.

Lam Mộc Ân nghĩ, muốn nhìn thì nhìn cho đã đi!

Hắn chủ động đưa đầu lưỡi, cuộn lấy lưỡi của Haier, quấn quýt cùng nhau.

Haier kéo áo hắn xuống, đưa tay vào trong áo, vuốt từ xương sườn lên xoa ngực.

Lam Mộc Ân thấy thân thể từ từ nóng lên, hắn kéo Haier ngã xuống sofa, cởi cúc áo sơ mi, cắn lên xương quai xanh của Haier, hắn muốn quên đi hết, nắm chặt vai của Haier, muốn đối phương giống như bình thường, mạnh mẽ tiến vào cơ thể hắn.

Nhưng Haier không làm vậy, tựa như nhận ra suy nghĩ của hắn, Haier chỉ hôn sâu không mạnh không nhẹ, sau đó đột nhiên kéo tay hắn.

“Vào phòng nha?” Haier khẽ cắn lên vành tai hắn, nói.

Lam Mộc Ân giật mình, nếu mà vào phòng thì làm chi nữa? Chẳng phải để Collins thấy sao?

Hắn còn chưa trả lời, Haier cũng không hỏi lại, chỉ kéo hắn vào phòng, sau đó đẩy hắn xuống giường, hôn lần nữa.

Hắn im lặng, cảm thấy suy nghĩ của mình làm động tác của Haier trở nên chậm chạp.

Hắn thật sự không hiểu Haier đang nghĩ gì, với lại động tác so với ngày thường nhẹ nhàng hơn nhiều lắm.

Là sao đây? Ấy vậy?

Haier chậm rãi hôn xuống ngực, hắn nhắm mắt lại, cảm thụ cảm giác lưỡi người kia trượt trên người mình, hoàn toàn khác với cách hắn cảm nhận trong quá khứ.

Lúc còn đang suy nghĩ mơ màng, Haier đột nhiên cắn một cái bên sườn.

“A...” Hắn khẽ rên một tiếng, nghĩ Haier không thích mình lơ là, hắn nhìn Haier một lần nữa trượt lên, hôn từ cổ tới tai.

Cảm giác dịu dàng ấm áp làm hắn cảm thấy thật thoải mái, hắn nhắm mắt lại, trong lòng tràn ngập nghi ngờ, đây không phải cách hắn thích, cũng không phải thói quen của Haier, hắn không biết Haier dịu dàng là vì cái gì.

Cảm nhận ngón tay dính gel bôi trơn của Haier đưa vào cơ thể mình, hắn hít một hơi, chụp lấy bả vai Haier, nghiêng đầu mở mắt ra, nhìn thấy một nụ cười xinh đẹp.

Hắn sợ hãi, đó là một cô gái xinh đẹp sáng sủa, tóc vàng mắt xanh, nụ cười vô cùng ngọt ngào.

Hắn có thể cảm nhận được, khi chụp tấm ảnh này, cô có bao nhiêu vui vẻ hạnh phúc nhìn người cầm máy ảnh.

Lam Mộc Ân thấy khó thở, hắn cảm thấy cô như đang nhìn thấy một chuyện rất tàn nhẫn, mặc kệ là cô hay với bản thân hắn, hắn vươn tay muốn úp khung ảnh xuống, nhưng trước khi chạm tới Haier đã cản lại.

“Tôi không ngại.” Haier nói rất thản nhiên, sau đó cúi đầu hôn hắn.

Lam Mộc Ân không có cách nào hình dung được sự kinh ngạc trong lòng mình, anh không ngại? Sao có thể không để ý được chứ.

Anh rõ ràng... yêu vợ mình như vậy mà?

Lam Mộc Ân theo bản năng nghiêng đầu né đi nụ hôn của Haier.

Hắn ý thức được bọn họ không nên tiếp tục nữa, ở trong nhà bọn họ, ở trên giường của bọn họ.

Ở phòng khách diễn trò là một chuyện, hắn không biết tại sao lại theo Haier vào phòng ngủ.

Hắn rõ ràng định chia tay, trong lòng Haier ngoại trừ vợ ra hoặc Julia Peter giống vợ mình ra, cho dù là ai cũng không thể dung nạp.

Vậy tại sao phải làm như thế?

Lam Mộc Ân né tránh nụ hôn của Haier, dùng sức muốn đẩy đối phương ra, “Haier, đủ rồi...”

Haier áp chế Lam Mộc Ân giấy dựa, nắm lấy hàm dưới của hắn, đưa mặt tới gần, khàn khàn nói, “Đừng từ chối tôi.”

Lam Mộc Ân chưa từng thấy biểu tình bất đắc dĩ của Haier, trong khoảng thời gian ngắn quên cả giấy dựa, để Haier lại hôn lên mặt hắn.

Kết quả, Lam Mộc Ân không giấy dựa nữa, chỉ nằm im để Haier ôm.

Mãi cho tới khi Haier dùng sức đẩy vào cơ thể hắn, hắn thở hổn hển nắm lấy bờ vai Haier, nhưng thế nào cũng không thấy thỏa mãn, hắn giãy dụa, nói bên tai đối phương, “Mạnh... mạnh hơn một chút...”

Haier dùng tay giữ thắt lưng Lam Mộc Ân, mặc kệ đối phương đang bị thương, đẩy sâu dục vọng của mình vào thân thể Lam Mộc Ân.

Bên tai nghe thấy tiếng khóc nhỏ vụn của Lam Mộc Ân, Haier lại nhìn vết thương trên vai, trong lòng cảm thấy đau đớn.

Một lần nữa hôn lên môi, hắn nghĩ ít nhất có thể làm cho Lam Mộc Ân thoải mái.

Mãi cho tới khi Lam Mộc Ân mệt tới ngủ say, Haier mặc quần dài vào, ra phòng khách đốt điều thuốc. Đang trầm tư, di động đột nhiên vang lên, hắn tiện tay bắt máy.

“Haier nghe.”

“Là tôi, hôm nay tôi sẽ đưa Linda đi, cậu có muốn gặp mặt lần cuối không?”

“... Không cần, gặp mặt còn nguy hiểm hơn, mong cô ấy sống tốt.”

“Tôi sẽ chuyển lời.”

“Shane.” Trước khi đối phương cúp máy, Haier lại nói.

“Sao?”

“Tôi tin cậu, đừng phản bội lòng tin của tôi lần nữa.” Haier bình tĩnh nói, hắn còn nhớ rõ người vợ đã mất của mình, cha hắn để hung thủ bỏ chạy, mà bạn thân nhất của hắn còn là đồng lõa, hắn phải có cảm nhận gì đây.

“Rai... Tôi chưa bao giờ muốn thế cả.” Giọng nói của Shane mang theo tiếng thở dài.

“Nhưng cậu đã làm.” Haier nói, “Đừng lặp lại lần hai, để Linda sống tốt, để cô ấy tin tưởng kế hoạch bảo vệ của cậu.”

“Tôi sẽ.”

“Cám ơn.” Haier cúp máy, hít sâu rồi chậm rãi nhả khói ra, chỉ cần Linda an toàn, hắn có thể chuyển tâm ở bên cạnh Lam Mộc Ân.

Hắn dập điều thuốc, quay vào phòng, Lam Mộc Ân ngủ say trên giường, ngực trần phập phồng theo nhịp thở.

Haier nhịn không được, ở dưới lại nóng lên, sau đó leo lên ôm Lam Mộc Ân.

Mãi cho đến khi bản thân chìm sâu vào giấc ngủ.

Mấy tiếng sau, Lam Mộc Ân cảm thấy sau lưng mình bị đè nặng nên tỉnh giấc.

Hơi nghiêng người, liền nhìn thấy khuôn mặt của Haier, hắn sợ hãi, nhưng cũng không dám nhúc nhích thêm, sợ sẽ đánh thức Haier, hắn thật sự bất ngờ khi thấy Haier ôm chặt mình ngủ thiếp đi.

Lam Mộc Ân lẳng lặng nhìn khuôn mặt ngủ say của Haier, không biết tại sao, bắt đầu từ đêm đầu tiên ở nhà Haier, chỉ cần khi hắn tỉnh lại, Haier luôn là người tỉnh trước, hắn chưa từng nhìn thấy khuôn mặt say ngủ của đối phương.

Huống chi là tình huống thân mật ôm nhau ngủ say như thế này.

Lam Mộc Ân bắt đầu nghi ngờ, có khi nào Haier biết Collins gắn camera trong phòng ngủ không...

Nhưng hắn lập tức bỏ suy nghĩ này đi, Haier chắc hắn chưa đạt tới trình độ này...

Hắn cũng không phải không có cảnh giác, có đôi khi hắn cảm thấy Haier đối xử với hắn đã trên mức tình cảm bình thường.

Nhưng Haier luôn ở một vài thời điểm, nói những câu đả kích có tính quyết định.

Hắn có muốn nghĩ theo chiều hướng tốt cũng không được.

Khẽ thở dài, hắn cẩn thận vươn tay chạm mặt Haier.

Lúc ngủ say, Haier thoát nhìn rất nhu hòa, hắn nghĩ vợ của Haier có nụ cười hạnh phúc như vậy, Haier nhất định cũng là người từng có nụ cười vui vẻ giống như thế.

Cái gì đã làm cho Haier trở thành con người giống như bây giờ, cái chết của vợ mình khiến cho hắn bị đả kích không nhỏ đi...

Lại thở dài, hắn dùng ngón tay lướt nhẹ qua môi Haier.

Sau đó dưới tình huống không kịp trở tay, Haier đột nhiên mở mắt.

25. Quyển 2 - Chương 5-2: Hạ

Ánh mắt của Haier luôn sắc bén và lạnh lợi, nhưng ở giây phút này thì lại vô cùng mềm mại và tình cảm.

Lam Mộc Ân giật mình, ngón tay lướt trên môi cũng cứng lại, Haier há mồm khẽ cắn, dùng đầu lưỡi cuốn lấy.

Ngón tay cảm thấy sự ẩm ướt, hắn muốn rút tay lại nhưng phát hiện ra mình không tự chủ muốn nhiều hơn.

Trước khi Haier có phản ứng, hắn rút tay lại, hôn lên môi Haier.

Lặp lại nụ hôn sâu, động tác của Haier quá mức dịu dàng làm hắn có chút không quen, đợi tới khi hắn thở dốc, hơi lùi lại, Haier liền áp lấy, nhận thấy hắn có chút kháng cự, cũng không hề ép hắn, chỉ ôm rồi vỗ lên cánh tay.

Đụng chạm quá mức thân mật làm Lam Mộc Ân càng không thể thích ứng, nhưng Haier không có ý buông ra, mà hắn cũng không muốn rời khỏi vòng tay ấm áp của Haier.

Đành phải than thầm, nghiêng đầu tựa vào ngực Haier, ham muốn sự ấm áp.

Cứ thế qua một tuần, mỗi ngày đều giống như vậy.

Cùng nhau tan ca, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau đi ngủ, mỗi ngày không nhất thiết phải làm tình, nhưng ngày nào Haier cũng ôm hắn ngủ.

Nếu không phải giả trang, mỗi ngày như vậy xem ra cũng hạnh phúc.

Nhưng mấy ngày nay Lam Mộc Ân dần cảm thấy kì lạ, Haier không phải dạng người thích đùa giỡn.

Mấy cử chỉ vài ngày qua của Haier, nếu nói là giả bộ thì cũng không ai tin.

Nhưng nếu không phải diễn thì là cái gì?

Một đêm nọ, hắn trần trọc mãi không ngủ được, Haier nghiêng người ôm lấy hắn, “Ngủ không được?”

“Ừ...” Lam Mộc Ân đáp, xoay người vừa vặn nằm trong lòng đối phương, nằm một lúc lâu mới nói, “Mrs. Peter ở đâu vậy?”

Haier im lặng một lát, có vẻ không muốn Haier hỏi tới Julia Peter, “Ở nhà an toàn.”

“Anh không đi gặp cô ấy hả?” Lam Mộc Ân ngẩng đầu, nhìn Haier có chút nghi hoặc.

Từ sau khi đồng ý chơi trò đóng kịch này, Haier chưa từng rời khỏi hắn, lại càng không nói đi gặp Julia Peter.

Haier nhíu mày nhìn hắn, sau một lúc lâu mới trả lời, “Gặp mặt càng nguy hiểm hơn.”

“Nói cũng phải...” Lam Mộc Ân lại dụi đầu vào ngực Haier, cảm thấy bản thân vừa hỏi một vấn đề ngu xuẩn.

“Không ngủ hả?” Haier dùng tay sờ lên thân thể hắn.

Nhìn nụ cười của Haier, hắn biết đối phương muốn làm gì. Lúc mới qua nhà Haier ngủ, có mấy buổi bị thức nửa đêm, hoặc là khi không ngủ được, Haier sẽ ôm hắn thật chặt, dùng sự ấm áp làm hắn thiếp đi.

Lam Mộc Ân hơi do dự, không trả lời ngay, Haier nhướn mày nhìn hắn, cũng không đợi câu trả lời, xoay người đè lên.

Bắt đầu từ nụ hôn, Haier dùng lực giữ thắt lưng của Lam Mộc Ân, không cho hắn giãy dụa.

Haier phát hiện Lam Mộc Ân giãy rất lâu, sau khi hôn sâu liền nhìn vào mắt hắn, “Cậu không muốn làm?”

Lam Mộc Ân thở hổn hển, nhìn Haier một lúc lâu mới trả lời, “Tôi không phải con gái, anh không cần nhẹ nhàng như vậy.”

Haier nhướn mày, “Lúc ôm đàn ông tôi cũng vậy thôi.”

Lam Mộc Ân cảm thấy mình nói câu này đúng là quá ngu mà, nhưng mà hắn cũng không muốn giấu cảm giác mất hứng, xoay người muốn xuống giường. Động tác của Haier rất nhanh, ôm lấy từ phía sau, không cho hắn né tránh.

“Buông ra.”

Haier thở dài, ôm chặt không nới tay, nhẹ nhàng đặt môi bên tai hắn, dịu dàng nói, “Xin lỗi.”

Lam Mộc Ân giật mình, hắn chưa từng nghe Haier xin lỗi hắn bao giờ, điều này càng làm cho hắn thêm phức tạp. Hắn không biết bọn họ bây giờ được xem là gì? Nói là người yêu thì còn chưa quen nhau, nói là bạn giường thì hơn thế rồi, nói là đang diễn kịch thì sự thật cũng đâu phải vậy.

Hắn im lặng một lúc mới xoay đầu trừng mắt nhìn Haier, “Anh rốt cuộc muốn sao?”

Haier chỉ khẽ nới lỏng tay, “Nếu cậu không muốn thì thôi.”

“Anh biết tôi không hỏi cái này.” Lam Mộc Ân trừng mắt.

Haier vươn tay vuốt tóc Lam Mộc Ân, “Còn cậu? Cậu muốn thế nào?”

“Tôi muốn mau chóng bắt được Collins, lúc đó tôi mới được về nhà, anh cũng có thể đi tìm Mrs. Peter.”

Lam Mộc Ân nhăn mày, không hề giận nói.

Haier mỉm cười, “Cậu không thích ở đây?”

Lam Mộc Ân vẫn trừng mắt, “Tôi muốn ngủ trên giường của tôi.”

Haier khẽ vuốt lên xương quai xanh của hắn, cười hấp dẫn, “Không có tôi ngủ cùng à?”

Lam Mộc Ân thật sự rất muốn đánh, nhưng hắn chỉ đè Haier xuống rồi chủ động ngồi lên người đối phương, dùng sức cắn môi Haier. Hắn không biết sau này sẽ ra sao, nhưng bây giờ hắn không muốn nghe Haier nói lời vô nghĩa. Hắn thậm chí phát tiết trong lòng.

Cuối cùng hai người lăn lộn cả đêm, mãi cho tới khi hết sức mới thôi. Hắn nằm phịch trên giường thở dốc, lúc đang mơ màng muốn ngủ, cảm giác Haier xuống giường đi ra ngoài, lúc quay lại thì trên người mang mùi thuốc lá, hắn nhớ rõ lúc trước Haier đều hút trên giường, không biết tại sao bây giờ lại ra ngoài hút, hút xong mới quay về phòng.

“Lam, còn làm nổi không?” Haier vươn tay kéo hắn.

“Không... hết nổi rồi...” Lam Mộc Ân lắc đầu.

Haier mỉm cười, đỡ hắn dậy, “Vào tắm cái đã rồi ngủ.”

Lam Mộc Ân cau mày bị kéo dậy, hắn không hiểu tại sao mỗi lần lăn lộn với Haier xong, đối phương đều ép hắn đi tắm, nhưng mà nhìn Haier rất vui vẻ nên hắn cũng không phản đối.

Bước vào phòng tắm lạnh lẽo, Haier mở nước nóng, cho vòi xịt nước xuống đầu.

Lam Mộc Ân cứ dựa vào tường, gục đầu lên vai Haier, để nước ấm xối hết mệt mỏi.

Mãi cho tới khi cảm nhận được bàn tay Haier mò xuống dưới, hần hít một hơi xém nữa uống luôn cả nước, hơi né tránh, “Đủ rồi... Tôi không nổi nữa...”

Haier đưa đầu tới bên vai, cẩn nhẹ lên vành tai hần, “Lúc này cậu bắn mấy lần?”

Lam Mộc Ân cứng đờ, hần nghĩ Haier sẽ không chú ý.

Haier dùng sức cắn vai hần, “Sao cậu lại nghĩ tôi không để ý chứ?”

“Ừm... Rai... Tôi không được...” Lam Mộc Ân nắm bả vai Haier, thở hổn hển không cầm cự được, hần cảm giác Haier đang hôn dọc thân thể, đầu lưỡi lướt qua bụng làm cho toàn thân phát run, tay nắm bả vai cũng sắp không còn lực.

Hần cảm giác bàn tay tạm rời khỏi hạ thân, còn chưa hồi phục hô hấp thì đã cảm nhận được khoang miệng ấm nóng của Haier bọc lấy dự vọng của mình.

Lam Mộc Ân thiếu chút nữa thét lên, hần lập tức nắm vai Haier, lưng áp sát bức tường lạnh cóng, nhưng cả người thì nóng ran, hần rên rỉ không ngừng tới khi không thể nữa mới thôi.

“Rai... buông ra...” Lam Mộc Ân gần như khóc nức nở.

Trước khi Haier tha cho hần, hần cũng nhịn không được giải phóng dự vọng.

Xụi lơ trên người Haier, hần cảm thấy mình sắp hôn mê, mà Haier cũng không có ý định dừng lại, cúi đầu hôn lên môi hần, quần quýt đầu lưỡi.

Lam Mộc Ân hoàn toàn không có lực chống cự, chỉ có thể để Haier muốn làm gì thì làm, cuối cùng bị kéo vào ngâm trong bồn nước.

Nằm trong lòng Haier, nước ấm làm cả phòng ngập khói trắng, hần cảm thấy thật sự khó thở.

Tay của Haier khẽ vuốt lên bụng hần.

Lam Mộc Ân cảm thấy tình trạng quá thân mật này so với quan hệ giữa hai người có mức chênh lệch quá lớn, giống như nước sông và nước biển vậy. Chẳng nào còn chưa xác nhận được quan hệ giữa hai người thì hần chưa thể an tâm hưởng thụ không khí này được.

Hần luôn cảm thấy, thứ này không thuộc về hần, không phải mà thứ mà hần nên có.

Những cử chỉ này chỉ thuộc về người phụ nữ mà Haier luôn ôm trong lòng kia.

Nếu trên thực tế, Haier không có tình cảm với Julia Peter, vậy tại sao Haier lại yêu cầu hần làm thế này?

Là vì... bảo vệ hần sao?

Hơi nhúu mày, Haier biết hần không cần ai bảo vệ.

Haier thấy hần nhúu mày, tay liền vuốt nhẹ, “Suy nghĩ gì vậy?”

Lam Mộc Ân khẽ ngẩng đầu nhìn Haier, tạm dừng vài giây mới mở miệng.

“Thật ra là anh yêu tôi đúng không?”

Haier giật mình, tựa như không nghĩ hần sẽ hỏi câu này.

Bọn họ chăm chú nhìn vài giây, có lẽ ngay cả vài giây cũng không có, Haier không lên tiếng, Lam Mộc Ân cũng dời tầm mắt đi.

Không ai mở miệng, tựa như cũng không muốn có tranh chấp hay tức giận, đại khái cũng không muốn phá hoại không khí yên tĩnh này.

Lam Mộc Ân lẳng lặng ngâm mình trong bồn, mãi cho tới khi thấy khó thở mới giữ thành bồn đứng dậy, “Tôi đi ngủ trước.”

Haier cũng không nói gì, để Lam Mộc Ân rời khỏi phòng tắm.

Tạt nước vào mặt, Haier hít một hơi thật sâu, vì bản thân không trả lời được mà thấy ảo não.

Qua chừng mười phút, hấn mới đứng dậy rời khỏi phòng tắm. Quay về phòng, Lam Mộc Ân đã ngủ say. Hấn tới gần đắp chăn cho Lam Mộc Ân, phát hiện trong tay Lam Mộc Ân cầm cái gì đó để dưới gối đầu, hấn khẽ kéo tay ra, phát hiện là di động. Nhẹ nhàng lấy khỏi tay Lam Mộc Ân, nhìn thoáng qua, là tin nhắn thoại, gửi cho Lan.

Hấn cau mày muốn ném luôn điện thoại, cuối cùng mở ngăn kéo bỏ điện thoại vào.

Ôm hai tay nhìn Lam Mộc Ân say ngủ, hấn cảm thấy vô cùng phức tạp.

Hấn không biết làm sao Lam Mộc Ân mới chịu ngoan ngoãn ở cạnh hấn, một câu anh yêu em đơn giản có thể giải quyết vấn đề nhưng hấn không làm được.

Dường như mình cố gắng tới đâu Lam Mộc Ân cũng không nghĩ mình thương hấn.

Tuy rằng hầu hết đều do lỗi của mình.

Haier ảo não nằm xuống, ôm lấy thân thể ấm áp của Lam Mộc Ân, suy nghĩ bước tiếp theo phải làm sao đây.

...

Sáng sớm Lan đi bộ tới văn phòng, hấn luôn gửi xe cách văn phòng ba con phố, sau đó đi bộ tới chỗ làm.

Hấn thích cảm giác bước đi một mình trên con đường vắng người vào mỗi sáng sớm.

Vào văn phòng, hấn tìm một lúc mới tìm được điện thoại di động để trong ngăn kéo, “Trường làm rơi chỗ nào rồi...”

Hấn mở di động ra, thấy tin nhắn của Lam Mộc Ân, bấm nút mở nghe.

“... Cậu biết không... Haier thật ra là một tên gốc...”

Nghe giọng nói ngọt ngào của Lam Mộc Ân khiến cho Lan giật mình, “... Gì đây?”

Định gọi lại hỏi Lam Mộc Ân hôm qua muốn nói gì, còn có chút để ý giọng nói ngọt ngào của hấn, nhưng mà không thấy ai bắt máy.

“Kì lạ...” Lan có chút lo lắng để di động xuống, suy nghĩ xem có nên qua nhà Lam Mộc Ân xem thử không, xoay đầu lại thì phát hiện có người đứng phía sau.

Lan sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng người kia đã giơ tay lên đánh vào gáy hấn. Trước mắt Lan tối sầm, mất đi ý thức.

Người kia cầm di động lên, chụp một tấm Lan nằm dưới đất, mỉm cười gửi đi.

Lam Mộc Ân mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng điện thoại.

Hấn thò tay xuống gối mò một lúc, sau đó xoay đầu nhìn, Haier nhìn hấn hỏi, “Kiếm cái gì?”

“Điện thoại của tôi...” Lam Mộc Ân dụi mắt, rồi lại nằm sấp xuống, “Giúp tôi tìm...”

Haier mở to mắt nhìn một lúc mới thò tay sang bên kia, kéo ngăn tủ ra, lấy điện thoại đưa cho hấn.

“Cám ơn.” Lam Mộc Ân cầm lấy, thì ra là tin nhắn, Lan gửi một tấm ảnh, hấn có chút nghi hoặc, Lan chưa bao giờ gửi hình cho hấn cả.

Mở ra xem, hấn lập tức tỉnh táo. Ngồi thẳng dậy gọi lại cho Lan.

“Có chuyện gì?” Haier thấy vẻ mặt khác thường của Lam Mộc Ân, liền ngồi dậy nhìn hấn.

“Lan xảy ra chuyện.” Lam Mộc Ân nghe tiếng di động kêu tút tút, Lan sẽ không đùa kiểu này, chắc chắn đã gặp chuyện.

Bên kia bắt máy, hấn cảnh giác chờ đối phương lên tiếng.

“Có phải là Lam Ames không?”

“Anh là ai?” Lam Mộc Ân bình tĩnh nói.

“Cậu chắc là biết tôi, bạn trai cậu giết vợ tôi.”

“Pesci Collins?” Lam Mộc Ân nói, “Vậy anh phải tìm Haier Raikes chứ, Lan liên quan gì tới chuyện này.”

Pesci Collins mỉm cười, “Tôi muốn tìm hần, nhưng mà tôi muốn giết cậu, cậu sẽ đồng ý vì bạn mình mà tới chứ? Mà trước tiên có một chuyện phải nói, nếu tôi thấy đội ngắm bắn thì bạn cậu cũng sẽ thành tấm chắn cho tôi.”

“Cậu ấy đang ở đâu?” Lam Mộc Ân mở miệng.

“Hỏi bạn trai cậu kia, vợ hần chết chỗ nào thì tôi cũng sẽ để cậu chết ở đó.”

Lam Mộc Ân ngẩn ra, Pesci Collins đã cúp máy.

“Hần muốn gì?” Haier nhìn sắc mặt căng thẳng của Lam Mộc Ân, lên tiếng hỏi.

“Hần bắt cóc Lan, muốn tôi tới đó.” Lam Mộc Ân chần chờ, vừa nói vừa mặc quần áo vào.

“Ở đâu?” Haier cũng đứng dậy mặc quần áo, đồng thời cầm di động lên định gọi về cục.

Lam Mộc Ân cản hần lại, “Khoan gọi đã, Collins là cao thủ, hần thấy tay súng bắn tỉa hoặc cảnh sát sẽ hại Lan.”

“Tôi hỏi cậu ở đâu?” Haier buông điện thoại, cảm thấy nghi hoặc tại sao Lam Mộc Ân không trả lời.

Lam Mộc Ân nhìn Haier, do dự mới mở miệng, “Chỗ... vợ anh gặp chuyện...”

Haier ngậy ra, sắc mặt trở nên khó coi, nhưng cũng không nói gì, “Chỗ đó là tòa nhà cũ bỏ hoang, tôi không chắc nó còn không.”

“Ở đâu?” Lam Mộc Ân vội hỏi.

Haier lẳng lặng nhìn hần hồi lâu, sau đó xoay người lấy chìa khóa xe, “Tôi chở cậu đi.”

Lam Mộc Ân thở dài, hần biết Haier sẽ không để hần làm một mình, đành phải nhún vai đi theo.

Lái xe khoảng nửa tiếng, dọc đường đi hai người không nói gì. Mãi cho tới khi xe dừng lại trước một tòa nhà bỏ hoang, Haier nhìn tòa nhà mặt không thay đổi, “Không nghĩ qua mười năm rồi mà nó vẫn chưa bị đập bỏ.”

Lam Mộc Ân nhìn bức quảng cáo công trường bị kháng nghị vẽ bậy lung tung ở trên tường, “Chắc là do có tranh cãi.”

Haier cầm điện thoại, gọi cho Danny nói sơ tình hình, rồi cúp máy.

Lam Mộc Ân đột nhiên mở miệng, “Anh biết tôi có thể bảo vệ được mình.”

Haier nhìn hần một lúc lâu mới trả lời, “Tôi biết.”

Lam Mộc Ân khẽ cười, “Mọi người đều thấy tôi có vấn đề, tôi không bảo vệ được mình vì tôi sẽ làm chính mình bị thương.”

Hần nghiêng đầu nhìn tòa nhà cũ kỹ, thoát nhìn như sắp sụp đổ, “Nhưng có đôi khi, muốn có được một cuộc đời mới thì phải xây dựng lại, giống như tòa nhà này.”

“Tôi luôn muốn hủy diệt chính mình vì tôi cho rằng tôi sẽ sống lại làm một con người mới.” Lam Mộc Ân nhìn Haier, “Còn anh, anh luôn thâm dùng bàn tay của mình giữ nó lại, không muốn nó sụp đổ, dùng sức mạnh và tự tin ở bên ngoài che dấu sự thật đã vỡ nát bên trong.”

“Nếu phải mạo hiểm quá nhiều, sao cậu biết được sau khi hủy diệt bản thân, cậu sẽ sống lại?” Haier bình tĩnh đáp lại.

“Tôi không biết, nhưng tôi có thể mạo hiểm.” Lam Mộc Ân cười, mở cửa xuống xe.

Haier đi theo hắn, hướng về phía tòa nhà cũ nát. Đi phía sau Lam Mộc Ân, Haier cảm thấy sự bất an đang bao phủ lấy toàn cơ thể.

Hắn nhớ lại mười năm trước, hắn cũng tự tin bước vào nơi này, nhưng kết cục, hắn lại mất đi tất cả.

Trước khi Lam Mộc Ân bước vào trong, hắn đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Cả đời hắn chưa từng sợ như vậy, ngoại trừ giây phút nhìn thấy vợ hắn ngã xuống.

Cái hắn sợ không phải là Pesci Collins, hắn chỉ sợ hắn không biết Lam Mộc Ân suy nghĩ điều gì.

“Lam.” Hắn đột nhiên gọi một tiếng.

“Sao?” Lam Mộc Ân xoay đầu lại, thấy hắn sau một lúc cũng không nói gì, mới ôn hòa hỏi, “Anh có gì muốn nói với tôi?”

Haier cảm thấy tất cả sợ hãi và lo lắng đều nghẹn lại ở cổ họng, hắn hít sâu, lắc đầu.

Một lần nữa điều chỉnh lại tâm trạng, cùng Lam Mộc Ân bước vào tòa nhà đổ nát kia.

26. Quyển 2 - Chương 6-1: Thương

Haier vĩnh viễn không quên được cầu thang gấp khúc và tiếng bước chân vang bên tai.

Hắn chậm rãi bước lên lầu, đi cạnh Lam Mộc Ân.

Hắn không muốn lặp lại lần nữa, cho dù là thế nào cũng không muốn, hắn không muốn mất thêm một ai nữa.

Lam Mộc Ân lấy súng đưa cho Haier, “Hắn chắc chắn sẽ lục soát, tôi vào theo đường chính, anh vòng đường ngoài đi.”

“Cậu cảm thấy hắn sẽ nghĩ cậu tới một mình?”

Lam Mộc Ân nhún vai, “Làm vậy vẫn tốt hơn là hai người cùng ngang nhiên bước vào, anh xem tình hình rồi ra tay.”

Haier mất hứng, hắn không quen nhìn Lam Mộc Ân mạnh mẽ như thế này, hắn đưa súng của mình cho Lam Mộc Ân, “Tôi vào, cậu xem tình hình rồi hành động.”

Lam Mộc Ân nhíu mày, “Hắn muốn tôi chứ không phải anh.”

“Cậu muốn tranh luận với tôi ở đây? Tôi chẳng sao cả, tôi chưa từng thích Lan Stark.” Haier nhún vai không thêm để ý.

Lam Mộc Ân trừng mắt nhìn hắn, cất súng vào, “Cẩn thận.”

Haier gật đầu, tiếp tục bước lên lầu, bước tới tầng lầu kia, hắn mãi mãi cũng không quên được vị trí đó, vết máu thấm dưới đất đã chuyển màu thâm đen, hắn đã từng nằm ở đó cùng vợ mình, chậm rãi mất dần hơi ấm.

“Rai.” Lam Mộc Ân gọi một tiếng, đưa tầm mắt lên nhìn gương mặt hắn.

“Tôi ổn, cậu cẩn thận.” Haier bình tĩnh nói.

“Ừ.” Lam Mộc Ân đáp lại, cầm súng bọc sang hướng khác.

Haier thở sâu, bước vào tầng lầu kia.

Pesci Collins ngồi ngay chính giữa, cũng không thấy bóng dáng Lan Stark đâu.

“Tao không cần mày, tao cần bạn trai bé nhỏ của mày kia.” Pesci Collins mỉm cười, cầm khẩu MP7 trong tay, giống y như đúc hai khẩu của hai thằng nhóc của vụ cướp ngân hàng.

“Anh lầm rồi, hấn với tôi chẳng là gì của nhau, chắc điều tra ít quá nhỉ, tuần nào mà tôi chẳng thay người.” Haier cười đáp.

“Mày tưởng tao tin lời mày chắc?” Pesci Collins chĩa súng vào người hấn, “Mày nói mày không đếm xỉa tới nó, vậy không biết là nó có đang ở nhà mày không nhỉ?”

“Anh cho là giết tôi xong thì có thể ra ngoài được?” Haier cười nói, “Anh cũng quá xem thường F.B.I rồi.”

“Có ra được không cũng chẳng sao.” Pesci Collins mỉm cười, “Luật pháp của Mỹ bảo đảm quyền lợi của người dân, tao thanh toán tiền là có thể đi được rồi, chưa tới hai tiếng là có thể rời khỏi lãnh thổ nước Mỹ, còn mày thì chỉ chôn theo lá cờ thối nát, để những người chẳng tài cán gì khóc thương, thật là thảm.”

“Sao anh biết anh có thể sống?” Haier cười đáp.

“Xem thử là biết liền.” Pesci Collins mỉm cười, đồng thời bóp cò.

Haier bị bắn ngay ngực, Lam Mộc Ân kích động vọt ra từ đầu khác, chỉ súng vào người Pesci Collins, “Không được nhúc nhích!”

Pesci Collins mỉm cười, “Xem đi, tao nói có sai đâu.”

Haier ôm ngực đứng dậy, hấn đương nhiên có mặc áo chống đạn, đạn của MP7 dù không xuyên được nhưng nó vẫn làm hấn đau một lúc lâu.

Pesci Collins nhìn Lam Mộc Ân, “Cậu có thể nổ súng, tôi cũng có thể bắn một phát ngay đầu hấn, quyết định đi.”

“Anh muốn thế nào?” Lam Mộc Ân bình tĩnh nói, nhìn Haier chắc chắn không có việc gì.

“Tôi muốn cậu chết trước mặt hấn, tôi muốn nhìn thấy hấn đau khổ.” Pesci Collins cười.

“Người làm cho anh ta đau khổ đã chết, tôi với anh ta chẳng có quan hệ gì.” Lam Mộc Ân chỉ bình tĩnh nói, “Anh có thể giết tôi, anh bắt Lan nhất định là vì đã xem số liệu của tôi, cả cuộc đời tôi vẫn luôn chờ người tới giết, anh có thể hoàn thành nguyện vọng của tôi, cũng giúp anh ta tiết kiệm được phiền toái, đối với anh ta thì không còn gì tốt hơn, mà với anh cũng thế.”

Haier nhú mày nhưng không lên tiếng, Pesci Collins nhướn mày, “Cậu nghĩ là tôi sẽ tin lời cậu chắc?”

“Sao lại không? Là anh nhầm lẫn thôi, người anh ta yêu không phải tôi và cũng chưa bao giờ là tôi, anh nghĩ tại sao cả tuần nay tôi và anh ta ở chung, mà anh cũng không nghĩ tại sao không thấy Julia Peter đâu à?” Lam Mộc Ân cười nói, bước về phía hấn.

Pesci Collins nhăn mày, hấn có nghĩ tới tại sao không tìm thấy cô ta, nhưng hấn đã tìm khắp nơi mà vẫn không gặp, người này giống như bị mất tích vậy, vì thế hấn chuyển mục tiêu thành Haier yêu Lam Mộc Ân.

“Anh có biết tôi ghen tị với cô ta như thế nào không? Tôi thì vẫn luôn chờ đợi anh ta sẽ có một ngày để mất tới tôi, nhưng rốt cuộc thì trong mắt anh ta chỉ có một người phụ nữ giống như vợ mình.” Lam Mộc Ân cười khổ, sau đó tự nhiên buông súng, “Anh biết gì không? Chúng ta có thể hợp tác.”

Pesci Collins không biết Lam Mộc Ân đang nói đùa cái gì, nhưng nòng súng vẫn không di chuyển khỏi Haier, “Cậu muốn thế nào?”

“Giết tôi sẽ không làm anh ta đau khổ, nhưng giết người phụ nữ kia thì chắc chắn là có, giống như lần thứ hai mất đi người vợ mình yêu thương.” Lam Mộc Ân cười, bước lại gần.

Haier không lên tiếng, hấn không biết Lam Mộc Ân đang nghĩ cái gì, nhưng hấn không muốn phối hợp với lời nói dối này, hấn nhìn ra Lam Mộc Ân bước tới gần Pesci Collins, nhưng đánh nhau ở cự li gần không phải lợi thế của Lam Mộc Ân, Pesci Collins ước chừng cao hơn Lam Mộc Ân một cái đầu, chỉ thấp hơn Danny một chút thôi, tới gần sẽ càng thêm nguy hiểm.

“Sao tôi biết được có thể tin cậu hay không?” Pesci Collins nhìn hấn, tuy rằng không ngại Lam Mộc Ân tới gần nhưng vẫn chú ý cái tay, đề phòng hấn bóp cò.

“Tôi nói cho anh biết một chuyện.” Lam Mộc Ân nhún vai nói, “Anh không tìm thấy con mình đúng không?”

Pesci Collins nhướn mày, “Cậu biết Tim ở đâu?”

“Đương nhiên, chính tay tôi đưa hắn về FBI.” Lam Mộc Ân cười rất thoải mái.

“Các người bắt nó?” Pesci Collins trầm giọng nói.

“Thả bạn tôi ra, tôi trả con cho anh, thuận tiện thay tôi giết người phụ nữ kia, chúng ta cùng thắng, thế nào?” Lam Mộc Ân bước lại gần.

Pesci Collins chần chờ một lát mới nói, “Cô ta ở đâu?”

“Để bảo toàn kế hoạch, anh ta đưa cô ta đi, lấy tôi ra thế thân, anh nghĩ giết tôi sẽ khiến anh ta đau khổ chắc?” Lam Mộc Ân nhẹ giọng nói, bây giờ chỉ cách Pesci Collins chừng hai bước, “Trả Lan cho tôi, tôi trả Tim cho anh.”

Haier cảm thấy mồ hôi lạnh đang chảy, Lam Mộc Ân đứng quá gần Pesci Collins, hắn chỉ thấy mồ hôi đang chảy như giun bò trên lưng hắn, giọng nói khàn khàn, như là cảnh cáo nói, “Lam, không được xằng bậy.”

Pesci Collins mỉm cười, hắn nghiêng đầu nhìn Lam Mộc Ân, “Tôi không biết có thể tin cậu không, nhưng tôi thà rằng giết nhầm còn hơn bỏ sót, nếu con tôi đã bị bắt thì tôi có gì phải lo lắng? Cậu yên tâm, cho dù cậu có chết thì tôi vẫn thay cậu giết người phụ nữ kia.”

Lam Mộc Ân cũng cười, “Anh không tìm thấy con mình đâu.”

“Cậu cũng biết luật pháp của Mỹ vẫn bảo đảm những điều này cho công dân.” Pesci Collins cười đắc ý.

“Luật pháp có điều lệ gì thì cũng chẳng bảo đảm cho người chết đâu.” Lam Mộc Ân nhún vai nói.

“Cậu nói cái gì?” Nụ cười của Pesci Collins cứng lại.

“Chính tay tôi đưa hắn về FBI, nhưng mà là túi đựng xác.” Lam Mộc Ân nở nụ cười.

Pesci Collins rút cuộc cũng chia hòng súng về hướng khác, Lam Mộc Ân biết mình đứng quá gần, hắn đồng thời cúi người vọt tới.

“Lam!” Haier cũng nhào tới, nhưng khoảng cách thật sự quá xa.

Lam Mộc Ân chụp lấy cây súng trong tay Pesci Collins, MP7 loại nhỏ là loại súng tự động, thân súng dài nên không giống súng lục bắn một cái là ra liền, Lam Mộc Ân ôm lấy hông hắn, lao về phía cửa sổ.

Trống rỗng.

Lam Mộc Ân ôm lấy Pesci Collins cùng nhau ngã xuống.

Ở đây là tầng năm.

Haier cảm thấy sự sợ hãi đang chạy từ lòng bàn chân lên, hắn chưa từng sợ hãi như vậy, hắn không biết mất đi Lam Mộc Ân hắn sẽ lại như thế nào đây.

“Lam!” Hắn nhào ra cửa sổ, sau đó thở ra, Lam Mộc Ân đang nắm cây thu lôi treo mình bên ngoài.

“... Tôi muốn làm thịt cậu...” Haier vươn tay về phía hắn, “Nắm lấy tay tôi.”

Lam Mộc Ân hơi nở nụ cười, không phản ứng.

Haier nhướn mày, nhìn kỹ mới thấy tay Lam Mộc Ân chảy máu, đại khái là khi Pesci Collins nổ súng, Lam Mộc Ân đã trúng đạn.

Mà cánh tay đang giữ lại lúc này lại chính là tay trái bị thương lần trước, trên vai và khuỷu tay vẫn còn băng bó, bởi vì dùng sức, nơi đó cũng có dính máu.

“Lam, cố lên, nắm lấy tay tôi.” Haier ôn nhu nói, giơ tay ra, “Không sao hết.”

Lam Mộc Ân chỉ nhìn hắn, cũng không giơ tay lên, không biết là do không muốn hay là không có sức.

Haier nhớ lại lời Lam Mộc Ân nói trong xe, trong lòng rét run, “... Cậu sẽ không làm vậy chứ, cậu cố gắng phản lại lời nói đó, đừng có phá hư mọi sự cố gắng vào lúc nào, nghĩ tới Kevin và Mai Lâm đi, Lan sẽ áy náy cả đời, cậu chẳng phải ghét nhất Hughes nói là đã biết từ trước sao, cậu không muốn như vậy mà?”

Lam Mộc Ân thở hỗn hển, khẽ mỉm cười, “Thật ra là anh yêu tôi nhỉ?”

Haier run sợ, hắn không biết tại sao Lam Mộc Ân lại cứ kiên trì muốn nghe câu trả lời, nhưng hắn không biết nếu hắn thừa nhận thì Lam Mộc Ân có buông tay ra không, cho nên hắn chỉ cố gắng trấn tĩnh mở miệng, “Lên trước đi rồi tôi nói cho cậu biết.”

Haier thấy Danny dẫn một nhóm tới, bọn họ ngẩng đầu thấy Lam Mộc Ân treo lơ lửng bên ngoài, liền lập tức chạy đi gọi đội cứu viện.

“Lam, nghe lời, lên trước đã rồi nói, cậu muốn hỏi cái gì tôi đều trả lời, tôi hứa!” Haier vươn người muốn giữ lấy tay Lam Mộc Ân, nhưng khoảng cách quá xa, trừ khi leo ra ngoài, nhưng ở ngoài cũng không có gì để bám trụ.

“... Thật ra... Tôi đã biết...” Lam Mộc Ân chỉ cười, “Nhưng mà, không sao cả...”

Lam Mộc Ân buông tay, không biết là do không cảm cự nổi hay là chủ động buông tay.

“Lam!” Haier muốn nhào người tới chụp lấy nhưng Danny đã kịp thời chạy tới giữ lại.

Lam Mộc Ân ngẩng đầu nhìn gương mặt hoảng sợ của Haier, càng ngày càng xa, càng ngày càng mơ hồ.

Trước khi hắn cảm thấy thân thể chạm mặt đất, toàn thân đau đớn, đầu óc đã mất đi ý thức.

Hắn chưa từng cảm thấy nhẹ nhàng và thoải mái như vậy.

Trong nháy mắt buông tay, trong lòng như được giải thoát, tất cả đau khổ, tất cả tình cảm dây dưa, tất cả những kí ức đau đớn đều chậm rãi biến mất.

27. Quyển 2 - Chương 6-2: Hạ

Cảnh vật xung quanh như lướt qua, khi dừng lại, trước mắt là một căn nhà trọ cũ nát.

Mùi rỉ sắt, hắn nhớ rất rõ nơi đó.

Đó là nơi hắn sống của mẹ và San, hắn nhớ rõ mỗi ngày đều chờ bên cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu chờ San về nhà.

San sẽ trộm vài cục kẹo hình con gấu cho hắn, hắn sẽ giấu đi trộm ăn, không cho mẹ thấy.

Gương mặt của mẹ trở nên mơ hồ, hắn nghĩ trong trí nhớ đã không còn giữ hình ảnh của bà nữa, nhưng hắn lại nhớ rõ mặt San.

“Lam, xin lỗi.”

“Không cần thế đâu ạ.” Lam Mộc Ân nhìn gương mặt áy náy của San, lắc đầu thở dài, “Nếu con có thể hiểu tâm trạng của người từ sớm thì tốt rồi.”

“Cho dù con hiểu cũng không giúp được ta, ta phải kiên cường nhưng chính ta lại không làm được, xin lỗi con.”

Tay San chống xuống mặt đất lạnh lẽo, hắn cầm bàn tay gầy gò tái nhợt kia lên, “Hai người đi rồi, con gặp được rất nhiều người tốt, cho nên đừng áy náy gì hết, con sẽ không cảm thấy đau khổ vì hai người bỏ con lại, con vẫn may mắn gặp được Kevin và Mai Lâm mà.”

“Con không thấy đau khổ thì ta vui rồi.” San mỉm cười, sáng lạn và tự do.

“Cám ơn, San, con vẫn luôn muốn nói điều này, cảm ơn.” Lam Mộc Ân thấy hốc mắt nóng lên, “Với con mà nói, San mới là mẹ con.”

San nhẹ nhàng ôm hấn, “Mẹ của con là Mai Lâm, quên ta đi, giống như quên đi mẹ con vậy, sống cuộc sống của mình, quên chúng ta đi, con có thể sống rất tốt.”

“Con sẽ, nhưng con sẽ không quên người, tuyệt đối sẽ không.” Lam Mộc Ân ôm lấy San.

“Cám ơn con...”

Nụ cười của San dần trở nên mơ hồ, hấn chậm rãi mở mắt ra, cảm thấy toàn thân đau nhức.

Khi mở mắt ra, hấn xác định mình đang ở bệnh viện.

Hấn nghiêng đầu nhìn, Haier ngồi bên cạnh, ngủ gục bên giường, trông có vẻ rất say, đồng hồ treo trên tường chỉ giờ ban ngày, tỏ vẻ đã qua một ngày rồi.

Hấn cẩn thận ngồi dậy, tay trái bị thương được băng bó rất kỹ, tay phải hình như bị trật khớp, chân cũng đau đau, nhưng xem ra không bị thương gì quá nặng, cũng không gãy tay gãy chân, Lam Mộc Ân không rõ tại sao mình chỉ bị thương nhẹ thể này thôi.

Hấn nhẹ nhàng xuống giường, không muốn đánh thức Haier, hấn nghĩ Haier đã bị dọa sợ đủ rồi.

Cẩn thận nhổ kim tiêm cắm ở cổ tay ra, hấn thay quần áo chậm rãi rời khỏi phòng, Haier không nhúc nhích động đậy gì, chắc là đã uống thuốc.

Hấn vừa ra khỏi phòng đã có y tá gọi lại, “Mr. Ames, anh chưa thể xuất viện!”

“Làm ơn nói nhỏ thôi.” Lam Mộc Ân cười khổ, “Vết thương của tôi cũng không nặng, tôi có chuyện quan trọng phải làm.”

“Mặc dù anh ngã xuống đệm hơi, nhưng vẫn té từ độ cao năm tầng, anh phải nằm viện để theo dõi mới biết nào có bị chấn thương hay không.” Y tá không ủng hộ nói.

Thì ra là có quân chi viện... Lam Mộc Ân cảm thấy may mắn vì mạng lớn, nhưng hấn lo cho Lan, “Cô có biết bác sĩ Lan Stark không? Hấn có nhập viện không?”

“Không có, trên đầu chỉ bị thương nhẹ thôi, nghỉ ngơi vài ngày là ổn, không sao cả.” Y tá đáp.

Cũng may... Lam Mộc Ân thở phào, nếu Lan xảy ra chuyện, hấn sẽ không tha thứ cho bản thân mình.

“Vậy còn... Pesci Collins? Có bệnh nhân nào tên này không?” Lam Mộc Ân hỏi tiếp.

Y tá lắc đầu, “Không có, hôm đó chỉ có anh và Dr. Stark nhập viện thôi, sáng nay có ba mẹ anh tới thăm.”

“Vậy à... cảm ơn cô, tôi phải xuất viện, nếu thấy có gì không ổn tôi sẽ tới bệnh viện ngay, cô yên tâm.” Lam Mộc Ân cười, đi hai bước thì lại nghĩ tới gì đó, xoay đầu nhìn cô, “Phiền cô chăm sóc cái anh nằm trong phòng bệnh của tôi giúp, lúc hấn tỉnh sẽ tự về.”

“Hả? Nhưng mà... Mr. Ames, anh thật sự không thể xuất viện...”

Mặc kệ cô y tá, Lam Mộc Ân rời khỏi bệnh viện, hấn còn rất nhiều chỗ muốn tới.

Hấn gọi taxi, về nhà trước, cảnh tượng trong phòng không khác gì lúc hấn rời khỏi, sau khi tới nhà Haier ở một thời gian, hấn không có quay về nhà, Lam Mộc Ân cởi quần áo xem xét vết thương, xác định không có gì trở ngại mới thay quần áo mới, lấy những thứ cần thiết bỏ vào túi, sau đó lại kêu taxi tới nhà Kevin.

Cảnh sắc quen thuộc lướt nhanh qua ô cửa, giờ phút này thoát nhìn hoàn toàn khác biệt, lúc hấn phải về nhà, trên đường luôn chuẩn bị tâm lý thật tốt, hấn phải dùng nụ cười tươi tới đâu để đối mặt với hai người, phải nói gì để cả nhà vui vẻ, phải thể nào để hai người không lo lắng.

Nhưng bây giờ hấn không muốn nghĩ gì cả, hấn chỉ muốn gặp họ mà thôi.

Xuống xe, hấn bước tới trước cửa, hồi hận bản thân không chuẩn bị tâm lý trước, nhấn chuông.

Qua một tiếng chuông, người mở cửa là Mai Lâm, bà thấy Lam Mộc Ân, kinh ngạc hỏi, “Lam, sao con xuất viện rồi?”

Lam Mộc Ân chỉ bước tới ôm bà, “Xin lỗi đã làm mẹ lo lắng.”

Mai Lâm lập tức đỏ mắt, vội vàng dùng tay lau đi, “Mau vào nhà đi, con phải nằm chứ sao đứng hoài vậy được.”

“Con không nằm đâu, ba đâu rồi mẹ?” Lam Mộc Ân hỏi, bà chỉ ra sau vườn, hẩn nhìn bà cười, sau đó hướng về phía đó.

“Ba.” Lam Mộc Ân bước ra sau, Kevin đang chăm sóc mấy cái cây.

Kevin nhìn thấy hẩn, nhúu mày nói, “Bác sĩ có nói con được xuất viện chưa?”

“Dạ chưa, con tự xuất viện.” Lam Mộc Ân bước tới ngồi chồm hổm bên cạnh, “Con có chuyện muốn hỏi ba.”

“Chuyện gì?” Kevin dừng tay, Lam Mộc Ân vội vàng xuất viện chạy tới đây chắc hẩn là chuyện quan trọng.

“Ba có thể nói cho con biết, mẹ của con với San được chôn ở đâu không?” Lam Mộc Ân bình tĩnh nói.

Kevin có vẻ rất giật mình, nhưng rồi liền đứng dậy, “Con chờ chút, ba đi lấy bản đồ.”

Thấy Kevin vội vàng chạy vào nhà, đại khái là sợ hẩn cảm thấy hối hận.

Hẩn nhớ rõ sau khi đến sống cùng Kevin, ông đã hỏi hẩn rất nhiều lần, có muốn đi thăm mẹ và San không, hẩn luôn trầm mặc lắc đầu, ngay cả nơi mai táng của hai người họ cũng không muốn biết, rất lâu sau, Kevin cũng không hỏi nữa, chỉ mỗi năm tới ngày giỗ, ông sẽ cùng Mai Lâm tới thăm hai người.

Lam Mộc Ân thật sự rất cảm kích, nhưng hẩn chưa bao giờ muốn gặp lại họ.

Nhưng bây giờ thì khác, hẩn rất muốn gặp, hẩn muốn cảm ơn mẹ đã sinh ra hẩn, để hẩn gặp Kevin và Mai Lâm, gặp Lan và Haier.

Hẩn muốn cảm ơn San, nếu không có bà, hẩn sẽ không kiên trì tới lúc này.

Kevin cầm bản đồ đưa cho hẩn, có chút lo lắng hỏi, “Có muốn ba đi cùng không?”

Lam Mộc Ân cười lắc đầu, “Sang năm đi, chờ tới ngày giỗ, cả nhà mình cùng đi.”

Kevin cười gật đầu, nhìn hẩn rồi phát tay.

Lam Mộc Ân hôn Mai Lâm một cái, ăn vài cái bánh quy rồi mượn xe Kevin lái đi.

Hôm nay hẩn có rất nhiều việc phải làm.

Bước đi trên con đường vào mộ yên lặng, trong lòng hẩn vô cùng bình tĩnh, Kevin thật sự đã mai táng hai người ở nơi rất tốt.

Hẩn đứng ở đó nói với San rất nhiều chuyện, hẩn muốn San nghe, mẹ hẩn cũng có thể hiểu được, hẩn đã không còn hận bà nữa.

Lam Mộc Ân vừa rời khỏi đó, liền gặp Haier đang dựa vào xe với sắc mặt khó coi, hẩn lập tức mỉm cười.

“Tôi nghĩ anh còn lâu mới tỉnh.”

“Chẳng lẽ cậu không gọi tôi dậy được sao?” Haier trừng mắt.

Lam Mộc Ân chỉ nhún vai, đưa chìa khóa cho Haier, “Anh lái đi.”

Haier cầm chìa khóa, sau khi trừng mắt một lúc lâu, vẫn mở cửa leo lên xe.

Lam Mộc Ân thoát nhìn mệt muốn chết, nhưng tâm trạng thì lại rất nhẹ nhàng.

“Về nhà hay đi đâu?” Haier khởi động xe.

“Tôi muốn tới hồ Snowing Fog.” Lam Mộc Ân nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi nói.

“Giờ tới đó làm gì?” Haier nhìn hẩn không hiểu.

“Tìm kho báu.” Lam Mộc Ân cười khỏ, nhìn về phía hần.

Haier muốn hỏi thêm, nhưng nhìn về mặt đường hỏi gì nữa của Lam Mộc Ân thì lại thôi, nghĩ tới nghĩ lui cứ cảm thấy không cam tâm, liền nghiêng người hôn lên môi đối phương.

Lam Mộc Ân chỉ ngoan ngoãn nhắm mắt lại, để Haier hôn tới lúc nào hết thích thì thôi.

“Cậu tự ý buông tay à?” Haier dán mặt vào mặt hần, thấp giọng hỏi.

“Không phải, tôi không nhấc tay được, tay tôi bị thương mà anh không nhớ sao?” Lam Mộc Ân nhẹ giọng đáp.

Haier hơi né ra, để hần có thể nhìn thấy đôi mắt của Lam Mộc Ân, hần không xác định được Lam Mộc Ân có nói thật không.

“Ngay cả anh cũng nghĩ tôi sẽ tự sát?” Lam Mộc Ân nghiêng đầu mỉm cười.

Haier cảm thấy hần có chút không hiểu được suy nghĩ của Lam Mộc Ân, đột nhiên thấy hờn giận, hần ghét cái cảm giác không kiểm soát được này.

Hần khát khao hiểu Lam Mộc Ân, hiểu tất cả mọi thứ.

Hần vươn tay vỗ nhẹ lên mặt Lam Mộc Ân, thấp giọng nói, “Cậu muốn rời khỏi tôi?”

Lam Mộc Ân khẽ mỉm cười, “Ai biết được, ngay cả câu yêu tôi anh còn không chịu nói.”

Haier hơi ngập ngừng, một lúc sau mới nói, “Tôi không nói được... Cậu thật ra đã biết chưa?”

Lam Mộc Ân tựa đầu vào lưng ghế, vươn tay vuốt nhẹ lên yết hầu Haier, nhẹ nhàng trượt vào trong áo, “Ừ, tôi đã đoán ra rồi.”

Haier đột nhiên thấy khó cổ, hần rất muốn đưa Lam Mộc Ân về nhà ngay lập tức, đặt ở trên giường ôm hôn tận tình.

Nhưng phản ứng của Lam Mộc Ân lại làm hần lo lắng.

Khi Lam Mộc Ân ngã xuống, hần cảm thấy tim mình cũng lập tức ngừng đập, nếu Danny không giữ lại, có lẽ hần sẽ vì muốn giữ lấy Lam Mộc Ân mà ngã xuống theo.

Đợi tới khi Lam Mộc Ân ngã xuống mặt đất, hần mới nhận ra bên dưới đã có sẵn đệm hơi, mà Pesci Collins thì không có được may mắn này.

Nhận ra Lam Mộc Ân không sao, hần mới cảm ơn tất cả những vị thần ở trên trời.

Hần không mất đi Lam Mộc Ân, không mất đi người hần yêu thêm lần nữa, như Julia.

Haier thở dài, nắm lấy tay Lam Mộc Ân, rồi lại hôn lên môi, quần quýt lấy lưới của hần, “Cho dù tôi không thể nói, nhưng tôi sẽ không để em rời xa tôi.”

Lam Mộc Ân cười, nghiêng đầu tựa lên vai hần, “Vậy phải xem tôi có vui vẻ không.”

Hôn nhẹ lên mặt Lam Mộc Ân, Haier hơi thả ra, cười nói, “Tôi sẽ làm em vui vẻ, đi Snowing Fog phải không?”

Lam Mộc Ân cười gật đầu, tìm một tư thế thoải mái, rồi nhắm mắt lại, tính ngủ một giấc trước khi tới nơi.

Xe vững vàng chạy trên mặt đường, bởi vì vết thương và quá mệt nhọc, hần rất nhanh liền thiếp đi.

Đợi tới khi cảm nhận được bàn tay ấm áp của Haier sờ lên mặt mình, hần mới mở mắt ra, “Tới rồi?”

“Ừ.” Haier cởi dây an toàn, kéo hần ngồi dậy.

Lam Mộc Ân thấy toàn thân ê ẩm, còn mệt nữa, muốn mau chóng hoàn thành việc này.

Xuống xe, hần bước tới bên hồ nước, trên mặt hồ có gió thổi lướt qua.

Lam Mộc Ân lấy tờ giấy trong túi, mở ra xem đối chiếu.

Haier bước lại xem, một lúc sau mới lên tiếng, “Đây chẳng phải là tranh do Cubi Alan vẽ sao?”

“Ừ.” Lam Mộc Ân vừa xem vừa tìm vị trí đánh dấu của Cubi Alan.

“Em gặp hấn lúc nào vậy?” Haier nhú mào, đi theo phía sau.

“Tôi hôm anh nói cho tôi biết vết thương dưới cánh tay là ở đâu ra.” Lam Mộc Ân trả lời, rồi lại tự đi tìm vị trí đánh dấu.

Haier dừng lại, không đáp, chỉ là khó mở miệng, tiếp tục đi theo phía sau.

“Tìm ra rồi.” Lam Mộc Ân cuối cùng cũng tìm được cái cây được vẽ trong bức tranh.

Hắn ngồi xổm xuống đất, bắt đầu đào đất. Haier ngồi xuống giúp, rất nhanh đào ra một hộp bánh quy.

Lam Mộc Ân mở nắp hộp, bên trong có kẹp tóc, xâu chuỗi cùng với mấy tờ giấy.

Lam Mộc Ân bước tới bên hồ, rửa tay cho sạch bùn đất rồi mở mấy tờ giấy ra.

Bên trong là bức tranh, vẽ Mrs. Max, bên cạnh còn có chữ viết chưa vững ghi mẹ.

Một bức khác vẽ một gia đình bốn người cùng chơi đùa cùng với con chó trong sân.

Tấm cuối cùng là bức tự họa của Lidia, trước mặt con bé có một chiếc bánh kem, động tác muốn thổi nến.

Cách ăn mặc của Lidia giống như một người trưởng thành, trên bánh kem có gắn 18 ngọn nến.

Lam Mộc Ân nhắm mắt lại, thở dài, bỏ mấy bức tranh vào hộp, hấn không biết có nên trả vật này lại cho Mrs. Max không.

“Trả đi, đó là di vật của con gái cô ấy.” Ngoài ý muốn, Haier mở miệng nói.

Lam Mộc Ân nghiêng đầu nhìn hấn, Haier nhìn mấy bức tranh kia, không biết là tiếc nuối hay bất đắc dĩ, “Tôi còn chưa biết con mình trông thế nào đã mất, Mrs. Max còn có cơ hội nuôi con bé sáu năm mới mất nó, không biết là tôi may mắn hay là cô ấy may mắn đây.”

Lam Mộc Ân thở dài, vươn tay sờ mặt hấn, “Đối với ai, đây cũng không phải chuyện may mắn gì.”

Haier hơi mỉm cười, cầm lấy tay Lam Mộc Ân, “Đi thôi, chúng ta tới gia đình họ.”

“Ừ.” Lam Mộc Ân gật đầu, để Haier kéo đứng dậy, cùng quay lại xe.

Bọn họ mất nửa tiếng quay lại thành phố, trên đường về Lam Mộc Ân không ngủ nữa, hấn chỉ suy nghĩ mọi chuyện xảy ra trong hai tuần qua.

“Vết thương kia...” Haier đột nhiên mở miệng.

“Cái gì?” Lam Mộc Ân không nghe rõ, nghiêng đầu nhìn hấn.

“Vết thương ở ngực mà em hỏi tôi.” Haier hai tay giữ tay lái, mắt dán chặt trên mặt đường.

Lam Mộc Ân giật mình, một lúc sau mới đáp, “Anh không muốn nói cũng được, lúc tôi hỏi cũng không nghĩ gì nhiều...”

“Tôi muốn nói.” Haier nghiêng đầu nhìn Lam Mộc Ân, vẻ mặt vô cùng nhu hòa, “Giống như ngày hôm qua vậy, tôi bước vào tòa nhà kia, giết một tên Pakistan cầm đầu quân giải phóng, hấn trốn tới Mỹ làm hoạt động khủng bố, chúng tôi vì bắt hấn mà dàn xếp rất lâu, tuy rằng không bắt được, nhưng nhóm của hấn thì lại bị chúng tôi bắt hoặc giết chết, mà người chết thì lại là anh em của hấn, hấn vì trả thù mà bắt Julia.”

Haier tạm dừng một lúc rồi nói tiếp, “Lúc đó tôi quá tự tin, tôi nghĩ là cứu được cô ấy, tôi chỉ nghĩ cô ấy rời khỏi đó là ổn, tôi chưa từng nghĩ cô ấy muốn bảo vệ tôi.”

Haier cười khổ, “Nếu tôi biết cô ấy muốn giết hấn, tôi sẽ không mang súng theo, ít nhất cô ấy có thể sống.”

Hít một hơi, Haier lại nói tiếp, “Viên đạn xuyên qua cơ thể tôi bắn vào ngực cô ấy, khi tỉnh lại, bác sĩ nói tôi có thể sống được là kỳ tích, viên đạn vừa may bắn ở dưới tim, xương cốt cũng không bị gãy, chỉ là cơ thể không thể cử động.”

Haier nhìn thẳng con đường phía trước, hai tay nắm chặt bánh lái, “Nhưng tôi lại mất đi cô ấy.”

Lam Mộc Ân chỉ lặng lẽ ngồi nghe, không lên tiếng.

“Sau đó, Shane nói cho tôi biết, ba tôi giao dịch với tên tội phạm Pakistan kia, trao đổi với danh sách nhân viên gián điệp hoạt động ở Trung Đông.” Haier nở nụ cười tự giễu, “Tôi không biết phải nói gì, ông ta làm đúng, tôi nên vì an toàn của quốc gia, bỏ qua chuyện cá nhân.”

Lam Mộc Ân vẫn im lặng, vươn tay xoa vai hắn.

“Trước khi cô ấy chết, tôi đã hứa với cô ấy.” Haier dừng xe, nghiêng đầu nhìn hắn, “Cho nên tôi không thể nói được.”

Lam Mộc Ân mỉm cười, hắn vươn tay ôm lấy Haier, “Thật ra tôi không ngại, thật đó.”

Haier hít thật sâu, ôm chặt Lam Mộc Ân, hắn rút cuộc cũng hiểu, lúc Lam Mộc Ân nói muốn sống một cuộc đời mới thì phải xây dựng lại là có ý gì.

Sau khi mất Julia, hắn vẫn cố gắng duy trì một cuộc sống chẳng ra hồn, hắn không muốn quên Julia, cũng không muốn lặp lại như vậy, hắn âm thầm giữ lại quá khứ đau thương và những suy nghĩ tàn phá đó.

Nhưng Lam Mộc Ân lại khác, đối phương cứ không ngừng tổn thương chính mình, cứ một lần rồi lại một lần, hắn thậm chí muốn phá vỡ cái kén cũ để xây dựng một cái hoàn toàn mới.

Chỉ là cho tới bây giờ hắn mới biết rằng, Lam Mộc Ân thoải mái, mới mẻ mà hắn nhìn thấy, thật ra là một người vô cùng mạnh mẽ và kiên cường.

Còn bản thân hắn thì có dũng khí làm lại hay không?

Haier ôm chặt Lam Mộc Ân, hắn nghĩ, có lẽ hắn cũng có thể làm lại từ đầu.

28. Quyển 2 - Chương 7: Vĩ Thanh

Lan Stark đứng trong văn phòng, đột nhiên nhớ ra hôm qua mình cũng đứng ở vị trí này.

Hắn giật mình bước qua hai bước rồi xoay người lại, lo lắng cửa phòng đã khóa chưa.

Hoặc là có bom gì không...

Có lẽ phải đi mua khẩu súng...

Tiếng gõ cửa làm hắn giật mình, người mở cửa làm hắn thở ra.

Lam Mộc Ân nở nụ cười áy náy bước vào, “Xin lỗi đã dọa cậu.”

Lan lắc đầu, bước nhanh tới ôm Lam Mộc Ân, “Cũng may cậu không sao, khi tôi biết tôi thật sự rất sợ.”

“Tôi mới sợ nè.” Lam Mộc Ân cười khổ, vươn tay sờ băng gạc trên đầu Lan, “Đau lắm không?”

“Không sao, vài hôm là ổn.” Lan cười, bảo hắn ngồi xuống, “Sao xuất viện nhanh vậy?”

“Ừm... Thật ra cũng không tính là được xuất viện.” Lam Mộc Ân cười khổ.

Lan thở dài, “Cậu không nghỉ ngơi đằng hoàng được hả?”

Lam Mộc Ân nhún vai, sau đó trầm mặc một lúc mới nói, “Tôi mơ thấy San.”

Lan có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, đây là lần đầu tiên Lam Mộc Ân chủ động nhắc tới San, Lan mỉm cười hỏi, “Giấc mơ đẹp không?”

“Chắc là có.” Lam Mộc Ân nở nụ cười, vẻ mặt vô cùng thoải mái, “Sau khi tỉnh lại, tôi về nhà gặp Kevin ngay, bảo ông ấy nói cho tôi biết nơi mai táng họ.”

Lam Mộc Ân ngẩng đầu nhìn Lan, “Tôi đi thăm mẹ, cũng đi thăm San, tôi cũng nói với họ rất nhiều thứ.”

“Thật không, nói gì vậy?” Lan nhìn hắn mỉm cười, cảm giác vô cùng vui mừng.

“Rất nhiều.” Lam Mộc Ân nở nụ cười, “Chuyện của Mai Lâm và Kevin, lúc học đại học có quen một anh vô cùng đẹp trai, cậu tiếp nhận vị trí của Hughes, còn có chuyện của Haier, chuyện gì tôi cũng kể cả.”

Lam Mộc Ân có chút ngượng ngùng, hắn vươn tay cào tóc, “Haier... Tôi nghĩ, tôi sẽ quen hắn.”

Lan cười lắc đầu, “Nếu cậu có thể buông hết mọi thứ, cho dù là Haier hay là ai khác cũng không có khả năng làm cậu tổn thương.”

Lam Mộc Ân cười, nhìn Lan sau đó hít một hơi thật sâu, “Có nhớ trò đọc từ theo chữ cái chúng ta hay chơi không?”

Lan gật đầu, cười nói, “Tôi vẫn luôn thấy cậu rất giỏi, cậu chưa từng nói từ nào không tốt cả.”

Lam Mộc Ân nhún vai, “Vì trò này của Hughes mà hồi nhỏ tôi đã giành được quán quân đánh vần.”

Hai người cùng nhau nở nụ cười, sau đó trầm mặc một lúc, Lam Mộc Ân mới lên tiếng trước, “Bây giờ tôi có 4 từ muốn dùng.”

Lan nhìn hắn, ôn nhu nói, “Nói đi.”

“Suicidal (tự sát), Evade (trốn tránh), Resist (chống cự) và Free (tự do).” Lam Mộc Ân nhìn Lan nghiêm túc, “Bốn từ này là cuộc đời của tôi.”

Lan bật cười, “Cho nên cậu được tự do.”

Lam Mộc Ân cũng chưa từng cười thoải mái như vậy, “Đúng vậy, tôi tự do rồi.”

Lan đứng dậy ôm hắn, vì bạn mình mà cảm thấy hạnh phúc, mười mấy năm trôi qua, hắn nhìn Lam Mộc Ân đau khổ giây dựa, trốn tránh, bây giờ cũng được giải thoát rồi, hắn thật sự thấy vui cho bạn mình.

“Cám ơn cậu, Lan.” Lam Mộc Ân cũng ôm lấy Lan.

Lan cười buông ra, “Tôi có một thứ cho cậu.”

Hắn bước qua bàn làm việc, mở ngăn kéo ra lấy hồ sơ, “Bây giờ tôi có thể ký vào rồi.”

Lam Mộc Ân bật cười, “Bây giờ tôi lại không muốn cậu ký, cậu ký rồi tôi sẽ không được tư vấn miễn phí mỗi tháng nữa, sau này tôi phải trả phí hả?”

“Tôi sẽ giảm giá cho.” Lan phá lên cười, ký xuống tờ giấy, bỏ vào xấp hồ sơ, “Ngày mai tôi sẽ chuyển đi gấp.”

Lam Mộc Ân cười, đứng dậy, “Có rảnh thì cùng nhau uống rượu.”

Lan khoanh tay, cười vui vẻ, “Vì cậu, lúc nào tôi cũng rảnh.”

Lam Mộc Ân phất tay chào hắn, mười mấy năm qua, mỗi lần ra khỏi văn phòng này, hắn đều mang tâm trạng phần nộ và đau khổ, bây giờ rốt cuộc cũng có thể sung sướng rời khỏi đây.

Bước ra khỏi tòa nhà, Haier vẫn còn ngồi trong xe chờ hắn.

Hắn hớn hử bước về phía Haier, chờ bắt đầu lại một cuộc sống mới.

Hoàn.

29. Quyển 2 - Chương 8: Phiên Ngoại

Ánh đèn lấp lóe trên sàn nhảy, rơi giữa từng nhóm người vờn quanh nhau, đám người vắn vẹo theo điệu nhạc trong say mê và dục vọng.

Lam Mộc Ân mặc áo sơ mi không cài cúc áo trên, quần jean bó giúp cho đôi chân càng thêm thon dài, mỉm cười mê hoặc nhìn người bên cạnh.

Ngồi cạnh hắn là một người đàn ông tóc đỏ, áo gần như mở ra hết, một tay phe phẩy ly rượu, một tay khoác lên vai Lam Mộc Ân, bàn tay không an phận nhẹ nhàng vuốt ve, miệng không biết nói gì đó, nước miếng văng lung tung.

Lam Mộc Ân chỉ im lặng lắng nghe, uống chút rượu, thỉnh thoảng thì mỉm cười, như là người kia nói chuyện rất thú vị.

Khác với bộ dáng khá là vui vẻ của Lam Mộc Ân, sắc mặt của Haier chỉ càng ngày càng thêm khó coi.

Annetta đã nhích khỏi Haier từ 20 phút trước, muốn xa Haier để khỏi bị lây.

Trùng mắt giám sát cả buổi, mặt Haier chỉ càng thêm đen, tay của người đàn ông tóc đỏ kia đã từ vai trượt xuống hông Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân cười, hơi nhích ra, người kia thì lại càng sáp lại, nói gì đó bên tai Lam Mộc Ân, hắn cũng chỉ mỉm cười.

“... Danny.” Haier bình tĩnh gọi, giọng nói có chút giận dỗi.

“Sao boss?” Danny ngoan ngoãn xoay người lại, nhìn boss của hắn sắp chịu hết nổi.

“Giải quyết cái thằng tóc đỏ đó cho tôi.” Haier nhìn chằm chằm vào màn hình, câu nói khi phát ra gần như mang theo lửa.

“Boss... bình tĩnh...” Danny cười gượng hai tiếng, vì boss của hắn giận hờn vu vơ mà trong vòng nửa tiếng khi Lam Mộc Ân bước vào PUB này, hắn đã phải giải quyết năm tên có ý định với Lam Mộc Ân.

Rõ ràng là đang đi làm nội gián mà, sao phải nghiêm ngặt như vậy, kiểu này sao bắt người đây trời...

Danny oán thầm trong lòng, nhưng nhìn ánh mắt phun lửa của boss, đành phải ngoan ngoãn leo xuống xe trà trộn vào trong PUB, trước khi đối phương dúm đầu vào cổ Lam Mộc Ân liền cản lại.

Tên tóc đỏ bị kéo ra nhìn Danny không rõ, Danny cao gần 2m cũng đã đủ làm hắn sợ, “Xin lỗi, tôi muốn hỏi nhà vệ sinh nằm ở đâu.”

“Hả, nhà vệ sinh?” Tên tóc đỏ đứng hình, không hiểu tại sao chỉ hỏi nhà vệ sinh thôi mà phải kéo hắn ra làm gì.

“Ừ, hay là cậu dẫn đường đi.” Năm cổ áo của đối phương kéo đi, mặc kệ hắn la hét, Danny bắt đầu đi liếc nhìn Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân cũng bắt đầu đi thờ dài.

Hắn biết Haier có tật xấu là thích kiểm soát, nhưng không nghĩ đối phương lại dễ ghen như vậy, đây quả là phát hiện mới mẻ.

Nhưng chính vì thế mà nhiệm vụ càng thêm khó đi.

Từ ba tháng trước, có một tên sói tập kích vào các gay bar, bởi vì số người bị hại quá nhiều nên mới đẩy lên cho FBI.

Tên tội phạm vô cùng cẩn thận, bọn họ không tra được dấu vết gì, Lam Mộc Ân mới quyết định làm nội gián. Ban đầu Haier không đồng ý, nhưng tên hung thủ phần lớn đều tập kích vào người châu Á, mà bọn họ cũng biết, hung thủ sẽ chọn những con mồi có tính liên quan.

Hôm nay đã là lần thứ ba bước vào đây, nhưng có rất nhiều người tới gần Lam Mộc Ân, nhận diện hung thủ khá khó, hầu hết đều bám lấy Lam Mộc Ân, rồi đều bị mệnh lệnh của Haier đá văng hết.

Danny thật ra rất nghi ngờ, làm việc kiểu này có hiệu quả nổi không, cứ một người sáp vô là Haier chịu không được liền đuổi đi, lỡ trong bọn họ có hung thủ thì sao?

Danny cào tóc, cảm thấy vô cùng hoang mang, nhưng mà chỉ cần boss vui là được rồi, hắn cũng không muốn xen vào chuyện của người khác.

Sau đó lại xuất hiện không ít mấy thằng nhóc đu bám Lam Mộc Ân.

Bây giờ càng lúc càng khoa trương, đêm càng khuya, càng có nhiều người vào PUB.

Người kia khoác tay lên lưng Lam Mộc Ân, làm càn đưa mặt tới, nếu Lam Mộc Ân không nhanh nhẹn là đã bị hôn rồi.

Haier rút cuộc nhịn hết nổi, đứng dậy, Danny đang nghĩ lần này lấy lý do là hỏi đường hay hỏi nhà vệ sinh đây, Haier lấy áo chống đạn mặc vào, “Cảnh sát kiểm tra.”

“Hả?” Danny giật mình, nhìn boss xuống xe.

“Mới nói gì vậy?” Annetta cũng giật mình, nhìn Danny.

“... Hình như là cảnh sát kiểm tra.” Danny thông thả đáp.

“Kiểm con khỉ gì! Dựa vô đâu trời ơi!” Annetta ôm đầu kêu trời, nhưng vẫn ngoan ngoãn xuống xe đi theo Haier.

Mang theo cảnh sát, Haier vọt vào bên trong, đương nhiên ở đây sẽ tìm được không ít ma túy.

Haier hướng về phía Lam Mộc Ân, có một tên vẫn đứng sát bên cạnh, tựa như an ủi bảo hắn đừng lo.

Lam Mộc Ân dùng thái độ không sao đứng đó, sau đó bị Haier vẽ mặt giận dỗi lôi đi, tùy tiện móc trong túi ra gói thuốc trắng, Haier cười lạnh, lấy còng còng tay hắn lại.

“Chờ chút! Không phải đâu! Anh không có lý do bắt cậu ấy!” Người bên cạnh Lam Mộc Ân vội vàng nói, muốn chạy lên, hắn mới chạm vào còng tay trên tay Lam Mộc Ân đã bị Haier nhanh nhẹn bắt lấy, giật tay ra sau, người kia lập tức kêu lên, Haier đưa sát miệng tới nói bên tai, “Tôi không thích người khác tùy tiện chạm vào đồ của tôi.”

Sau đó ném tên kia cho Danny, lôi Lam Mộc Ân ra ngoài.

Sau khi đưa lên xe, Haier trừng mắt nói, “Đợi tôi ở đây!”

Lam Mộc Ân nhìn hắn, vô tội nói, “Bị còng rồi sao đi đâu được.”

Haier khẽ cười bước ra ngoài, đóng cửa xe quay lại hiện trường.

Bây giờ bên trong vô cùng hỗn loạn, người bên trong khá đông, bọn họ thật ra còn tới vì mục đích giao dịch và buôn bán ma túy.

“Điều tra viên Haier, chúng tôi lục soát tìm được thứ này.” Một cảnh viên đeo bao tay cầm một con dao bước tới.

Haier nhìn, trên con dao còn dính máu, hắn đeo bao tay vào, cầm lấy con dao.

Con dao được đặt làm có hình dạng đặc biệt, khi chém sẽ tạo thành vết thương hình cung.

“Rồi xong...” Annetta đứng bên cạnh Haier, nhìn thấy con dao liền thì thào nói.

Sắc mặt Haier cũng trở nên khó coi, hắn thậm chí muốn mau chóng kết thúc hành động tối nay mới chơi trò này, nhưng bọn họ chưa có xin giấy phép kiểm tra, đương nhiên càng không thể trình lên tòa án, lỡ như tới lúc đó chứng cứ này không được công nhận thì...

“An... Mau chóng gọi điện đánh thức kiểm sát trưởng Cruise... Ngay lập tức!” Haier sắc mặt khó coi phân phó công việc cho Annetta, cho dù con dao không phải là hung khí nhưng cũng phải làm đợt kiểm tra lần này hợp pháp trước đã...

Cô xoay đầu trừng mắt nhìn Haier, nhưng cũng không thể không làm, đành phải ngoan ngoãn đi gọi điện thoại.

Haier đi khám xét xem người có con dao này là ai, ngoài ý muốn nhìn thấy một người gầy gò, hẩn nhìn cảnh sát hoảng hốt nói, “Con dao đó không phải của tôi, tôi cũng không biết tại sao nó nằm trong túi tôi nữa.”

Haier nhìn hẩn, một thằng nhóc gầy yếu như vậy, nếu đi tập kích người khác thì cũng có chút miễn cưỡng. Nhìn áo sơ mi của thằng này đêm cũng phải có 8 cái túi, hung thủ bởi vì có cảnh sát kiểm tra mà tùy tiện ném hung khí cũng không phải không có khả năng.

Nếu trên hung khí có vân tay thì tốt rồi, nhưng mà... xem ra rất khó.

Haier đánh giá xung quanh, có lẽ bên trong có hung thủ trà trộn, nhưng cho dù có, hẩn cũng đã ném hung khí, chỉ cần tùy tiện để lại thông tin là có thể đi.

Haier nhìn nhóm người, hẩn không thể giam họ lâu, hẩn sợ dĩ chơi trò này là vì lòng tham cá nhân, căn bản không nghĩ sẽ bắt được hung thủ.

Hẩn vì xúc động của bản thân mà tức giận, hẩn chỉ muốn mau chóng đưa Lam Mộc Ân về nhà thôi.

Lúc còn đang suy tư, Annetta từ bên kia bước tới nói, “Có người gọi luật sư, anh không giữ được họ nữa đâu.”

Haier cau mày, “Ai kêu luật sư thì lo cho bọn họ trước đi, để lại thông tin của luật sư và cá nhân.”

“Đã biết.” Annetta gật đầu chạy đi xử lý.

Lam Mộc Ân cảm thấy có chỗ nào không đúng, Haier giữ bọn họ lại lâu quá rồi.

Ban đầu làm cách này chỉ muốn để mình thoát thân, chấm dứt nhiệm vụ trước, nhưng mà mãi không thấy thả người, chắc chắn đã có vấn đề.

Hẩn muốn di chuyển, nhưng tay bị còng rất khó hoạt động, hẩn mắng thầm Haier vài câu.

Thở dài ngẩng đầu lên, thấy một người đi ngang qua.

Hẩn nhớ rõ đã từng tiếp xúc với người này, nhưng đối phương khá là trầm, còn chưa nói được mấy câu thì tên tóc đỏ đã xen vào.

Lúc đó hẩn còn tìm bóng dáng người này, nhưng đối phương lại rất nhanh hòa vào đám đông, hẩn cũng bị tên tóc đỏ kéo đi không thoát được.

Nhưng trực giác nói cho hẩn biết, người này có vấn đề, vấn đề gì thì hẩn không nói được, chỉ cảm thấy ánh mắt và giọng nói có chút kì lạ.

Lam Mộc Ân thấy hẩn đứng lưỡng lự, sau đó chạy đi, Lam Mộc Ân quyết định đi theo xem.

Hẩn nghiêng người cố gắng đưa tay vào hộc, lấy chìa khóa, sau đó mở còng tay, xoa xoa cổ tay đỏ, hẩn lặng lẽ chui từ đầu khác ra chặn đường.

Hẩn nhìn người kia như đang đi bộ, ánh mắt lại dừng trước cửa PUB, nhìn mấy người đang tản ra, như là đang chọn lựa.

Lam Mộc Ân cố ý trà trộn vào, sau đó giả vờ như không hẹn mà gặp, chào hẩn.

“Hi, lúc này hình như cậu có nói chuyện với tôi phải không?” Lam Mộc Ân cười thân mật.

Người kia có vẻ bị dọa, không nghĩ Lam Mộc Ân lại nhớ hẩn, “Ừ...”

“Trong đó đúng là khoa trương, nói kiểm tra là kiểm tra, cũng may tôi chạy trước.” Lam Mộc Ân cười, cùng hẩn đi dạo.

“Ừ... nhà tôi có luật sư... cho nên không lo...” Người kia thấp giọng nói.

Lam Mộc Ân cười khỏ, cúi đầu muốn nhìn mặt hẩn, nhưng hẩn lại càng cúi hơn.

Có lẽ... chỉ là một người thẹn thùng không giỏi biểu đạt đi...

Lam Mộc Ân nghĩ, có lẽ là mình đoán sai rồi...

“Tôi tên là Ames, còn cậu?” Lam Mộc Ân cười, giới thiệu bản thân.

“... Sam...” Sam như cố gắng lấy dũng khí, ngẩng đầu liếc nhìn Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân mỉm cười, “Rất vui được làm quen.”

Sam cũng gật đầu, qua một lúc cảm thấy có gì không tốt, bèn mở miệng, “Tôi cũng rất vui...”

Cuộc trò chuyện này không thể tiếp tục, tính ra tới PUB cũng không quen được bạn.

Lam Mộc Ân cười khỏ, nghĩ người này có chút vấn đề và khả năng giao tiếp, nhưng nghĩ lại, người như thế này sao lại tới PUB chơi?

“Sao cậu lại đến chỗ này chơi?” Lam Mộc Ân dùng nụ cười tươi rói hỏi hấn, “Nhìn cậu giống như sinh viên ngoan ngoãn, chỉ tới thư viện thôi.”

Sam tạm dừng, lúc này nói chuyện còn ấp úng, lúc này thì lại mau chóng nói, “Ý anh là tôi không có tư cách tới chỗ này chơi?”

Lam Mộc Ân giật mình, “Ý tôi không phải vậy.”

“Vậy ý anh là gì?” Sam đột nhiên dùng ánh mắt lạnh lùng trừng Lam Mộc Ân, “Các người ai cũng vậy, tất cả đều giống nhau, ai cũng chỉ biết cười nhạo tôi thôi!”

Hấn rút từ trong túi ra một con dao, lưỡi dao phản quang dưới ánh trăng sáng rọi.

Lam Mộc Ân nhú mày lui lại, hấn không biết có phải mình chọn đúng hung thủ rồi không, hay chỉ đơn giản chọc giận một người tự ti.

“Đều là lỗi của các người!” Người kia kêu to, cầm dao phóng tới.

Haier dùng tốc độ nhanh nhất vọt qua, đợi tới khi hấn tới hiện trường, Lam Mộc Ân đang dùng ánh mắt khó xử nhìn hai cảnh sát lôi Sam đang la hét đi.

“Có sao không?” Haier kéo Lam Mộc Ân xem xét thân thể coi có bị thương gì không.

“Không sao... nhưng mà hấn có chút chuyện.” Lam Mộc Ân cười khỏ.

“Sao lại vậy?” Haier nhìn người kia, tinh thần có vẻ không được ổn định.

Lam Mộc Ân giải thích đại khái tình hình, hơi do dự nói, “Nhưng mà tôi không chắc hấn có phải hung thủ không... thoát nhìn như tôi chọc giận hấn.”

“Người bình thường sẽ không vì chuyện đó mà tức giận.” Haier trừng mắt nhìn người kia, sau đó phân phó với cảnh sát, “Đưa hấn về trước đi.”

Cảnh sát vừa đưa người kia đi, Cruise cũng dừng dừng chạy tới, “Raikes Haier! Rốt cuộc cậu đang làm trò quỷ gì vậy hả?!”

Haier nhìn ông, nhún vai nói, “Xin lỗi đã gọi ông thức dậy vào nửa đêm nửa hôm, nhưng mà tôi muốn lo liệu lần kiểm tra này đã, lúc đó chúng cứ mới có thể đưa ra tòa án.”

“Xin phép kiểm tra là làm trước chứ không phải làm sau!” Cruise rống lên, sau đó cảm thấy mình quá kích động, hít sâu rồi nói, “Vậy người giữ con dao có phải hung thủ không?”

“Không phải.” Haier đơn giản đáp.

“Nói cái gì vậy hả... Nửa đêm nửa hôm kêu tôi dậy là để phá tôi sao?!” Cruise không dám tin trừng mắt nhìn hấn.

Lam Mộc Ân cười khỏ, ngay cả Cruise bình thường ngay thẳng cũng bị Haier chọc cho phát khùng.

“Người giữ dao không phải hung thủ, nhưng hung thủ đang ở đây.” Haier chỉ Sam đang ngồi trong xe cảnh sát.

Cruise giật mình xoay đầu nhìn, “Hấn không giữ con dao sao cậu biết hấn là hung thủ? Cậu dùng danh nghĩa gì bắt hấn?”

Haier nhún vai, “Hắn đánh người, bị bắt vì tội hành hung.”

“Hắn có lấy dao tập kích người khác không? Người bị hại là ai?” Cruise không hiểu gì hết.

Lam Mộc Ân cười khỏ nói, “Là tôi.”

Cruise cảm thấy khó tin, “Nói vậy là hắn đánh cảnh sát? Trước lúc bắt hắn, cậu có xác nhận thân phận không?”

Lam Mộc Ân nghiêng đầu, nghĩ phải trả lời sao cho tốt, Haier lại nói thay, “Lúc đó điều tra viên Ames đang làm nội gián.”

“Cho nên cậu chưa cho hắn xem thân phận mà đã bắt hắn!” Cruise ôm đầu kêu lớn, “Nhóm các cậu làm việc kiểu gì vậy hả!”

Lam Mộc Ân lập tức giải thích, “Không phải tôi bắt, mà lúc hắn đánh tôi, vừa may có cảnh sát tuần tra đi ngang, cho nên dùng tội gây tổn thương người khác để bắt hắn, tôi dùng thân phận nội gián tiếp cận hắn, tuy rằng không cho biết thân phận nhưng tôi cũng không ra tay.”

Cruise hít sâu để bản thân trấn định, gật đầu chịu cách giải thích của hắn, nhưng nghĩ lại thì thấy không cam tâm, hắn xoay đầu trừng Haier, “Nếu vụ án này không khởi tố được, tôi bắt cậu chịu trách nhiệm!”

Haier chỉ gật đầu, “Nếu muốn thì tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

“Tốt nhất là cậu cầu nguyện được vậy đi.” Cruise trừng mắt rồi bỏ đi, mặc kệ mọi chuyện ở đây.

Chờ Cruise đi rồi Lam Mộc Ân mới nghiêng đầu nói với Haier, “Tôi không chắc chắn Sam có phải là hung thủ không.”

“Em yên tâm, hắn là hung thủ.” Haier kéo tay Lam Mộc Ân đi.

“Sao anh lại chắc chắn như vậy? Hung khí cũng không tìm thấy trên người hắn, lúc tập kích tôi chỉ dùng con dao bình thường, với lại tôi nghĩ tôi nói sai nên hắn mới tức giận, cho dù hắn là hung thủ, lúc ra tòa cũng không có bằng chứng chứng minh.” Lam Mộc Ân nghĩ, cảm thấy không ổn thỏa, “Vẫn là nên tìm Cruise giải thích rõ thêm lần nữa.”

Trước khi Lam Mộc Ân xoay người, Haier giữ chặt tay hắn bẻ ra sau, bên tai chỉ nghe cách một tiếng, hai tay đã bị còng.

“Anh làm gì vậy!” Lam Mộc Ân sợ hãi kêu lên.

“Bắt em.” Haier bật cười, nhét hắn vào xe, sau đó khởi động xe.

“Raikes Haier!” Lam Mộc Ân lớn tiếng kháng nghị, nhưng Haier thì lại vô cùng vui vẻ, lái xe khỏi hiện trường.

Lam Mộc Ân vừa tức vừa buồn cười, để Haier còng tay đưa về nhà.

“Tôi không thấy thú vị gì hết.” Lam Mộc Ân trừng mắt nhìn Haier.

“Tôi thì thấy thú vị đó.” Haier kéo Lam Mộc Ân nằm xuống sofa, bắt đầu cởi nút áo sơ mi sau đó là quần jean của Lam Mộc Ân.

“Cả đêm nay tôi chỉ muốn làm thế này.” Haier nghiêng đầu bên vai hắn nói nhỏ, vừa kéo quần jean của hắn xuống.

Lam Mộc Ân mỉm cười, “Cả đêm nay đại khái cũng có vô số người muốn làm thế này với tôi.”

Haier ngẩng đầu trừng mắt nhìn Lam Mộc Ân, cách lớp vải mỏng, vuốt ve dục vọng của hắn.

“A...” Lam Mộc Ân nhắm mắt lại, cảm thụ bàn tay linh hoạt đang vỗ về dục vọng của mình.

“Rai... tháo còng ra trước đi...” Lam Mộc Ân di chuyển thân dưới, mu bàn tay đương nhiên cảm thấy không thoải mái.

Haier cũng không đáp ứng hẳn, kéo xuống chiếc quần cuối cùng trên người Lam Mộc Ân, hôn một đường từ trên xuống hạ thân, há mồm ngậm lấy dục vọng của hẳn.

“A... Rai... dừng... dừng mà...” Lam Mộc Ân không tự chủ di chuyển thất lưng, cảm thấy độ ẩm khoang miệng và đầu lưỡi mềm mại giống như ngọn lửa dục vọng đang thiêu đốt hẳn.

Mãi cho tới khi hẳn sắp bắn ra, Haier mới dừng lại, hôn từ bụng lên trên, Lam Mộc Ân nhịn không được, đợi tới khi hôn qua má, hẳn liền nghiêng đầu hôn môi, gần như cắn nuốt lưỡi không muốn buông.

Haier nhân cơ hội đưa ngón tay có gel bôi trơn vào cơ thể hẳn.

“A... Rai... tháo ra... trước đi...” Lam Mộc Ân nhịn không được, muốn mắng chửi người, nhưng lời nói ra chỉ có rên rỉ và thở dốc, cố gắng cũng không nói được gì ra hồn.

“Nhịn thêm một chút.” Haier cười khê, tay vẫn không dừng lại, ghé bên tai nhẹ giọng mở miệng.

Haier cảm thấy được rồi thì rút tay ra, sau đó hơi dùng sức, đẩy dục vọng của mình vào cơ thể Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân cảm thấy hô hấp cứng lại, chịu đựng động tác đau đớn của Haier, nhưng Haier chỉ mỉm cười, hôn Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân gần như kêu lên sợ hãi, bởi vì tay còn để phía sau có chút không giữ được trọng tâm, Haier ôm thân thể hẳn, nhẹ nhàng dẫn xuống đường cong hoàn hảo, dục vọng vẫn còn nằm sâu trong thân thể Lam Mộc Ân.

Cuối cùng, hẳn nằm sung sướng trên ghế, vươn tay đỡ hông Lam Mộc Ân, cười hấp dẫn, “Có muốn tự mình thử không?”

Lam Mộc Ân giật mình, mặt nóng lên muốn rút súng bắn Haier một phát, nhưng hẳn không có cách từ chối Haier, vì thế ngoan ngoãn bắt đầu di chuyển thất lưng.

Hô hấp phập phồng theo tiết tấu, da mặt Lam Mộc Ân phủ một màu hồng nhạt, có mấy lần hai chân muốn nhũn ra không thể tiếp tục, nhưng hẳn vẫn cố gắng tự mình trượt tới trượt lui.

Mãi cho tới khi bản thân không thể chịu được nữa, còng tay đột nhiên được tháo ra, hẳn bị kéo xuống đặt nằm trên sofa, sau đó Haier bắt đầu dong đưa mạnh mẽ.

Hẳn không tự chủ rên rỉ thành tiếng, thở hổn hển gần như phải kêu lên, hẳn vươn tay bấu cổ Haier, để Haier tàn sát bừa bãi.

Lam Mộc Ân cuối cùng bật khóc rồi hôn mê.

...

“Kết quả thì sao?” Lan xoay xoay ly rượu, “Vật chứng đó có được chấp nhận không?”

“Rất nguy nhưng cũng may có Cruise lo liệu, cơ mà chúng tôi cũng bị mắng một trận.” Lam Mộc Ân cười khổ.

“Cho nên hẳn chính là hung thủ?” Lan tò mò nhìn Lam Mộc Ân.

Lam Mộc Ân trầm mặc, gật đầu, “Đúng vậy.”

“Nếu mà bên các cậu cần chuyên gia tâm lý, tôi sẽ đánh giá giúp cho.” Lan cười.

Lam Mộc Ân nở nụ cười, “Tôi sẽ chuyển lời lại cho Cruise.”

Uống thêm vài ly rượu, Lan tò mò nhìn Lam Mộc Ân, “Hôm nay có cần về sớm không?”

Sau khi Lam Mộc Ân và Haier chính thức quen nhau, hẳn mới biết cái gì gọi là tranh thủ cướp người.

Haier cướp Lam Mộc Ân rất nhanh, giống như sợ hẳn bỏ chạy vậy, làm cho Lan chỉ có thể cười ngượng ngùng, nhưng Lan nghĩ để có thể biến thành tình trạng này, hẳn là do Lam Mộc Ân cao tay, mới khiến cho Haier biến từ một người đi kiểm soát thành bị kiểm soát, đây đúng là một sự kiện thú vị.

“Không, tôi muốn uống tới hai giờ sáng rồi về nhà ngủ trên giường của tôi.” Lam Mộc Ân bĩu môi nói.

“Cãi nhau hả?” Lan nở nụ cười.

“Không, là trừng phạt.” Lam Mộc Ân cười vui vẻ.

Lam Mộc Ân nhìn đồng hồ, thuận tay tắt điện thoại, trước khi Haier tới đây còn khoảng 2 tiếng, có thể từ từ uống rượu với Lan.

Lam Mộc Ân vui vẻ giơ ly rượu khê cụng ly, đêm nay còn rất dài.

Mà Haier thì có thể từ từ chờ.

30. Quyển 2 - Chương 9: Hậu Kí

Tôi nghĩ tôi đại khái không hợp để viết một Raikes Haier như thế.

Lần đầu viết văn viết tới phát điên, muốn vứt hết đổi một công khác... Hai quyển tốn bốn tháng mới hoàn thành, so với thời gian dự định gần như gấp đôi.

Câu chuyện này có ý tưởng khoảng hai năm trước, nhưng lúc đó chưa có cơ hội viết, vừa vặn đang viết “Kỳ kiến chi nhân” thì gặp một đoạn, tôi đột nhiên muốn viết một thứ gì khác, vì thế mới đào lại dàn ý của bộ này.

Qua hai năm biên soạn lại lần nữa, câu chuyện này đối với tôi thật ra khá khó, viết rồi mới nhận ra, độ khó khăn biểu đạt câu chuyện đã vượt qua suy nghĩ của tôi.

Vì thế sửa lại dàn ý hết lần này đến lần khác, viết mấy lần cảm thấy không ổn rồi lại xé đi viết lại, kéo dài mấy lần gửi bản thảo, thật sự rất xin lỗi nhóm biên tập và minh họa, tôi sẽ tự kiểm điểm (khóc).

Tuy rằng lần nào cũng nói như vậy, nhưng lúc nào cũng kéo tới giờ chót mới giao, cũng cảm ơn mọi người tha thứ cho tôi (quỳ).

Tôi luôn thích viết một người đàn ông ôn nhu, lương thiện, hiểu ý người khác, viết Raikes Haier tài giỏi xong rồi tôi phát hiện tôi muốn vứt hết viết lại... Hắn là người có bề ngoài thoát nhìn rất kiên cường nhưng thật ra nội tâm bên trong là một đứa nhỏ ngốc nghếch, bạn bè bình luận về hắn thế này, hắn như kiểu đánh RPG, đánh tới boss, phát hiện boss hủy diệt thế giới chỉ là vì bị người ta vứt bỏ thôi.

Raikes Haier chính là dạng ngốc nghếch như vậy đó, con người của hắn theo bình luận của chúng bạn, ngay từ đầu là lưu manh, biến thái, tới cuối cùng lại trở thành ngốc nghếch, như học sinh tiểu học... (khóc) Đây không phải là ý muốn của tôi, viết tới cuối truyện lúc mất khống chế, tôi thật sự muốn Lan bắt cóc nam chính, đáng tiếc hắn và Lam Mộc Ân mãi mãi không thể đến với nhau.

So với tính cách trẻ con của Haier, Lam Mộc Ân là người có khuynh hướng tự ngược.

Kiểu tính cách của Lam Mộc Ân cũng là lần đầu tiên tôi viết thử.

Hắn cho tôi một cảm giác, hắn cố gắng cả đời để phá vỡ thành kiến của người khác.

Thật ra thành kiến đó đến từ chính hắn, hắn dùng chuyện “người khác không tin hắn sẽ không tự sát” để phong bế bản thân, thật ra chính hắn mới không tin hắn không đi tự sát.

Cho nên hắn từ chối Lan giúp đỡ, hắn dùng lòng thù địch để chống đối “bác sĩ tâm lý”, nhưng lại không cần được sự quan tâm từ bạn bè của Lan.

Giả thiết rằng, có rất nhiều người hỏi tôi tên này có nghĩa là gì.

Giả thiết rằng là thuật ngữ của môn thống kê, tôi dùng cụm từ này để đặt tên cho sách chính là chỉ khuynh hướng tự sát của Lam Mộc Ân, Hughes giả thiết Lam Mộc Ân sẽ tự sát, ông ấy muốn chứng minh ông ấy

đúng, nhưng suy nghĩ của Lam Mộc Ân cho ông ấy biết là ông ấy sai, câu chuyện này chính là dựa vào giả thiết đó làm điều kiện tiên quyết để bắt đầu.

Hắn yêu Haier, không khác mấy tình cảm Haier dành cho hắn.

Đơn giản mà nói chính là một tên S đi tìm một tên M và ngược lại.

Nhưng giữa S và M vẫn cần có tình yêu từ bên ngoài để bù trừ cho nhau.

Ít nhất là tôi nghĩ như vậy (đổ mồ hôi) vì thế bọn họ nảy sinh tình cảm, mà không chỉ là cho nhau.

Thật ra tôi cũng không hiểu tôi muốn nói cái gì, viết lời cuối sách lại trở nên rối mù...

Cám ơn nhóm Thực Nhân của tôi, Phong Ảnh và F, không có bọn họ chắc tôi cũng không viết được Haier, câu chuyện cũng không hoàn thành.

Cũng cám ơn chút tri thức về tội phạm của Phong Ảnh (cúi)

Cám ơn tổng giám đại nhân, đã dành thời gian tới an ủi tôi trong khoảng thời gian vợ chồng hạnh phúc.

Cám ơn Lãm của tôi, tuy rằng lúc nào cũng đả kích tôi, nhưng vẫn luôn cho tôi động lực để tôi tiến bộ.

Cuối cùng, cám ơn những bạn đã kiên nhẫn đọc câu chuyện này, ban đầu tôi muốn mắng Haier ba ngàn sáu trăm từ, nhưng vì nhìn thấy những bạn đọc, tôi liền hạ số đó xuống để tránh làm bị thương mắt...

Nếu có ý kiến gì về câu chuyện này hoặc với những nhân vật trong câu chuyện này, đều hy vọng mọi người đến chia sẻ với tôi, tuy rằng tôi thường không có hồi âm (đổ mồ hôi), không phải tôi không trả lời, mà tôi không biết trả lời như thế nào, nhưng tôi sẽ đem những lá thư mà độc giả viết cho tôi, biến thành động lực để tôi viết tiếp một câu chuyện khác.

Cám ơn mỗi một độc giả đã đọc tới dòng này.

Thập Vũ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gia-thiet-rong-s-e-r-f>